

ДЖОАНА ЛИНДЗИ АНГЕЛ НА ГРЕХА

Част 3 от „Уайоминг“

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 1999

chitanka.info

ГЛАВА 1

Тексас, 1881 г.

Беше пладне... време — символ на смъртта в много градове на Запада. И този град не правеше изключение. Онези, които не бяха чули новината, разбраха, че нещо ще се случи, когато видяха забързаните си съграждани да се прибират по домовете. Само едно нещо можеше да причини подобна паника в този час на деня.

Пладне... време, благоприятно и за двете страни, без сенки, които да отклоняват вниманието, а слънцето, издигнало се високо в небето, не заслепява очите. Никому не би хрумнало да се запита дали този, който бе предизвикан, желае да участва в двубоя, нито пък смятаха за нечестен факта, че може би е принуден да го направи. Мъж, който си изкарва прехраната с оръжие, обикновено няма голям избор в подобни случаи.

Сега улицата бе почти пуста, а зад прозорците се бяха струпали хора, очакващи някой да умре. Дори ноемврийският вятър спря за миг и прахът по улицата се слегна под ярките лъчи на късното есенно слънце.

От северния край на улицата се зададе Том Прайни, човекът, който бе отправил предизвикателството, макар че в този момент се наричаше Том Пекъс. Беше изчакал час след като предизвика противника си — достатъчно време, за да поразмисли дали този път не бе избързал. Не, просто глупави нерви, които го тормозеха пред всеки двубой. Чудеше се в колко ли престрелки ще трябва да участва, преди да се чувства така спокоен, както изглеждаше противникът му.

Том нямаше нищо против убийството. Обичаше силата и триумфа, които го изпълваха всеки път, след като двубоят свършеше. А чувството за непобедимост бе особено сладко. А и страхът им... Господи, обичаше, когато другите се страхуваха от него. Така че какво значение имаше, че трябва да преодолее собствения си незначителен страх пред всеки двубой? Резултатът си заслужаваше.

От доста време се бе надявал да му се отдаде подобна възможност — да се срещне с прочут стрелец. Собствената му слава не се разнасяше толкова бързо колкото му се искаше. Никой в тази отдалечена част на Юга не бе чувал за Том Пекъс. По дяволите, не го помнеха дори и в местата, където бе печелил двубои, защото бяха с неизвестни стрелци. Също като него.

Но днешният му противник бе Ейнджъл, а името му бе добре известно почти из цялата страна. Някои го наричаха Ангела на смъртта и то не без основание. Никой не знаеше точно колко мъже бе убил. Говореше се, че и самият Ейнджъл не знае броят им. Славеше се не само като най-бързият, но и най-точният стрелец.

Може би Том не бе толкова точен, но беше сигурен, че е по-бърз. И знаеше точно колко мъже бе убил — един заради измама на карти, двама мръсници, както и шерифът, който го бе проследил миналата година, въобразявайки си, че може да го обеси заради обвинението, че е стрелял по невъоръжен мъж. Том Пекъс искаше да има слава и името му да е прочуто, но нямаше желание то да се мъдри по обявите за издирвани престъпници.

През кратката си кариера бе преживял няколко престрелки и при повечето от тях бе имал невероятен късмет. Противниците му бяха толкова смаяни от бързината му, че просто се отказваха от двубоя и се признаваха за победени. Днес не очакваше, че Ейнджъл ще постъпи по този начин и ще свали револвера си, но се надяваше да го изненада, за да има време да се прицели точно и да стреля без ръката му да трепне. Така че когато димът се разсее, само той да остане изправен напред прашната улица.

Пристигна в този град преди два дни. Щеше да си замине още днес, ако не бе чул, че Ейнджъл е пристигнал миналата нощ. Том бе сигурен, че никой не бе забелязал пристигането му в града, но всички щяха да знаят, когато го напусне!

Тази сутрин когато спря Ейнджъл на излизане от хотела, той не се оказа такъв, какъвто Том си го представяше. Мислеше си, че прочутият стрелец е по-висок и по-възрастен, а лицето му няма да ти е толкова безизразно, докато изслуша предизвикателството. Реакцията му бе на човек, който не се интересуваше от двубоя. Но Том нямаше намерение да се отказва.

Той му препречи пътя и изрече на висок глас, така че всички наоколо да го чуят:

— Ейнджъл? Чух, че си бил много бърз, но аз съм тук, за да ти покажа, че съм по-бърз.

— Както желаете, мистър. Нямам намерение да оспорвам думите ви.

— Но аз възнамерявам и да ги докажа! По пладне. Не ме разочаровай!

Чак след като си тръгна, Том осъзна колко студени и безизразни бяха очите на Ейнджъл, очи черни като греха, очи на безмилостен убиец.

Ейнджъл очакваше противника си с привидно спокойствие. Беше спрял по средата на улицата и търпеливо чакаше младия търсач на слава да приближи.

По външния му вид не можеше да се разбере колко е ядосан. Това, което се канеше да направи, бе безсмислено. Не беше като да убиеш някой, който си го заслужава. Не познаваше това момче, не знаеше какви грехове тежаха на душата му, колко души бе убил, откакто е тръгнал да прославя името си, и дали въобще бе убил някого. Мразеше двубоите, когато не знаеше нищо за противника си.

Разбира се, дори и да знаеше, това нямаше да го спре да приеме предизвикателството, но поне нямаше да съжалява за нечие безсмислено убийство. Повечето от младите стрелци, които жадуваха имената им да се прочуят, нямаха смелост да започнат с него. Обикновено преди да го предизвикат вече имаха няколко двубоя зад гърба си, а това означаваше, че бяха отнели няколко човешки живота. За да се прочуе името им, бяха загинали невинни хора. Ейнджъл не изпитваше угризения на съвестта да убива подобни мъже. В такива случаи се смяташе за справедлив палач, който изпълнява присъдата малко по-бързо от ръката на закона. Може би така щеше да спаси живота на някои свестни хора.

Да носиш прочуто име бе едновременно проклетие и благословия. Беше предизвикателство за младите търсачи на слава, но едновременно с това ги плашеше и някои се отказваха от двубой с него, за да спасят живота си. Ейнджъл мразеше да убива хора, чиито единствено прегрешение бе, че са на грешната страна.

Той бе наемен стрелец. Това бе единственото, което можеше да върши и го вършеше добре. Всеки, който платеше добре, можеше да го наеме, но хората се бяха научили да не го молят направо за убийство, тъй като знаеха, че могат да се окажат на мястото на жертвата. Ейнджъл не правеше разлика между този, който натиска спусъка и онзи, който го е наел. За него и двамата бяха убийци и ако не можеше да намери начин да ги убие лично, оставяше това на представителите на закона.

Не се срамуваше от начина си на живот. Разбира се, искаше му се да е по-различен, но обстоятелствата го бяха направили такъв. И въпреки че в сърцето си бе състрадателен човек, той се придържаше към принципите на този, който го бе научил да се защитава с револвера.

Съвестта си има своето място, но не и по време на стрелба. Ако смяташ да стреляш, трябва да го направиш така, че да убиеш противниците си, иначе те ще се върнат за теб. В някоя тъмна нощ, наскред някоя глуха, безлюдна улица ще получиш куршум в гърба, защото веднъж вече са се опитвали да те победят в открит двубой. Разбрали са, че си прекалено бърз за тях и вече не желаят да рискуват. Така става, когато раниш някого, но не го убиеш. Понякога противникът ти може да реши, че си бърз, но ръката ти не е достатъчно точна. В тези случаи той ще пожелае да се срещнете отново в открит двубой, а това би било чиста загуба на време. Освен това винаги има вероятност късметът да ти изневери. Ще бъде дяволски жалко, ако загинеш от куршума на някого, когото вече си можел да убиеш.

Преди да научи тези правила, на три пъти едва не загина от ръцете на нечестни мъже и престъпници. И трите пъти бе спасен, но не благодарение на собствените си сили, а с помощта на непознати. Дължеше живота си на трима мъже, но Ейнджъл не бе от хората, които обичат да са задължени някому. Два от дълговете бяха платени, при това вторият съвсем неотдавна.

Дойде в този град, надявайки се да плати и третия си дълг. Не знаеше защо го изпратиха точно тук. Канеше се да намери Левис Пикънс, за да разбере задачата си, когато този млад търсач на слава му се изпречи на пътя.

Знаеше единствено, че името му е Том Пекъс. Той беше непознат в този град, също както и Ейнджъл. Никой не можеше да му каже дали

е закоравял убиец, или е просто един глупав младеж. По дяволите, мразеше такива неща. Нямаше намерение да участва в престрелка с този млад човек и се бе опитал да я избегне, ала от него се очакваше да приеме предизвикателството. Том Пекъс наистина имаше намерение да го убие. Ейнджъл трябваше да приеме тази проста истина, за да успокои съвестта си.

Пекъс бавно крачеше срещу него. Шест метра, четири. Спря на три метра. Ейнджъл би предпочел по-голяма дистанция, но той не командваше парада. На Изток се позволяваше на този, който е предизвикан да избере оръжието, като двубоят можеше дори да е с юмруци. Ейнджъл би предпочел последното, защото един хубав пердах можеше да налее малко здрав разум в главата на това хлапе и нямаше да се наложи да го убива. Но Западът не оставяше място за избор. Когато носиш револвер до бедрото си, очаква се да го използваш.

Пекъс бе свалил коженото си сако и сега стоеше изправен с отпуснати покрай тялото ръце, готов за стрелба. Ейнджъл бавно отметна жълтата си мушама. Не гледаше към ръцете на противника си, не го интересуваха дали треперят. Бе приковал поглед в очите му. Опитва за последен път.

— Няма защо да го правим. Тези хора не те познават. Можеш просто да си тръгнеш.

— Забрави за това — бе единственият отговор. Момчето видимо се отпусна, явно си бе помислило, че противникът му се страхува от него и иска да се измъкне от двубоя. — Аз съм готов.

Никой не чу въздишката на Ейнджъл.

— В такъв случай се приготви да умреш, мистър.

Двадесет и две годишният Том Прайни също бе решил да стреля, за да убие. Измъкна револвера си с две секунди преднина. Толкова му трябваше да се прицели точно. Куршумът му мина покрай рамото на Ейнджъл и се заби в праха на края на улицата. Движението на Ейнджъл бе толкова бързо, че дори и да искаше, не можеше да го спре, а куршумът му не пропусна целта.

В крайна сметка името на Том Прайни се прочу, но славата му не трая дълго. Ала понякога местните жители го споменаваха с добро, а на гроба му поставиха следната епитафия: „Тук почива Том Пекъс. Той предизвика Ангела на смъртта и загуби.“ Собственикът на

погребалното бюро в града притежаваше доста мрачно чувство за хумор.

ГЛАВА 2

Сандра Стюарт разсеяно хвърли цепеница в огъня, докато минаваше покрай камината. В другия край на стаята една огромна котка вдигна глава и недоволно изсъска. Стройното момиче погледна към животното и сви рамене.

— Извинявай, Марабел — рече Каси. — Направих го по навик.

И девойката, и нейната домашна любимка бяха привикнали към доста по-студения климат в Уайоминг, където Каси бе отраснала. Тук, в южната част на Тексас, където се намираше ранчото на баща ѝ, температурата навън беше около десет градуса, въпреки че беше началото на декември. Една цепеница бе достатъчна да затопли спалнята ѝ, а с две щеше да стане прекалено топло.

Малкото писалище, което младото момиче упорито избягваше през последния половин час, бе поставено в ъгъла на стаята. Върху него се виждаше подредена купчина листа, капачката на мастилницата бе отворена, пачето перо — подострено, а лампата запалена. Баща ѝ бе подарил този комплект за писане, когато пристигна в ранчото в началото на есента. И Каси редовно пишеше на майка си — по едно или две писма на седмица — поне до преди шест седмици.

Но повече не можеше да отлага, тъй като късно следобед бе пристигнала телеграма от майка ѝ, която гласеше:

Ако незабавно не получа известие от теб, пристигам
начело на цяла армия.

Разбира се, последното бе пресилено, поне Каси се надяваше да е така. Ала тя не се съмняваше, че майка ѝ можеше да пристигне, макар че присъствието и едва ли щеше да помогне на някого. Още повече, че баща ѝ надали щеше да остане доволен, когато се върне. Но той едва ли щеше да бъде доволен и когато установеше, че съседите му са се

превърнали в негови яростни врагове и то благодарение на дъщеря му, която обичаше да се меси в хорските работи.

Каси бе изпратила телеграма на майка си, че утре ще ѝ напише писмо и ще ѝ обясни всичко. Обаче както стояха нещата, не бе сигурна дали това ще помогне. Девојката се надяваше, че Миротвореца ще пристигне преди майка ѝ, така че когато се наложи да ѝ разкаже какво е направила, поне ще може да я успокои, че всичко вече е уредено и че няма за какво да се тревожи.

От гърдите и се изтръгна дълбока въздишка, което накара лъскавата черна котка да последва господарката си до писалището, за да разбере какво я измъчва. Марабел бе много чувствителна към настроенията на Каси. Животното нямаше да се успокои, докато Каси не я почешеше успокояващо зад ушите.

Най-после девојката взе перото в ръка.

Скъпа мамо,

Предполагам, че няма да се изненадаш, ако научиш, че аз отново се набърках, където не ми е работа. Не знам защо реших, че мога да сложа край на враждата, която продължава вече двадесет и пет години, и се оставих моят проклет оптимизъм отново да ме подведе. Вече сигурно си разбрала, че говоря за съседите на татко, семействата Катлин и Маккъли, за които ти разказах още след първото си посещение тук.

Това бе второто гостуване на Каси в ранчото на баща ѝ в Тексас. Беше смаяна, когато за пръв път видя къщата, която баща ѝ бе построил тук преди десет години. Тя бе съвсем точно копие на тази, която бе оставил в Уайоминг. Дори мебелите бяха същите. Ако не бяха доста по-различният климат и пейзажът, Каси щеше да се чувства, че отново си е у дома.

Баща ѝ отдавна искаше да му гостува, но майка ѝ категорично бе отказала да я пусне да пътува сама преди да навърши осемнадесет години, което стана преди две години. А Катрин Стюарт не би стъпила в ранчото на Чарлз Стюарт, освен при изключителни обстоятелства и то само, ако засягаха единственото ѝ дете. Тя не се бе виждала с

бившия си съпруг от десет години, когато той напусна Уайоминг, а не му бе говорила от двадесет, въпреки че живееха в една и съща къща през първите десет години от живота на Каси. Тяхната връзка, или по-точно липсата на такава, бе едно от нещата, в които Каси никога не се бе опитвала да се намесва. Въпреки че не ѝ се искаше, трябваше да се примири с факта, че родителите ѝ открито се ненавиждаха.

Когато миналата пролет се завърна у дома, след гостуването в ранчото на баща си, Каси разказа на майка си всичко за съседските семейства Катлин и Маккъли, както и за новата си приятелка Джени Катлин, която бе с две години по-малка от Каси. Според нея Джени бе тъжна и унила, тъй като мечтаеше да се омъжи, а за нейно огромно съжаление единствените хубави млади мъже в околността бяха четиримата сина на Ар Джей Маккъли — закleti врагове на семейството ѝ.

Сега на Каси наистина ѝ се искаше Джени да не бе споменала за тях, когато ѝ каза, че копнее да се омъжи. Това я бе навело на мисълта, че може би Джени не мразеше съседите си, за разлика от майка си и по-възрастните си братя. Освен това забеляза как Клейтън Маккъли, най-младият син на Ар Джей, гледаше Джени в църквата и как всеки път младото момиче се изчервяваше, когато срещнеше погледа му.

Това също навярно няма да те изненада, мамо, но аз успях да замеся и семейство Стюарт в тази вражда — поне един негов член — себе си. Татко не знае още нищо за това, но съм сигурна, че никак няма да е очарован, когато разбере. Аз рано или късно ще си замина, но той ще трябва да остане тук и да живее с тези хора.

И преди да започнеш да го проклинаш, че ми е позволил да се замеся в тази каша, трябва да ти кажа, че той не беше тук, за да ме спре. Всъщност всичко започна доста преди той да замине, малко след като пристигнах, но нещата се пазеха в строга тайна и никой не подозираше нищо. Татко получи писмо от някакъв приятел в Северен Тексас, с когото от две години се пазари за един бик, който бил спечелил множество награди. Човекът най-после се решил да го продаде. Освен това не обвинявай татко, че ме

е оставил тук сама, тъй като той мислеше, че ще отсъства не повече от две седмици, а аз съм вече на двадесет години и съм напълно способна да се грижа за ранчото — разбира се, когато не си пъхам носа в чужди работи. Татко искаше да замина с него, но аз отказах, тъй като вече бях започнала своята... е, никак не е лесно да го кажа. Това, което направих, бе, че се опитах отново да стана сватовница и за нещастие този път успях.

Удаде ми се да убедя Джени Катлин и Клейтън Маккъли, че двамата са влюбени един в друг. И наистина изглеждаше точно така, мамо! И двамата бяха едновременно изненадани и доволни от моите измислици. Никак не бе трудно да ги събера заедно и само след три седмици да им помогна да избягат в Остин, за да сключат тайно брак. За нещастие през първата брачна нощ те установили, че не се обичат един друг и че целият им любовен роман е плод единствено на моето въображение.

Очевидно отново сбърках, но това едва ли е нещо ново за теб. Както сама знаеш, правя го доста често. Разбира се, опитах се да оправя нещата. Отидох в ранчото на семейство Катлин и се опитах да им обясня, че намеренията ми са били добри, макар и погрешни. Дороти Катлин не пожела да разговаря с мен. Синът ѝ Бък ме посъветва незабавно да напусна Тексас и никога повече да не се връщам.

Бък не го бе казал толкова любезно, но майка ѝ не биваше да знае колко ужасно бе избухването му, нито пък да научи за заплахите, които ѝ отправиха семейство Маккъли. Те направо ѝ определиха кога да замине, ако не иска да изгорят ранчото на баща ѝ из основи. Не бе необходимо да споменава, че Ричард Маккъли ѝ прибира пощата, казвайки ѝ, че се е изгубила. Тъкмо поради това не бе получавала писмо от майка си през последните шест седмици. Нито пък имаше нужда да тревожи майка си, като ѝ разкаже как веднъж — когато излезе от банката в Коули, върху седалката на кабриолета ѝ бе разлята меласа. Както и това, че трима от работниците на баща ѝ бяха

подмамени да напуснат, включително и надзирателя. Разбира се, немислимо бе да й каже и за бележката, която намери пъхната под предната врата на къщата, в която се казваше, че ако още веднъж видят котката й да обикаля околността, ще имат честта да я поканят на барбекю.

Майка й не биваше да знае и за случилото се със Сам Хедли и Рафърти Слейтър. Те бяха наемни работници в ранчото на Катлин и я бяха пресрещнали в града, където успяха здравата да я изплашат. След този инцидент Каси винаги носеше колта си, когато ходеше в града. И щеше да продължи да го прави, въпреки недоумението и хладината, с която я гледаха местните жители.

За нищо на света нямаше намерение да съобщава на майка си, че баща й отсъстваше вече седем седмици и че очакваше да се върне не по-рано след три, тъй като новозакупеният от него бик го бе ритнал. В резултат Чарлз Стюарт имаше няколко счупени ребра и един крак. Девојката отново въздъхна и продължи писмото:

Те са много мили семейства, но когато не харесват някого, могат да бъдат като трън в задника, а боя се, че точно сега не съм им любимка.

Каси се замисли дали да задраска „трън в задника“, но си каза, че майка й ще се развесели от израза. Девојката разбираше, че има на разположение само три седмици, за да оправи нещата, защото много добре знаеше какво ще бъде принуден да направи баща й, като се върне. Той ще трябва да изостави всичко, което бе изградил тук през последните десет години, за да се премести да живее другаде. В крайна сметка той се занимаваше с ранчото, защото тази работа му доставяше удоволствие, а не защото се нуждаеше от препитание. Чарлз Стюарт принадлежеше към едно от най-богатите семейства в Кънектикът. Но независимо от това, Каси никога нямаше да си прости, ако наистина се стигнеше дотам — заради нея баща й да бъде принуден да напусне Южен Тексас.

Тъй като те дори не искат да чуят извиненията ми, аз направих единственото, за което се сетих. Изпратих известие с молба за помощ до един добър приятел на дядо Кимбал, един мъж, когото наричат Миротвореца. Надявам се, че той ще успее да сложи край на враждебността между двете семейства. Очаквам го да пристигне всеки ден.

Всъщност очакваше го да дойде преди няколко седмици и вече бе започнала да се тревожи за закъснението, особено след като той я бе уверил, че ще дойде. Този мъж наистина бе единствената ѝ надежда. Може би ще трябва да му изпрати още една телеграма, като слезе утре в града, за да пусне писмото до майка си.

Сега вече знаеш защо не съм ти писала. Наистина никак не ми се искаше да призная, че отново се бях забъркала в нещо, което не е моя работа. Ще ти пиша веднага щом всичко свърши и съседите на татко се успокоят и се върнат към старата си вражда — само да се мразят.

Каси прехапа устни и се загледа намръщено в писмото. Беше запазила най-лошото за края — как да убеди майка си да не хуква да спасява своето „малко бебе“ от катастрофата, която то само бе предизвикало. Планът ѝ наистина бе доста лукав. Смяташе да я покани в ранчото.

Знам, че преувеличаваш, когато казваш, че ще пристигнеш тук с цяла армия, но си добре дошла, ако нямаш нищо против да пътуваш посред зима.

Сигурна съм, че татко ще ти се зарадва. Разбира се, докато дойдеш, всички неприятности ще са приключили, така че той може би ще се учуди защо си дошла. Не мислиш ли, че може да реши, че си дошла, за да се помирите и съберете отново?

Каси реши с това да сложи край на писмото. Познаваше много добре майка си и бе сигурна, че след като прочете последното изречение, Катрин Стюарт ще накъса писмото на парчета и ще ги хвърли в най-близкия огън. Освен това съвсем ясно си представяше какъв ще бъде отговорът на майка ѝ:

„Да се събера с този неверен женкар? Никога, докато съм жива! Можеш да му го заявиш съвсем недвусмислено!“

Откакто се помнеше, Каси бе предавала на майка си или на баща си това, което искаха да си кажат. Дали щяха да си проговорят, ако наоколо нямаше друг, който да им служи за посредник? Не. Единият или другият — зависи от това, кой има по-голямо желание да каже нещо — ще потърси някой, който да предаде думите му.

Каси се отдръпна от писалището, протегна се и погледна към Марабел.

— Е, поне една тревога отпадна... засега — каза тя на любимката си. — Ако Миротвореца се появи днес или утре и успее да разреши всички проблеми, може би ще останем до пролетта, както възнамерявахме.

Възлагаше всичките си надежди на приятеля на дядо си, но имаше защо. Веднъж го бе видяла да казва само няколко думи на един мъж, който бе побеснял от ярост и само след пет минути мъжът вече се смееше. Притежаваше невероятен талант да успокоява хората, макар че може би щеше да се нуждае от всичките си умения, за да успее да потуши огъня на омразата, който Каси сама бе раздухала.

ГЛАВА 3

Не бе трудно да се намери ранчото „Двойно С“. Ако се язди все на север, след като се излезе от града, се стига направо там. Но ранчото не се оказа такова, каквото Ейнджъл си представяше. Толкова далеч на юг повечето от собствениците на ферми следваха примера на мексиканските си съседи и строяха къщите си от кирпич в испански стил, за да е хладно през горещите летни дни.

Къщата, разкрила се пред погледа на Ейнджъл, бе двуетажна дървена постройка и приличаше на къщите, които строяха на север. Шест стъпала водеха към широка тераса, която обикаляше от всички страни първия етаж на къщата. На нея се виждаха няколко удобни стола, два люлеещи се шезлонга и дори по една двуместна дървена люлка във всеки ъгъл. На втория етаж имаше балкон с двойни врати, които вероятно водеха към спалните. Балконът бе издаден напред и засенчваше терасата на първия етаж.

Къщата се стори смътно позната на Ейнджъл, сякаш я бе виждал преди, въпреки че никога не бе идвал толкова далеч на юг. Допълнителните постройки на двора се простираха зад главната къща, така че от известно разстояние не се виждаха и човек не можеше да предположи, че това е ранчо. Дори кабриолетът, спрял пред къщата, приличаше повече на елегантните екипажи, които се срещаха по улиците на града, отколкото на по-малките и груби каруци, които предпочитаха жителите от вътрешността.

Ейнджъл се бе приближил на не повече от шест метра, когато входната врата се отвори и една черна котка с размерите на планински лъв внезапно скочи в неговата посока. Нямахме време да се чуди откъде, по дяволите, се взе този звяр — бе немислимо да е дошъл от вътрешността на къщата — тъй като трябваше едновременно да успокои подплашения си кон и да измъкне револвера си.

Не успя да хване дръжката на оръжието си, когато шапката излетя от главата му, придружена от свистящ изстрел и думите:

— Дори не си го и помисляйте, мистър!

Ейнджъл имаше на разположение само няколко секунди, за да се опомни от изненадата. Погледна към вратата на къщата и видя младата жена с револвер в ръка, насочен към него. После отново се извърна към котката, която вече не се носеше със скокове към него, но въпреки това приближаваше. Конят му заора копита и диво разтърси глава, изцвили и се изправи на задните си крака.

Докато Ейнджъл се опитваше да се задържи на седлото — да бъде проклет, ако се срещне с това огромно животно на земята — жената заговори отново. Изрече само една дума. Когато конят му найсетне стъпи с четирите си крака на земята, Ейнджъл видя, че котката бе спряла и сега седеше на задните си лапи на около метър и половина, вперила неподвижно в него огромните си жълти очи.

„Марабел“, бе казало момичето с тон изискващ незабавно подчинение. Не, не бе чул грешно. Тя каза Марабел... и Ейнджъл направи нещо, което никога досега не бе правил, нещо, което не можеше да си позволи никой от неговата професия. Разгневи се и даде воля на яда си.

— Лейди, ако не махнете веднага това животно от пътя ми — процеди през зъби младият мъж, — не отговарям за последствията!

Тя го изгледа невъзмутимо, продължавайки да държи дулото на револвера насочено към него.

— Не сте в положение да...

Това, което се случи стана за секунди. Ейнджъл измъкна револвера си и с един изстрел изби оръжието от ръката ѝ.

— Кучи син! — извика момичето, докато разтриваше изтръпналите си пръсти, а котката силно изръмжа и оголи острите си бели зъби.

Конят на Ейнджъл диво подскочи нагоре, разтърси грива и препусна в лудешки галоп — навярно към съседния щат, а Ейнджъл се намери в прахта. Огромната котка вече бе на половин метър от него, когато девойката извика отново „Марабел!“ и животното се закова на място.

Той бе побеснял от гняв и искаше да ги застреля и двете — този звяр и момичето. Никога досега не бе губил самоконтрол. И идиот би разбрал, че котката, или каквото и да бе това животно, ѝ принадлежи. Домашен любимец. Трябва да бе опитомена, за да се подчинява така. А тази млада жена бе ѝ позволила да изплаши както него, така и коня му!

Въпреки яда си и убеждението, че животното навярно е питомно, не се решавайте да отклони поглед от него, особено след като се намираще само на половин метър и то на земята. Най-последно вдигна глава. Тя бе на терасата и младият мъж се вгледа с присвити очи в нея.

Бе успяла да вдигне револвера си от земята и сега го държеше с две ръце. Оръжието навярно се нуждаеше от поправка и едва ли можеше да стреля, но тази мисъл изглежда не ѝ бе хрумнала, защото тя побърза да насочи дулото към неканения си гост.

— Ще ви кажа без заобикалки, мистър, че стрелям не по-зле от вас, но дори не е необходимо да използвам оръжието. Ако помръднете револвера, който държите, дори на сантиметър в моя посока, Марабел ще ви разкъса на парчета.

Ейнджъл не бе сигурен дали може да улучи целта, ако реши да опита. Може би преди малко нарочно се бе прицелила в шапката му, а може би просто бе искала да го убие, но не го бе улучила. Но нито за миг не се усъмни във втората ѝ заплаха. Изглежда все пак се страхуваше от него, щом искаше да се подсигури с този звяр. Е, скоро ще разбере на какво бе способен! Както бе ядосан, наистина имаше основание за това!

— Трябва да сте луда, за да си въобразявате, че ще прибера оръжието си, когато това нещо диша във врата ми.

Настъпи неловка тишина, достатъчно дълга, за да даде време на Ейнджъл да реши, че не е зле да се отърве от котката.

— Приберете този звяр, лейди, и тогава може би ще поговорим.

Тя гордо вирна брадичка.

— Няма да имам никакъв разговор, тъй като вие веднага ще си тръгнете! Освен това можете да им кажете, че не е било необходимо да наемат стрелец!

— Те?

— Тези, които са ви наели.

— Никой не ме е наел, лейди. Левис Пикънс ме изпрати, за да...

— За Бога! — възкликна девойката и отпусна револвера си. — Защо не казахте веднага? — Марабел, ела тук, бебчето ми — добави тя. — Той е безобиден.

Откакто бе възмъжал за първи път го наричаха безобиден, ала Ейнджъл не направи опит да оспори твърдението ѝ. Изчака да види дали животното ще се подчини. Огромната глава се обърна и погледна

към жената, а след това дългото му лъскаво тяло бавно се запъти към къщата. Ейнджъл изпусна дълбока въздишка на облекчение, но не прибра револвера си, докато котката не влезе вътре.

— Можеш да се върнеш в кухнята, Мария — обърна се жената към някой от другата страна на вратата и добави преди да я затвори: — Умееш ли наистина да стреляш с пушка?

Сърцето на Ейнджъл се сви. Още едно оръжие е било насочено към него, а той дори не бе усетил! Явно започваше да става невнимателен. Не, просто всичките му сетива бяха насочени към този огромен черен звяр и онази глупава жена на терасата — моля те, Господи, дано да не е Касандра Стюарт!

Тя слезе по стълбите и се запъти към него. Ейнджъл за пръв път забеляза елегантното ѝ облекло — дълго черно палто, поръбено с пухкава кожа около врата, под която се подаваше синьо дантелено жабо. Палтото стигаше до коленете ѝ, а надолу се спускаха богатите дипли на полата ѝ. Върху тъмнокестенявите ѝ коси се кипреше кокетна шапка от бобър. Със сигурност бяха градски дрехи, но едва ли кобурът от вътрешната страна на палтото, в който държеше оръжието си, бе особено подходящо допълнение.

Тя пхна револвера в кобура и му подаде ръка.

— Аз съм Касандра Стюарт. Скоро ли ще пристигне мистър Пикънс?

Ейнджъл не обърна внимание на ръката ѝ, тъй като не бе сигурен какво очаква тя от него. Думите ѝ дори бяха придружени с усмивка, сякаш никога не бе стреляла по него, не бе насъскала огромния си звяр и не бе подплашила коня му! Подмина без внимание и усмивката ѝ. Това, че тя бе жената, с която трябваше да се оправя, го накара мислено да изругае, след което се изправи и отупа прахта от мушамата си. Последното нещо, което искаше в този момент, бе да помага на тази жена. Но нали заради това бе тук? Дългът си е дълг, независимо от всичко останало.

Преди да ѝ отговори, той се наведе, за да си вземе шапката. Като видя дупката, през която бе минал куршумът, отново изруга, но този път на глас. По дяволите, та тя можеше да го убие!

Изглежда я свирепо.

— Когато поправите револвера си, много бих искал да видя дали умеете да го използвате.

Момичето се намръщи, извади оръжието си, огледа го и възкликна:

— По дяволите, но вие сте го съсипали!

— А вие съсипахте шапката ми!

Тя присви очи.

— Това е специално изработено оръжие, мистър... кой сте вие всъщност?

— Ейнджъл... А шапката ми струва двадесет долара, мадам.

— Ще ви купя нова шапка. — Тя млъкна и отстъпи крачка назад.

— Какво искате да кажете с това Ейнджъл? Нали не сте наистина Ейнджъл? Онзи, когото наричат Ангела на смъртта?

Той сърдито сви устни. Повечето не смееха да произнасят това име в негово присъствие.

— Не ме е грижа как ме наричат.

— Не ви упреквам — кимна момичето.

Но погледът, проблеснал за миг в сребристосивите ѝ очи, му достави удоволствие. Дори тези, които не го познаваха, обикновено го избягваха. Около него просто витаеше нещо особено, което сякаш предупреждаваше: „Пазете се!“

— Е — нервно се засмя девойката, смутена от втренчения му поглед, — имате късмет, че притежавам няколко от тези специални модели колт, иначе щях доста да ви се ядосам.

— По-добре се молете да намеря по-скоро коня си, лейди, или наистина ще разберете какво означава истински гняв...

— Само ако посмеете да ме докоснете дори с пръст...

— По-скоро мислех да ви застрелям.

Разбира се, нямаше такова намерение, но тя нямаше защо да го знае. Запита се, защо, по дяволите, позволява на гнева отново да го завладее, когато досега винаги бе успявал да се владее отлично. И никога не бе отправял напразни заплахи. Но в това момиче имаше нещо, което го вбесяваше, дори и сега, когато не бе насочила револвер срещу него.

— Забравете това, което ви казах — рязко рече младият мъж.

— С удоволствие — отвърна тя, но отстъпи още една крачка от него.

Ейнджъл едва се сдържа да не се усмихне. Странно, но нейната нервност му действаше успокояващо.

— Винаги ли посрещате гостите си с насочен към тях револвер?

Тя примигна и сви устни. Ейнджъл чак сега забеляза, че бяха сочни и чувствено извити. Девојката изправи рамене и очите и блеснаха. По дяволите! Смелостта ѝ се възвръщаше.

— Вие се готвехте да застреляте Марабел. Не можех да ви позволя това само защото тя се измъкна преди мен от къщата.

Настъпи напрегната тишина.

— Значи вие не я насъскахте нарочно срещу мен?

— Разбира се, че не! — възмутено заяви момичето. Тонът ѝ издаваше, че не би могъл да ѝ зададе по-глупав въпрос.

— Не бях толкова сигурен за това, лейди.

— Здравият разум...

— Мисля, че е по-добре да спрете — прекъсна я той, преди обидите и да стигнат твърде далеч.

Тя мигновено настръхна.

— Аз пък мисля, че е най-добре да ми кажете защо сте дошли, а след това да си вървите по пътя.

Ех, да можеше да си позволи това!

— Пикънс няма да дойде — кратко рече той.

Тя се втренчи за миг неразбиращо в него, а после от устните ѝ се изтръгна ужасен вик.

— Но той трябва да дойде! Аз разчитах на него... защо няма да дойде? Той ми каза, че ще пристигне колкото се може по-скоро!

Искреното ѝ нещастие го накара да се почувства неудобно и да се засрами от собствените си чувства. Тази млада жена никак не му харесваше, особено след всичко, което му бе причинила, но не би могъл да изпитва неприязън към нея, когато бе толкова разстроена. Гневът му се уталожил и той изрече с по-мек глас:

— Той щеше да дойде. Всъщност беше отишъл в банката, за да изтегли пари за пътуването, когато се появила банда команчи с намерение да ограби банката. Естествено Пикънс не можел да остане настрана и се опитал да ги спре, в резултат на което получил куршум в тялото.

Докато слушаше малката му реч, тя пребледня и очите ѝ се разшириха от ужас.

— О, Боже, той... той не е умрял, нали? Аз съм виновна. Дядо никога няма да ми прости...

— Хайде сега, защо обвинявате себе си, след като дори не сте била там?

— Аз го помолих да дойде. Той нямаше да отиде в банката, ако...
— Тя млъкна, защото го видя, че клати глава в знак на отрицание. Лицето ѝ придоби войнствено изражение и девойката решително продължи. — Щом искам, ще обвинявам себе си. Свикнала съм да го правя.

Ейнджъл сви рамене. Нямаше намерение да се опитва да разубеждава тази глупава жена, а и без това не го интересуваше.

— Както желаете — рече той.

Цялата ѝ войнственост мигновено се изпари и Каси прехапа долната си устна. Имаше такъв вид... сякаш всеки миг ще избухне в сълзи и стомахът на Ейнджъл се сви. По дяволите! Никога досега не си бе имал работа с плачещи жени и нямаше намерение сега да започва. Само една сълза и веднага ще си тръгне.

— Той... — Изглежда нямаше сили да произнесе думата „мъртъв“.

— Не! Докторът каза, че Пикънс ще живее, но за известно време няма да може да пътува и именно заради това изпрати мен.

Тя вече не изглеждаше така сякаш ще се разплаче. Сега се намръщи.

— Не разбирам. Това бе преди близо шест седмици. Защо той не ми изпрати съобщение, че не може да дойде? Сега почти нямам никакво време.

Този път бе ред на Ейнджъл да се самообвинява.

— Аз съм виновен. Пикънс лесно открил следите ми, но аз се забавих няколко седмици в Ню Мексико. А и в съобщението му не се споменава, че работата е спешна.

— Разбирам — рече младото момиче, но видът ѝ опровергаваше казаното. Изглеждаше доста смутена. — Обикновено никой не посреща с добре дошъл приносителя на лоши вести, но все пак ви благодаря, че лично сте дошли. Могли сте да не си правите труда и да ми пратите телеграма. Съжалявам за коня ви. Вземете назаем един от нашите, докато го намерите. Ще ви помоля след това да ни го върнете. — Бръкна в джоба на палтото си и когато извади ръката си в нея имаше златна монета от двадесет долара. — А това е да си купите нова шапка.

Тъй като Ейнджъл безмълвно се взираше в ръката ѝ, тя смутено се изкашля и рече:

— Вземете я. — Той не каза нищо, така че Каси сви рамене и стисна ръката си в юмрук. — Както желаете. А сега моля да ме извините, но тъкмо тръгнах за града, когато пристигнахте.

Тя се обърна и се запъти към кабриолета. Ейнджъл не помръдна, сякаш краката му се бяха сраснали със земята. Момичето бе на половината път до кабриолета, когато той заговори:

— Предполагам, че ще трябва да ви го обясня по-ясно, мадам — провлачено рече младият мъж. — Левис Пикънс ме изпрати тук, за да се погрижа за вас и да реша проблемите ви, каквито и да са те. Смятам, че не би било зле да ми кажете за какво се отнася, преди да тръгнете за града.

При думите „да се погрижа за вас“ тя рязко се обърна. Очите ѝ изразяваха пълно недоумение, но брадичката ѝ отново бе войнствено вирната.

— Моля?

— Чухте ме достатъчно добре.

— Знам, че ви чух — изсъска тя подобно на жена, която всеки миг ще избухне. — Просто не мога да повярвам. Какво си мисли мистър Пикънс, че е изпратил тук точно вас? Аз се нуждая от миротворец, а не от стрелец. Вие само ще влошите още повече положението.

— Какво положение?

Каси махна нетърпеливо с ръка.

— Няма смисъл да го обсъждам с вас, защото и без това не можете да ми помогнете. Ако отговорът беше оръжието, и аз имам револвер.

Ейнджъл не можа да се сдържи. Представи си летящи във въздуха шапки и устните му се извиха в усмивка. Обаче побърза да се обърне настрана, преди тя да забележи. Много малко хора знаеха, че той притежава чувство за хумор, а тази жена нямаше да е една от тях.

— Изглежда сте изпаднали в голямо затруднение, така ли?

— Да, но... я почакайте! — викна тя, когато той се запъти към задната част на къщата. — Не можете да останете тук. Не ме ли чухте?

— Да, чух ви, но изглежда вие не ме чухте — подхвърли през рамо младият мъж, без да спира крачките си. — Аз съм тук, за да реша

проблемите ви. Това е услуга, която дължа на Пикънс. Винаги плащам дълговете си.

Девојката се спусна към него, за да го настигне, преди да е завил зад къщата.

— Какъвто и дълг да имате, той няма нищо общо с мен, мистър!

— Сега вече има.

— Но това е невъзможно! Ще трябва да ви го кажа още един път. Вие не можете...

Силният рев, който се разнесе вътре в къщата, накара двамата да се заковат на място. Ейнджъл се обърна и видя огромната котка, седнала на прозореца и вперила поглед в тях. За щастие прозорецът не бе отворен, но това не го успокои напълно. А това, че котката бе явно домашен любимец, не я правеше по-безопасна.

— Какво е това нещо? — накрая попита той.

— Черна пантера.

— Не знаех, че в Тексас има подобни зверове.

— Няма. Марабел е дошла от Африка.

Ейнджъл нямаше намерение да пита по какъв начин.

— Докато съм тук, дръжте я далеч от мен.

Девојката настръхна.

— Ако оставахте тук, нещо, което няма да стане, щях да настоявам да се сприятелите с Марабел. Освен това щяхте да бъдете длъжен да ѝ представите коня си, поради очевидни причини, но вие няма да останете! Конюшната е натам. — Посочи към дългата сграда в съседство до хамбара. — Вървете и си изберете кон и се върнете там, откъдето сте дошли!

Навярно смяташе, че с това е решила проблема и в известен смисъл бе права. Каси понечи да се обърне и да тръгне, когато провлаченият му глас я спря.

— В такъв случай предполагам, че ще трябва да се погрижа за вашия проблем, и то така, както аз намеря за добре.

Очите ѝ се разшириха от гняв.

— Няма да го направите.

Той не отвърна нищо.

— Много добре! — рязко рече тя. — Можете да останете, но няма да убивате никого! Нито ще стреляте! Никакви мъртъвци! Ясно ли е?

Не изчака отговора му и се отдалечи с гордо вирната глава. С цялото си поведение показваше, че е отстъпила против волята си. Дразнеща жена. Ако не се нуждаеше от сътрудничеството ѝ, за да реши проблема ѝ, това щеше да е последният път, когато я виждаше. И все пак щеше да се справи по свой начин. Чу тропота на колелата на кабриолета ѝ, заминаващ за града, и се сети, че все още не знае какъв е проблемът ѝ. По дяволите, тази жена наистина го изкарваше от кожата му!

ГЛАВА 4

Нищо нямаше да излезе. По пътя до града Каси имаше достатъчно време, за да премисли всички последици, включително и най-лошите — семействата Катлин и Маккъли могат да решат, че тя е решила да се бори с тях. Какво може да направи един наемен стрелец, освен да сипе заплахи? И ако хората срещу него не им обърнат внимание, стрелбата ще започне. Точно от това се нуждаеше баща ѝ — да се върне у дома и да попадне в разгара на война!

Трябваше да бъде по-твърда с този мъж. Не биваше да обръща внимание на приказките му, а още по-ясно да му заяви, че не се нуждае от услугите му. Един професионален стрелец не можеше да реши проблема ѝ. Наистина имаше нужда от помощ, но не и от неговата. Щеше да му го заяви веднага щом се върне в ранчото.

Но въпреки това тя не изпитваше желание да го направи. Разбра, че е наемен стрелец още преди да узнае името му. Но тя го познаваше или по-скоро бе чувала за него. Той бе от същата част на страната, в която тя бе родена и живяла, а през последните единадесет години той се подвизаваше главно в Шайен. Но до днес никога не го бе виждала, дори и отдалеч. Тъй като живееше в Шайен в промеждутъка между някоя нова и стара задача, местните жители се хвалеха, че това бил родният му град. Дори и да имаше истински дом, никой не знаеше къде е.

Освен това не се покриваше с представата ѝ за прочутия Ейнджъл. Не бе толкова висок, както например мъжете от семейство Маккъли, малко над метър и осемдесет, но ръстът му не се забелязваше, ако човек не стои редом с него. Разбира се, Каси не бе висока, така че той се извисяваше доста над нея, но не височината бе това, което правеше впечатление у Ейнджъл.

От разстояние човек виждаше мъж, облечен целия в черно, с изключение на жълтата мушама, която обгръщаше силното му мускулесто тяло. Веднага се набиваха в очи револвера в кобура на бедрото, сребърните шпори, които блестяха на слънцето, шапката с

широка периферия, нахлупена ниско над челото, както и уверения начин, по който яздеше коня си.

Но когато човек го погледнеше отблизо, първото нещо, което забелязваше, бяха очите му. Те бяха безмилостни и жестоки. Очите му бяха огледало на същността му черни като смола, бездушни, очи на човек, който няма съвест и не се страхува от нищо. Притежаваха нещо хипнотично и хармонираха отлично с лицето му — изключително мъжествено, с квадратна брадичка, гладко избръснато, остър нос, сякаш изсечен с длето и изпъкнали скули. Всъщност не след дълго човек осъзнаваше, че лицето му притежаваше някаква особена груба красота. Каси го разбра едва когато бе преполовила пътя до града.

Но не в това бе главното — по-важното бе самата му натура. Той не бе от този тип мъже, с които Каси би искала да има нещо общо при никакви обстоятелства. Ако трябваше да бъде искрена със себе си, длъжна бе да признае, че той я плашеше. Не можеше да пренебрегне факта, че част от работата му включва убийство на хора, а той бе изключително добър в това.

Единствената ѝ надежда бе, че съседите ѝ няма да разберат, че Ангела на смъртта я е посетил в ранчото. Съществуваше вероятност лошата му слава да не бе достигнала толкова далеч на юг, но това нямаше голямо значение, тъй като само един поглед бе достатъчен, за да се разбере какво представлява. Надяваше се, че никой няма да узнае, че той е бил в ранчото „Двойно С“ и че ще си тръгне до края на деня.

Последното ѝ напомни да изпрати още една телеграма до Левис Пикънс, преди да напусне града. Ще му благодари за загрижеността и ще го излъже. Ще му каже, че вече няма никакъв проблем, така че не се нуждае от неговия Ангел на състраданието. След това ще съобщи на Ейнджъл какво е направила и съвсем ясно ще му заяви, че не е необходимо да ѝ се мотае наоколо. Той ще си замине, а тя ще се озове отново там, където се намираще преди шест седмици. С тази разлика, че сега почти не ѝ оставаше време, за да измисли какво да прави.

Каси излезе от оръжейния магазин, където остави револвера си, и се запъти към гарата, за да изпрати телеграмата. Днес бе принудена да вземе със себе си пушката, която обикновено бе пъхната под седалката на кабриолета. Знаеше как да си служи с нея, така както умееше да стреля и със своя колт, но пушката бе доста тежка и

неудобна за носене. Трябваше да вземе другия револвер, преди да тръгне от ранчото, но бе толкова ядосана, че дори не сети за това.

Да дойде в града без оръжие бе немислимо и доста опасно. Въпреки че досега не бе видяла нито един от семейство Катлин или Маккъли, нито пък някой от верните им работници, още не бе изключено да ги срещне, тъй като рядко се случваше да дойде в града и да не се натъкне поне на един или двама от тях. Но Рафърти Слейтър и Сам Хедли бяха тези, които истински я тревожеха и те бяха главната причина винаги да бъде въоръжена.

Тези двамата работеха отскоро за семейство Катлин, но вече си бяха създали доста врагове в града, тъй като бяха грубияни и често налитаха да се бият. Те не бяха от мъжете, които Дороти Катлин обикновено наемаше, бяха скитници, които не се задържаха продължително на едно място и се хващаха на работа колкото да изкарат достатъчно пари, за да се напият здравата в събота вечер. Несъмнено скоро щяха да бъдат уволнени, но междувреме все още работеха за Дороти Катлин и бяха на нейна страна, а за съжаление, Каси бе на противоположната.

Девојката потръпна от ужас, когато си спомни онзи ден в магазина за месо, когато двамата я бяха приклезили, препречвайки ѝ всеки изход за бягство, Сам я буташе, а Рафърти я държеше и опипваше по места, където нямаше право да я докосва. А погледът в очите му говореше достатъчно красноречиво, че ще има и нещо много повече, ако отново му падне в ръцете. Сам просто искаше да я уплаши, докато Рафърти искрено се наслаждаваше на ситуацията.

Никога дотогава не ѝ се бе случвало подобно нещо и нямаше да позволи да ѝ се случи още веднъж. Ако види Рафърти Слейтър в града и той се опита да я приближи, първо ще стреля и след това ще го попита какво желае. Този мъж никога нямаше да има възможност да я докосне отново с мръсните си ръце.

Инцидентът толкова я бе уплашил, че тя се отказа да използва конюшната зад магазина. Днес бе оставила кабриолета си пред дрогерията в центъра на Коули. На стената имаше пощенска кутия и тя пусна в нея писмото до майка си. Каси отиде да довърши останалите си задачи, но когато се запъти към гишето на гарата, което едновременно с това бе и телеграфно бюро, видя, че файтонът бе там, където го бе оставила, но отзад бяха привързани още два коня.

Девојката се закова на място и се огледа, търсейки Ејнджъл. Нито за миг не се усъмни, че единият от конете е неговия, а другият — този, който бе взел от конюшњята на ранчото. Не бе трудно да го забележи — жълтата му мушама бе прекалено ярка.

Той се бе облегал на стената на салона „Втори шанс“, намиращ се от другата страна на улицата. Шапката му бе нахлупена ниско на челото и не позволяваше да види кого наблюдава, но имаше чувството, че е самата тя.

Това я накара да се почувства неспокойна. Не разбираше защо я бе последвал до града. Той не помръдна от мястото си, нито дойде при нея да ѝ каже защо е тук. Ала всички на улицата го бяха забелязали. Коули бе малък град, а Ејнджъл бе чужденец. Съвсем естествено бе хората да се чудят кой е той, дори и да не подозираха, че е професионален стрелец.

Каси гневно стисна устни. Дотук е намерението ѝ да запази посещението му в тайна. Сега не можеше да напусне града, без да говори с него, още повече, че конят му бе привързан към кабриолета ѝ. Дори тази сутрин местните жители да не знаеха накъде се е запътил, сега вече бяха разбрали. До края на деня всички щяха да си задават въпроса: каква работа има дъщерята на Стюарт с един професионален стрелец? Но враждебно настроените ѝ съседи едва ли щяха дълго да си задават този въпрос. Не, те щяха да пристигнат в ранчото и да поискат обяснение и ако дотогава Ејнджъл не си е заминал, адът щеше да се стовари върху главата ѝ.

Всичко бе по нейна вина. Не биваше, да се оставя този мъж да я уплаши и да я подведе с приказките си. Обаче вместо това, тя му разреши да остане и по този начин му позволи да си пъха носа в работите ѝ. А фактът, че я бе последвал до града и сега я наблюдаваше отдалеч, сякаш се бе самоназначил за неин пазач, показваше, че смята да прави това, което си е наумил, без да се съобразява с мнението ѝ.

Каси тръгна надолу по улицата, без повече да го удостоява с внимание. Ускори крачка, тъй като се страхуваше, че той ще я спре, преди да е успяла да изпрати телеграмата. И наистина я спряха. Но този, който я спря, не бе Ејнджъл.

Морган Маккълли излезе от седларския магазин на Уилсън и се озова точно на пътя ѝ. Каси едва не връхлетя отгоре му. Когато го

позна, тя се опита да се промуши незабелязано покрай него, но нямаше късмет.

Морган се мислеше за покорител на женски сърца. Дали бе истина или не, но го привличаше всичко, което носеше пола. Веднага зърна Каси и се изпречи пред нея. Тя се опита да го заобиколи, но той отново препречи пътя ѝ. Младото момиче най-после отстъпи и го възнагради със свиреп поглед, който обаче нямаше никакъв ефект.

С огорчение бе осъзнала, че никой в Тексас не я взимаше на сериозно. Всички се смяха, когато я видяха да ходи вьоръжена. Никой не обръщаше внимание на гнева ѝ. Отнасяха се към нея, сякаш бе някое безобидно насекомо, което лесно можеха да прогонят — с изключение на случаите, когато черната ѝ пантера седеше в краката ѝ. Дори безстрашните мъже от семейство Маккъли бяха нащрек в присъствието на Марабел.

Но Каси никога не водеше със себе си животното в града, а намръщеният поглед, с който я изгледа Морган, имаше по-голям ефект от нейния смразяващ поглед преди малко. Беше открито заплашителен.

Двадесет и една годишният Морган бе вторият син на Ар Джей, но също като братята си бе висок над метър и деветдесет и доста як. Всички приличаха на баща си — с червеникави кафяви коси и тъмнозелени очи. Каси не вярваше, че някой от тях би я наранил физически, но въпреки това се страхуваше от откритата им враждебност. Те лесно избухваха, а един мъж с гореща глава бе способен на доста глупави неща, които обикновено не би и помислил да стори.

— Не смятах, че ще те срещна тази седмица в града, мис Стюарт — безгрижно рече Морган.

Само преди два месеца той я наричаше Каси, както и повечето ѝ приятели и съседски семейства. Една събота я бе поканил на танци в хамбара на Уйл Бейтс, а следващата неделя на пикник край Уйлоу Ридж. Намеренията му бяха съвсем ясни — той я ухажваше. А тя бе изключително поласкана и заинтригувана от него. В крайна сметка всички братя Маккъли бяха много красиви мъже, а както бе установила през последните години, беше доста трудно да намери мъж, който бе готов да се ожени за нея и... Марабел.

Не че Морган харесваше пантерата, но това не го спря да ухажва господарката ѝ — поне докато не се бе намесила в живота на брат му

по начин, който никога нямаше да ѝ простят или забравят. И след като Каси се превърна в център на гнева им, той ѝ даде да разбере, че винаги се е интересувал единствено от ранчото на баща ѝ.

Каси не бе сигурна дали думите му бяха искрени, или ги бе изрекъл в пристъп на гняв, но въпреки това ѝ причиниха болка. Тя и без това нямаше голямо самочувствие, що се отнасяше до мъжете. А Морган Маккъли съвсем го бе стъпкал. Най-тъжното бе, че тя наистина го харесваше и за няколко кратки седмици в сърцето ѝ бе избуяла надежда. Ала сега... не бе останало нищо, дори и мимолетното удоволствие да е близо до него. Изпитваше единствено съжаление и доста силно раздражение.

Небрежната му забележка я накара да застане нащрек, защото от опит знаеше, че не е толкова нехайна.

— Защо смяташ така? — предпазливо попита девойката.

— Мислех, че ще си твърде заета да си стягаш багажа.

Трябваше да знае, че не би могла да се срещне с някой от семейство Катлин или Маккъли, без да ѝ се напомни за настоящето ѝ затруднение. Именно Маккъли ѝ бяха поставили срок, в който да напусне ранчото, ако не иска да го види сринато до земята.

— Е, сгрешил си — с напрегнат тон отвърна тя и направи още един опит да мине покрай него. Той отново застана пред нея и това я принуди гневно да добави: — Ти наистина ставаш противен, Морган. Остави ме да мина.

— Първо ще ми кажеш кой е онзи непознат, дето тази сутрин се е насочил към ранчото на баща ти.

Каси вътрешно изстена. Не бе имала време да измисли приемлива причина за посещението на Ейнджъл, ай трябваше доста, защото не умееше да лъже и извърта. Освен ако предварително не се бе упражнявала доста дълго, за да звучи убедително, всеки щеше да познае, че не казва истината.

Въпреки това реши да опита.

— Нищо особено, просто минавал оттук и си търси работа.

— Тогава трябваше да го насочиш към нас — заяви Морган. — До края на седмицата едва ли ще имаш работа за когото и да било.

Каси се смръзна при това второ напомняне, че трябва колкото се може по-скоро да си тръгне оттук. Надяваше се, че заплахите да изгорят до основи ранчото на баща ѝ, са само плод на мимолетен гняв,

а не реална опасност. Та нали се бе сприятелила с тези хора, дори един от тях я бе ухаждал. Но всичко това беше преди да се намеси в живота им.

Подмина въпроса за Ейнджъл, тъй като Морган сам ѝ бе дал възможност да смени посоката на разговора.

— Трябва да говоря с баща ти, Морган. Кажу ми, че утре ще намина...

— Той няма да желае да те види. Истината е, че Клейтън съвсем го вбеси и искаш ли да узнаеш защо, мис Стюарт?

Тя поклати глава, сепната от резкия му тон. Наистина не искаше да знае, защото каквато и да бе причината, отново щяха да обвинят нея независимо дали бе виновна, или не.

Но Морган бе решил да ѝ каже и продължи с унищожителен тон:

— Откакто се върна от Остин, онзи глупак, моят брат, не е на себе си. Напоследък не похваща никаква работа. А сега приказва за някакви си „права“, които се отнасяли и до „съпругата“ му. Дори се осмели да заяви, че възнамерява да отиде и да прибере момичето на Катлин, тъй като все още не били официално разведени. Разбира се, татко на бърза ръка го отказа от намерението му.

Каси не можа да повярва на ушите си.

— Да не би да искаш да кажеш, че той иска да остане женен за Джени?

Лицето на Морган пламна от възмущение.

— По дяволите, разбира се, че не! — изръмжа той. — Клейтън просто е бил веднъж с нея и то благодарение на теб, и сега му се иска да опита отново.

Сега бе ред на Каси да се изчерви, тъй като приказките на Морган звучаха неприлично за нейните невинни уши. Младежът осъзнаваше, че бе пристъпил границата на благоприличието, но не го бе грижа. Той ѝ беше бесен за това, което бе направила и по този начин сама бе сложила край на надеждите му да се ожени за нея. Беше бесен и на себе си, защото нямаше смелост да се опълчи на баща си и да отстоява намеренията си. Истината беше, че той все още я желаше.

Морган не ѝ обърна особено внимание, когато за пръв път дойде на гости на баща си. Тогава Каси бе на осемнадесет години и не представляваше нищо особено, просто беше хубаво момиче, а Коули бе пълен с такива момичета. Срещаха се дори истински красавици. Освен

това бе твърде слаба за вкуса на Морган. Тя не събуждаше никаква страст или поне такава бе първата му мисъл.

Но около мис Касандра Стюарт имаше нещо дяволски странно, нещо, което я правеше все по-интересна и привлекателна всеки път, когато я видеше. Като че ли порастваше пред очите му, поне външният ѝ вид се променяше. Въпреки че бе дребничка и слаба, у нея нямаше нищо детско. И колкото повече я гледаше човек, толкова по-хубава започваше да му се струва.

По време на посещението ѝ миналата година Морган се бе уловил, че доста често мисли за нея. През цялото лято бе раздразнен и лесно избухваше и когато тя си замина, разбра, че я желае. Миналата зима Каси не дойде и интересите му се пренасочиха другаде — нищо сериозно — но той зарови дълбоко в сърцето си чувствата си към Касандра Стюарт и реши да я забрави... докато тя не се появи отново.

Странно, но когато я видя отново, тя му се стори съвсем обикновена. Реши, че сигурно трябва да е бил луд предишната година, за да ѝ позволи да нахлуе в мислите му и дори да обсеби сексуалните му фантазии. Но този път чувствата му се преобърнаха за много по-кратко време. Още в края на първия месец от пристигането ѝ, Морган отново я желаше и намеренията му бяха толкова сериозни, че той помоли баща си за разрешение да я ухажда.

Одобрението и благословията на Ар Джей бяха най-важни за синовете му. Разрешението на Чарлз Стюарт бе на второ място, а от мнението и желанието на Каси никой не се интересуваше. Мъжете от семейство Маккъли бяха изключително самоуверени и смятаха, че някои неща са им гарантирани по рождение.

Това, което накара Ар Джей да излезе извън кожата си от гняв и да го настрои против Каси, бе, че по някакъв начин тя бе успяла да убеди най-младия му син да прекъсне семейната традиция и да се ожени без неговото съгласие. А фактът, че се бе оженил за момичето на неговия враг, само бе сипал сол в раната. Но и раната на Морган бе отворена и кървеше, защото той все още желаше Каси, но знаеше, че сега тя никога няма да бъде негова.

Не обвиняваше баща си, който бе твърде непреклонен и старомоден, за да се промени. Не обвиняваше и враждата между семействата, въпреки че не знаеше причината за нея и която съществуваше откакто се помнеше. Той обвиняваше Каси, че си бе

навряла носа там, където не беше нейна работа. Ако се бе оженил за нея, щеше доста бързо да я излекува от този навик да се меси в хорските работи. А сега никога нямаше да има този шанс.

Но тя никога не узна какво изпитваше към нея. Защото той не се издаде нито с поглед, нито с някакво действие. А в края на седмицата тя щеше да си замине и той ще се опита да я забрави. Но когато я гледаше сега, разбра, че няма да му е толкова лесно.

Каси не забеляза, че погледът на Морган жадно обхожда миниатюрните и форми. Неочакваното му съобщение, че брат му иска да си върне годеницата, я завари неподготвена. Самата идея бе толкова смайваща и в същото време толкова облекчаваща съвестта ѝ, че тя се вкопчи с цялото си сърце за нея. Това означаваше, че инстинктите ѝ не я бяха подвели напълно. Както и че в крайна сметка планът ѝ да събере двете враждуващи семейства може да сработи. Разбира се, тя вече няма да е тук, за да види резултата от своите усилия.

— Какво смяташ да правиш с това, Каси?

Тя го погледна и видя, че се взира в пушката в ръката ѝ. Беше толкова изненадан, че дори забрави да я нарече мис Стюарт. Но тя го срещаше за пръв път, откакто бе започнала да ходи въоръжена.

— Аз имах някои неприятности... всъщност... няма значение какво смятам да правя с нея — завърши тя и вирна брадичка.

Каси бе ядосана на себе си, че все още таи в сърцето си надежда да сдобри двете враждуващи семейства, но реши, че Морган едва ли ще се разстрои, ако научи, че наемните работници на Катлин са я заплашили. По-скоро щеше да ги поздрави за постъпката им, така че реши да не му казва нищо.

Но бръчката между очите на Морган се задълбочи и той настойчиво я изгледа.

— Какви неприятности?

Каси не му отговори, а се опита отново да мине покрай него. Този път той не помръдна, а вместо това я сграбчи за ръката.

— Отговори ми! — настоя младежът.

Ако не го познаваше по-добре, щеше да реши, че в погледа му се четат загриженост за нея. Но това бе немислимо, след като членовете на семейството му се канеха в края на седмицата да опожарят ранчото „Двойно С“. Може би просто бе ядосан, че се е уплашила повече от семейство Катлин, отколкото от семейство Маккъли.

В крайна сметка не бе длъжна да му отговаря.

— Нямаш никакво право да ме разпитваш, Морган Маккъли — упорито заяви младото момиче и се изви, за да освободи ръката си. — А сега ме пусни...

Думите ѝ заседнаха в гърлото, защото като се извъртя към улицата, зърна с крайчеца на окото си проблясъка на нещо жълто. Обърна глава и видя, че Ейнджъл се бе приближил. Сега се облягаше на един от дървените стълбове пред седларския магазин.

Поведението му не издаваше нищо, че е с нея. Всъщност приличаше повече на любопитен наблюдател на интересната сцена между Морган и Каси. Но ако човек се вгледаше по-внимателно, щеше да разбере, че равнодушният му вид е само привиден. Палецът на лявата му ръка бе мушнат в една гайка на колана, мушамата му бе дръпната назад, а дясната му ръка почиваше лениво покрай бедрото — точно върху неговия колт четиридесет и пети калибър.

Беше на около два метра, достатъчно близо, за да чуе разговора им, както и да се намеси. Сърцето на Каси се сви от ужас при мисълта какво можеше да се случи в следващите няколко секунди.

Тя отмести поглед от него, преструвайки се, че не го познава и надявайки се, че Морган няма да го забележи. Напразно! Сега Морган се вираше право в Ейнджъл, а лицето му приличаше на буреносен облак.

— Желаете ли нещо, мистър?

Нападателният тон на младия Маккъли накара Каси да потрепери. Бедата на мъжете от семейство Маккъли бе в това, че си въобразяваха, че големият им ръст ги прави могъщи и непобедими. Ала един куршум можеше да намали ръста и на най-високия мъж и то доста бързо. Всичко това явно бе отлично известно на Ейнджъл, тъй като нито мускул не трепна по лицето му и той не изглеждаше ни най-малко впечатлен от по-едрия и висок мъж. Цялото му поведение показваше, че въобще няма намерение да отговаря. А това беше още по-лошо. Никой мъж не обича да го пренебрегват и Маккъли не бе изключение. Още повече, че досега никой не се бе осмелил да го пренебрегва!

Каси се улови за първото, което ѝ хрумна:

— Кажи на баща си, че няма да си тръгна, преди да говоря с него.

Думите ѝ го накараха отново да впери поглед в нея.

— Вече ти казах, че той няма...

— Знам какво ми каза — припряно го прекъсна тя, — но те моля да предадеш съобщението ми или всичко ще излезе наяве, Морган. Наистина ли ще подпалиш къщата, след като знаеш, че аз съм вътре?

— Не ме... ще ме изслушаш ли... върви по дяволите, жено! — завърши той, смутен, че не може да намери подходящите думи.

Каси бе не по-малко смутена и объркана от собствената си смелост. Нямаше намерение да заявява, че не вярва в заплахите на Маккъли да подпалят ранчото. Дори и да бяха напразни, нямаше достатъчно смелост, за да се убеди в това. Девојката просто искаше да отклони враждебното внимание на Морган от Ейнджъл — което нямаше да се наложи, ако Ейнджъл не се бе приближил.

За нещастие планът ѝ успя само временно. Ейнджъл продължаваше да стои на мястото си и да ги наблюдава с черните си като греха очи. Присъствието му бе предизвикателство. А Морган се почувства още по-засрамен, че не е могъл да се справи с една твърдоглава жена и то пред непознат. Все още не се бе досетил, че тъкмо това е непознатият, за когото бе попитал Каси.

— Или си гледайте работата, мистър, или се махайте оттук. Имам личен разговор.

Ейнджъл не помръдна, но този път отговори:

— Тази улица е на всички и искам да чуя лично от дамата, че не ѝ досаждате.

Морган гневно изпръхтя.

— Не ѝ досаждам!

— На мен пък не ми изглежда така — лениво отвърна Ейнджъл. Така че искам да го чуя от нейните уста.

— Не ми досажда! — остро заяви Каси и изгледа предупредително Ейнджъл. — А сега докажи думите ми и ме пусни — изсъска тя към Морган. — И без това ме задържа достатъчно дълго.

Морган насочи отново поглед към Каси. За негова изненада ръката му все още стискаше тази на девојката.

— Извини ме — избъбри той и бързо я пусна.

Каси му кимна сковано и се отдалечи. Току-що отново ѝ бяха заявили недвусмислено, че ако не си замине в края на седмицата, ранчото на баща и ще бъде унищожено. Беше твърде разстроена, за да

я е грижа, че оставя зад гърба си двамата мъже сами — единият самонадеян, а другият непредвидим. Що се отнасяше до нея, можеха, да се изпозастрелят един друг!

ГЛАВА 5

Една част от вниманието на Ейнджъл бе насочено към жената, която забърза надолу по улицата, а другата — към мъжа, когото тя нарече Морган. Каси вървеше толкова бързо, че почти тичаше. Морган също се взираше след нея и тихо ругаше. Ейнджъл не бе сигурен на какво бе станал свидетел току-що, но чувстваше, че то никак не му харесва. Рано или късно щеше да разбере какво става.

Високият тексасец се извърна към него, най-последно си бе спомнил за присъствието му и отвори уста да каже нещо, но Ейнджъл не му даде тази възможност.

— Моля да ме извините, но тя се кани да замине заедно с моя кон.

По дяволите, проклетата жена правеше тъкмо това! Ейнджъл изруга през зъби и хукна към кабриолета, който вече бе потеглил.

Когато я настигна, тя почти бе излязла от града, а той бе останал без дъх. Първите му думи, когато се намери на седалката до нея, бяха:

— Лейди, това се нарича конекрадство!

Тя смаяно отвори уста, а очите и се разшириха. Обърна се и видя двата коня, завързани за кабриолета.

— О, Боже, съвсем забравих... дори не съм забелязала... наистина нямах никакво намерение да...

Млъкна изведнъж и стисна устни. Когато се извърна към него, лицето ѝ бе придобило съвсем друго изражение.

— Само не започвайте... — Ейнджъл се опита да я предупреди да запази обвиненията за себе си, но тя вече бе набрала скорост.

— Какво, по дяволите, се опитахте да направите преди малко? Не можете ли да се разберете с някого, без да засягате гордостта му?

— Предполагам, че не.

Каси не очакваше подобен отговор, нито пък, че той ще се облегне назад и ще скръсти ръце пред гърдите си, сякаш я предизвикваше да продължи с порицанията си. Поведението му уталожи яда ѝ и тя извърна глава към пътя.

— В такъв случай сигурно навсякъде оставяте трупове след себе си — презрително промърмори девойката.

— И това се е случвало.

Нямаше какво да отвърне на това заявление. Със същия успех можеха да си говорят за времето — гласът му бе равнодушен, а лицето му оставаше напълно безизразно. Каси със сигурност не знаеше как да се разбере с мъж като него, а и повече не ѝ се искаше да опитва.

Той трябваше да си отиде, още днес — не, тази минута! Тя спря двуколката, решена да му го заяви без заобикалки. Той се бе навел напред и при рязкото дръпване на поводите се оказа на сантиметри от нея, когато Каси се обърна към него. Толкова бе близо, че тя трябваше да се отдръпне леко, за да види лицето му. Черните му като въглен очи сега не бяха толкова плашещи, а по-скоро любопитни, но си оставаха някак си странно хипнотизиращи.

— Защо спряхте?

Защо е спряла? Нямаше никаква представа... а, спомни си. Каси уплашено ахна и се отдръпна в другия край на седалката, за да бъде колкото се може по-далеч от него. Не бе сигурна какво се бе случило току-що и защо всички мисли излетяха от главата ѝ. Нито пък разбираше защо се чувстваше толкова странно и не ѝ достигаше въздух, сякаш бе изплашена до смърт. Но тя не бе изплашена, а в този миг Ейнджъл не изглеждаше никак опасен, тъкмо обратното — стори ѝ се, че в очите му проблеснаха весели пламъчета.

Каси с усилие отклони поглед, опитвайки се да се съвземе и да си спомни какво се канеше да каже. Мислите ѝ се избистриха веднага, след като се изтръгна от магията на погледа му. Трябваше да продължи да гледа напред, за да бъде сигурна, че ще му каже това, което бе решила.

— Никак не ми хареса това, което се случи в града. Аз можех да се справя с Морган. Но не и с двамата. Дори се опитах да отклоня вниманието му, за да попреча да го въвличете в престрелка.

— Не бих го направил — студено възрази Ейнджъл. — Не си търся повод за стрелба, защото не го смятам за честно. Мога да се разбера с хората и без да вадя револвера си. Повечето от тях си затварят устата и се оттеглят.

— Маккъли не са като повечето хора, а Морган е именно от тази проклета фамилия. Всички са луди глави и лесно избухват. В такива

случаи се нахвърлят на противника си като бик на червено. Морган можеше да не забележи, че не възнамерявате да вадите револвера си и тогава щяхте да бъдете принуден да стреляте пръв, за да го спрете. Или пък щяхте да свършите в прахта с променена физиономия. Но, слава Богу, всичко мина и замина и никой не бе убит.

— Точно така...

— Още не съм свършила — рязко го прекъсна Каси, продължавайки да гледа напред, но усещайки, че очите му са вперени в нея. — Аз бях толкова разстроена от това, което можеше да се случи в града, че си тръгнах, без да довърша работата си, всъщност последната в този омразен град, и смятам, че трябва да ви кажа за какво се отнася. Ще изпратя телеграма на Левис Пикънс, за да го информирам, че проблемите ми са решени и повече не ми е необходима помощта му — нито вашата. Възнамерявам още сега да се върна в града.

— Както желаете — бе всичко, което той каза.

Каси си отдъхна с облекчение. Очакваше, че ще ѝ възрази и ще трябва да го лъже през зъби, за да го убеди, че вече няма неприятности и не се нуждае от помощта му. Това щеше да бъде доста трудно, особено след като той бе станал свидетел на разправията ѝ с Морган. Може би в крайна сметка и той се радваше да се измъкне от тази каша. Още повече, че тази сутрин никак не изглеждаше доволен, че тъкмо тя и решаването на проблемите ѝ са се оказали услугата, която трябва да направи, за да плати дълга си към Левис Пикънс.

Каси се обърна към него с плаха усмивка, която мигновено се стопи, когато видя намръщеното му изражение. Дали бе разбрала погрешно отговора му? Може би в крайна сметка ще се наложи да измисли някоя и друга лъжа.

— Аз наистина вече нямам същия проблем, заради който преди шест седмици помолих за помощ. Ако не бях толкова объркана от пристигането ви тази сутрин, щях да ви го кажа. Измина доста време, страстите тук се поохладиха и нещата се уталожиха. Останаха някои недоразумения, но те са толкова незначителни, че дори не си струва да ги споменавам.

Той се облегна назад и лениво я изгледа.

— Сега вече събудихте любопитството ми, така че защо не ми разкажете накратко за тази история?

Никак не ѝ се искаше да го прави, защото случайно можеше да изтърве нещо, което да го наведе на мисълта, че все още се нуждае от помощта му.

— Просто тук има няколко души, които са ми ядосани.

— Колко са на брой?

— Две отделни семейства — предпазливо отвърна девойката.

— Колко са на брой?

Упорството му я подразни. Тя присви очи и изрече нетърпеливо:

— Никога не съм си давала труд да ги преброя.

— Толкова ли са много?

Дали в тона му прозвучаха развеселени нотки? Не бе сигурна, но самата тя не виждаше нищо смешно в цялата ситуация. Обаче нямаше да навреди, ако той възприеме нещата не толкова сериозно, каквито бяха в действителност.

— Нищо сериозно — махна презрително с ръка Каси. — Причината, поради която все още бих приела с радост помощта на мистър Пикънс е следната: бих искала нещата отново да станат каквито бяха преди... преди да предизвиквам гнева на съседите си. Надявах се, че ще мога да остана тук до пролетта, както възнамерявах. Но сега ще остана докато татко се върне, а това не е проблем.

Той не каза нищо, само продължи да се взира в нея, сякаш я чакаше да продължи... сякаш се досещаше, че има нещо повече от това, което му каза. Е, толкова по-зле. Тя вече бе казала всичко, което имаше да му казва.

— Беше много мило от ваша страна, че ми предложихте помощта си, но вече не се нуждая от нея. Не съм в... опасност — всъщност никога не съм била, а телеграмата, която ще изпратя на мистър Пикънс, ще ви освободи от всякакви задължения спрямо мен.

— Така ли мислите?

— Разбира се. Може би той дори ще реши, че дългът ви е платен, въпреки че не се е наложило да правите нищо. В крайна сметка нали дойдохте. Имахте желание да ми помогнете и дори дяволски настоявахте, ако смея да добавя — промърмори младото момиче. — Направихте това, за което той ви е помолил, така че няма какво повече...

— Той няма да реши така, нито пък аз — сухо я прекъсна Ейнджъл. — Но след като вече нямате никакъв проблем, ще имате ли

нещо против да поостана още няколко дни и да задам някои въпроси?

Каси настръхна.

— И защо ще го правите? — остро попита тя.

— Защото не умеете да лъжете, лейди.

Каси се втренчи в него и по презрителния поглед в очите му разбра, че той не бе повярвал на нито една нейна дума. Въздъхна дълбоко и тъжно рече:

— Знам. Но повечето не го забелязват.

— Може би, защото имате такова сладко и открито личице, че те не могат да си представят, че ще кажете нещо друго, освен истината.

Дали това бе обида, или комплимент? И как така той бе разбрал, че не е била искрена, след като само малкото хора, които добре я познаваха, знаеха, че не умее да лъже?

Реши да опита за последен път.

— Въпреки всичко вие не можете да ми помогнете. Случилото се с Морган го доказва. Вие предизвиквате хората, а на мен ми е необходим човек, който да ги успокоява.

Младият мъж бавно поклати глава.

— Не съм съгласен с вас, лейди, особено след глупостите, които току-що ми наговорихте. Аз сам решавам дали мога да помогна, или не. Но няма да мръдна оттук, докато не разбере в какво точно се състои проблемът ви. Искрено се съмнявам, че това ще ви достави удоволствие.

За последното бе напълно прав. В момента може и да не изглеждаше опасен, само твърдоглав и упорит, но въпреки това я караше да се чувства нервна и неспокойна. Усецаше грубата му мъжественост, както и жестокостта, на която бе способен. Липсваше и всякакъв опит в общуването с хора като него, но трябваше да се научи и то много бързо, тъй като нямаше никакви изгледи в скоро време да се отърве от него.

— Добре — примирено, но е привкус на горчицина, рече накрая Каси. — Искам първо да ви уверя, че каквито и неприятности да имам, аз сама съм си виновна за тях. Разбирате ли, аз обичам да се бъркам в хорските работи. Сама си го признавам. Просто не мога да се спра. Предупреждавам ви, че ако останете тук достатъчно време, ще започна да се меся и във вашия живот.

— Е, вече съм предупреден — кимна Ейнджъл.

Каси забеляза, че не бе особено впечатлен. Навярно бе убеден, че ѝ се струваше твърде опасен, за да се осмели да си пъха носа в работите му. Може би не бе много далеч от истината.

— Във всеки случай — продължи девойката, — това, което се опитвах да направя този път, е да сложа край на враждата, която продължава вече двадесет и пет години. Тя е между две семейства Маккъли и Катлин. Всъщност не е само между членовете на семействата. Тези, които работят за тях също участват във враждата! Когато работниците им се срещнат в града, между тях непрекъснато избухват остри разпри. Ако стадата им се смесят — е, това може да доведе и до изстрели, докато разделят животните. Моят баща е нещо като преграда между двете семейства, поне през последните две години, тъй като ранчото му се намира между техните земи. Враждата не е толкова силна, както преди години, но все още съществува омраза и от двете страни.

— Знам всичко за враждите, мис Стюарт. Неведнъж се е случвало да бъда замесен в подобни неща.

Каси знаеше за тях, поне бе чувала за една, в която е бил нает да вземе участие, но не смяташе да говори за това.

— Членовете на двете семейства не са глупаци и те не настояват околните да вземат нечия страна. Така че аз бях в приятелски отношения и с двете семейства, особено с Джени Катлин, която е почти на моите години и с... Морган Маккъли.

— Онзи свадлив млад перко, с когото разговаряхте? Тези ли отношения наричате приятелски?

Презрителният му тон я накара да се изчерви.

— Той беше приятелски настроен към мен, преди да накарам цялото му семейство да се обърне срещу мен.

— И как успяхте да го направите?

— Реших да стана сватовница. Помислих си, че враждата между двете фамилии може да се прекрати най-лесно със сватба. Това беше добра идея. Не сте ли съгласен?

— Ако новобрачните не са избили един друг, мисля, че не е лоша. Това ли се случи? Те са се избили?

Каси се намръщи, засегната от ироничния му тон.

— Нямаше никакви убийства. Но Джени и Клейтън се ожениха с моя помощ, като всеки от тях си мислеше, че другият е влюбен в него.

Аз ги убедих в това. Само че през първата брачна нощ са установили, че нито един от тях не е истински влюбен. Клейтън върна младоженката на семейството ѝ, двете фамилии побесняха и обвиниха мен за цялата бъркотия. И с основание, тъй като нито Джени, нито Клейтън щяха да предприемат подобна стъпка, ако аз не ги бях подтикнала.

— Значи в крайна сметка половината от местните хора сега ви мразят и в червата, това ли е всичко?

Каси остана с отворена уста.

— Всичко? За мен това е повече от достатъчно! — възмутено заяви тя. — Не съм свикнала да ме мразят. А и това не е всичко. Аз бях помолена от двете семейства — всъщност ми бе заповядано да напусна Тексас. Маккъли дори ми определиха и срок или в противен случай ще изгорят до основи ранчото „Двойно С“. Е, те проявиха голямо великодушие, като се има предвид, че всичко това се случи преди шест седмици. Дадоха ми достатъчно време, за да дочакам връщането на татко. Само че той бе ранен и това забави пристигането му. Срокът ми е до тази събота, а надзирателят ми бе подмамен да напусне и да отиде при семейство Катлин, така че не мога да си замина, дори и да искам. Нито Дороти Катлин, нито Ар Джей Маккъли, двамата глави на семействата, желаят да разговарят с мен, така че аз дори не мога да им се извиня и да ги помоля за прошка. Е, сега ще ми кажете ли как бихте могли да ми помогнете, мистър? Аз се нуждая от таланта на мистър Пикънс да вразумява и успокоява хората. А от това, което съм чула за вас, вие не сте от хората, които обичат да говорят.

— От това, което сте чула? Не за пръв път намеквате, че ме познавате, въпреки че доколкото си спомням не сме се срещали. Или греша?

Не бе много учтиво, че той предполагаше, че може би се бяха срещали, но той я е забравил. Ала Каси не се обиди. Отлично знаеше, че не е красавица, която кара мъжете да се обръщат след нея. Не че напълно я бяха пренебрегвали откакто навърши възрастта за женене. Разбира се, обстоятелството, че „Лейди С“ бе много голямо ранчо, както и богатството на семейство Стюарт я правеха достатъчно примамлива партия за женитба. Но двамата мъже, които проявиха интерес към нея, я попитаха направо дали е склонна да се отърве от

Марабел и след като получи твърд отказ, се оттеглиха без видимо съжаление.

— Не сме се срещали, но аз съм слушала доста за вас — какъв сте и с какво се занимавате — заяви Каси. — Израснала съм с разказите за вашите подвизи.

Ейнджъл я изгледа недоверчиво.

— На Север името ми е известно, лейди, но по тези места едва ли са чували за мен.

— Да, но аз съм само на гости в Тексас — обясни девойката. — Моят дом е в Уайоминг.

Той я изгледа втренчено за миг и тихо изруга.

— По дяволите... значи вие сте една от онези ексцентрични Стюарти от Шайен и собственици на ранчото „Лейзи С“? Онези, които притежават слон, който пасе заедно със стадото им? Господи, трябваше да се досетя!

Изрече последното с такова явно отвращение, че тя се изчерви.

— Вие нямате никаква представа за нещата! — избухна младото момиче в стремежа си да защити семейството си. — Моят дядо обича да прави необичайни подаръци. Той е пътувал из цял свят и е посетил земи, за които мнозина дори не са и чували. Искал е да сподели със семейството си част от своите преживявания по един съвсем реален начин. Не виждам нищо лошо в това!

— Нищо лошо? Чух, че веднъж този слон съборил половината хамбар.

Лицето ѝ пламна още повече.

— Слонът принадлежи на майка ми. Той живее в отделно помещение, но когато понякога се случи да приближи към къщата, е малко трмав. Всъщност не е причинил никакви по-особени щети и моята майка е много привързана към него.

— Вашата майка...

Той се спря навреме, но Каси се досети какво смяташе да каже. В цял Шайен не бе тайна, че Катрин Стюарт е живяла в една и съща къща със съпруга си десет години, без да си размени и дума с него — освен чрез посредници. Повечето от хората смятаха, че това е доста странно. А колекцията им от необикновени животни само подсилваха убеждението им.

— Значи така сте получили тази черна пантера? Като подарък от дядо си?

Каси си помисли, че този мъж явно трудно разбира постъпките на другите хора. Навярно смяташе, че дядо ѝ е малко луд или по-скоро доста луд. Ала тя бе привикнала на подобно отношение, както и да дава обяснения.

— Не съвсем. Дядо е смятал да задържи Марабел за себе си. Намерил я е в деня, в който напуснал Африка. Местните жители убили майка ѝ и възнамерявали да убият и нея, но моят дядо се намесил и я довел в Америка на кораба си. Скоро след като отплавали, открил, че двамата с Марабел са несъвместими. Тя въобще не харесала пътуването по море, през цялото време била болна, а той обичал морето. Освен това всеки път, когато се приближавал до нея, започвал да киха. Когато пристигнали в ранчото, тя била полумъртва, горкото създание, само кожа и кости, тъй като на кораба почти не можело да се храни. Дядо ми вече бил решил да я изпрати в някой зоопарк на Изток, но преди това ми я повери, за да я поохраня. Страхувам се, че аз много бързо се привързах към нея, тогава тя бе толкова мъничка и сладка. Отне ми доста време, за да го убедя да ми позволи да я задържа, но дядо ми е бил винаги добър, когато се отнася до мен. Никога не съм съжалявала, че остана при мен. — Независимо, че Марабел бе подплашила и малкото обожатели, които Каси имаше. — Струва ми се, че малко се отклонихме от темата, нали? — продължи тя с по-твърд тон. — Аз ви попитах с какво професионален стрелец като вас би могъл да ми е от помощ в сегашната ситуация. Ще благоволите ли да ми отговорите най-после?

Ейнджъл ѝ хвърли кос поглед.

— Не ми ли казахте, че тези Маккъли са луди глави?

— Да, но...

— Ако не желаете да си поговоря с тях от ваше име, което с удоволствие бих направил...

— Не!

— Тогава просто ще остана тук и ще ви защитавам, ако се наложи, докато те решат да ви оставят на спокойствие или вие си заминете. Предполагам, че в крайна сметка не трябва да се отделям от вас.

Не изглеждаше особено щастлив от тази перспектива. За разлика от Каси, която бе искрено ужасена.

ГЛАВА 6

Той ще бъде тук, за да я защитава. Звучеше много мило и би означавало сигурност и безопасност, ако го бе казал някой друг, но не и Ангела на смъртта. Бедата бе, че Каси не му вярваше, че само ще я защитава. Той искаше да изплати дълга си към мистър Пикънс и то колкото е възможно по-бързо. За целта нямаше просто да се навърта наоколо и да остави нещата да следват естествения си ход. Ала не ѝ се искаше и да мисли какво щеше да стане, ако Ейнджъл реши да направи нещо, за да ускори събитията.

Докато се връщаха към ранчото, тя още веднъж подчерта, че в никакъв случай не желае да има убийства.

Обаче не бе сигурна дали той изобщо я слушаше. А дори и да я слушаше, много се съмняваше, че обръща особено внимание на приказките ѝ. В крайна сметка не тя го бе наела и той не се чувстваше задължен да се подчинява на заповедите ѝ.

Пътуването бе доста изнервящо. Каси предположи, че той ще язди коня си по обратния път към ранчото, но когато приключиха разговора си, той не се помръдна от седалката. Освен това не можеше да се каже, че Ейнджъл е интересен събеседник. Ако тя не заговореше първа, той си мълчеше, а понякога дори и когато Каси кажеше нещо, спътникът ѝ не си правеше труда да ѝ отговаря.

На всичко отгоре близостта му я смущаваше и отклоняваше вниманието ѝ от пътя. Облечените му в черни панталони дълги крака, изтегнати до нейните, непрекъснато привличаха погледа ѝ. Ботушите му бяха от скъпа кожа и добре поддържани, а шпорите им блестяха, сякаш никога не бяха виждали прах. И те, както и триъгълната кърпа около врата му, заедно с останалата част от облеклото му, бяха черни. Всичко у него бе черно с изключение на револвера му, шпорите и онази жълта мушам, която привличаше погледа от разстояние.

Цялото му облекло бе необичайно. Той се обличаше така, че да привлече вниманието върху себе си. Любопитно ѝ беше да узнае защо, но не мислеше да му задава лични въпроси. За нещастие щеше да има

достатъчно време да го стори, ако събереше смелост да го разпитва. Нали бе заявил, че ще остане и няма да се отделя от нея. Господи, надяваше се да не го мисли в буквалния смисъл.

От своя страна Ейнджъл се улови, че по време на пътуването неведнъж поглеждаше към Касандра Стюарт. Изучаваше лицето и профила ѝ, който бе много по-хубав, отколкото си бе помислил в началото. Нослето ѝ бе малко и леко вирнато, лицето ѝ бе с нежен овал, брадичката — фино очертана, а устните ѝ — пълни и чувствени. Това бяха красиви устни, създадени за целувки. Осъзна, че се взира в тях, когато тя се бе обърнала към него, питайки се какъв ли е вкусът им. Мисълта го смути и обърка, тъй като не се чувстваше ни най-малко привлечен от тази жена, която го дразнеше и нервираше.

Не бе трудно да забележи, че и той ѝ действаше изнервящо, но в това нямаше нищо необичайно. Ейнджъл правеше повечето жени нервни, особено дамите. Скованият ѝ гръб, напрегнатите рамене, както и побелелите кокалчета на ръцете ѝ, стискащи прекалено силно поводите, говореха красноречиво за това. Тя дори бе вдигнала пушката си от пода и я бе сложила на седалката между двамата. Жестът ѝ го развесели и той едва се сдържа да не се засмее на глас. Разбира се, не го направи, нямаше никакво намерение да я кара да се отпусне и успокои. Обикновено не си губеше времето с подобни опити, а в нейния случай просто не му се искаше да го прави.

Сега, след като знаеше коя е тя, я приемаше по по-различен начин, но не и благосклонно, тъй като с лъжите си бе увеличила списъка с недостатъците си. Но тя бе от Шайен, а това я правеше по-различна, чувстваше я някак си по-близка, макар и против волята си.

Шайен бе градът, който Ейнджъл наричаше свой дом, защото бе прекарал достатъчно време там, след като на петнадесет години, или приблизително толкова, напусна планините. Той не знаеше точно на колко години е в момента, вероятно на около двадесет и шест. Не знаеше нито къде е роден, нито кога. Не знаеше кои са родителите му или къде да ги открие, ако все още са живи. Старата мечта го бе откраднал от Сейнт Луис, но той си спомняше, че бе пътувал с влак, за да стигне дотам, така че Сейнт Луис не бе родното му място. Веднъж се бе върнал в града, но там никой не си спомняше за малкото момченце, изчезнало от града им преди много години. А и ровенето изминалото не беше особено интересно за младеж, прекарал по-голямата

част от детството си като фактически пленник на един луд мъж, живеещ в безлюдните глухи планини. Той бе прекалено зает да опознае онези неща, които му бяха забранявани цели девет години, както и да свикне отново да живее сред хората.

Не му харесваше чувството, че сякаш познава Касандра Стюарт, но фактът, че бе от онези луди Стюарт — една от онези богати и шантави Стюарт — си оставаше. Дори се бе срещал с майка ѝ. Веднъж бе попаднал в ранчото ѝ заедно с Джеси Съмърс, когато работеше за Роки Вели. Тогава Ейнджъл се бе опитал за кратко време да стане каубой, но разбра, че тази работа не е за него. Но съвсем ясно си спомняше деня, когато за първи път се срещна с Катрин Стюарт.

Той бе чувал за нея, но тя съвсем не се оказа такава, каквато си я бе представял. Беше красива и силна жена, с открит характер, която те гледаше право в очите и те преценяваше, както един мъж би го направил. У нея нямаше нищо от кротостта или срамежливостта на жена, не приличаше на дама, поне през онзи ден, когато я срещнаха, бе облечена в кожени панталони и мъжка риза, а в ръцете си държеше пушка. Сега вече разбираше защо и мис Стюарт имаше смелостта да носи пушка. Сигурно бе семейна черта.

Никога не бе срещал съпруга ѝ, Чарлз Стюарт. Той бе напуснал Уайоминг преди Ейнджъл да чуе за лудите Стюарти. Но наоколо нямаше човек, който да не знаеше тяхната история, или поне така си мислеха, и който да не го обвиняваше, че бе напуснал жена си и дъщеря си.

Едни разправяха, че Катрин го хванала в леглото с друга жена, но десет години бяха твърде дълго време да накараш един мъж да страда поради някакво си мимолетно прегрешение. Други пък казваха, че веднъж я бил набил и тя никога не му го простила. Имаше и трета версия, че тя родила много трудно единственото им дете и след това никога повече не го пустила в леглото си.

Никой не знаеше точно каква бе причината десет години двамата съпрузи да не си продумат, но след като съпругът ѝ заминал, Катрин поела управлението на ранчото им „Лейзи С“ и го управлявала с твърда ръка. Мъжете, които работеха за нея, подскачаха, когато им кажеше да подскачат. И Ейнджъл разбра защо, след като се срещна с нея. У тази жена имаше нещо, което внушаваше страх и уважение.

Но това, което бе направило онази утрин толкова незабравима за Ейнджъл, бяха двата яркочервени папагала, кацнали на терасата пред къщата, която бе напълно еднаква с тази, която видя сутринта. Папагалите бяха най-необикновеното и смешно нещо, което някога бе виждал. Те се движеха напред и назад по парапета в такъв синхрон, че човек можеше да си помисли, че бе една птица и отражението ѝ в огледалото. На всичко отгоре бълваха поток от ругатни, а Джеси се превиваше от смях. Катрин Стюарт остана невъзмутима, докато Ейнджъл се изчерви поне три пъти пред двете жени. Той никога не си бе представял, че такива птици съществуват, а още по-малко, че могат и да говорят.

Но това бе само едната причина, поради която онзи ден така ясно се бе врязал в паметта му. Другата бе, че той едва не загина през следобеда, натъквайки се на крадци на добитък, които от няколко седмици отмъкнаха говеда от стадото на Рока и Вели. Получи куршум в рамото и щеше да получи още един точно между очите, ако не се бе намесил Колт, полубратът на Джеси, от смъртта го делиаха само секунди и той почти видя как спусъкът се придвижва.

Това бе вторият му дълг, към Колт Тъндър, който той бе изплатил наскоро и именно затова се забави пътуването му до Тексас. Колт беше единственият мъж, който Ейнджъл смяташе за истински приятел. Имаше доста мъже, които го наричаха приятел и които искаха да споделят славата му. Ейнджъл просто понякога търпеше присъствието им край себе си. Но с Колт бе нещо съвсем различно. И двамата бяха самотници, верни и точни стрелци, и двамата ги смятаха за чудаци, макар и по различни причини. Колт казваше, че са братя по дух и Ейнджъл бе съгласен с него.

А Катрин Стюарт и нейната майка бяха съседи на Колт. Приятелят му вероятно ги познаваше доста добре. Това бе другата причина, поради която бе принуден да гледа по различен начин на тази жена. Тя беше приятел на негов приятел. По дяволите, предпочиташе да не го знае!

ГЛАВА 7

Каси бе толкова нетърпелива да се отърве от компанията на Ейнджъл, че дори не закара кабриолета зад хамбара, както правеше обикновено, когато се връщаше от града, а спря пред къщата. Емануел, синът на Мария, щеше да дойде и да прибере двуколката, така че тя дори не се погрижи за уморения кон. Единственото ѝ желание бе да се махне по-скоро от неканения си гост.

Обратният път до ранчото ѝ се стори най-дългото пътуване в живота ѝ, макар че разстоянието не бе голямо. Не само присъствието на Ейнджъл я смущаваше. Тя на няколко пъти усети, че той я наблюдаваше, а което бе още по-лошо, тя нямаше ни най-малка представа защо се взираше така в нея, нито пък какво ще направи мъж като него в следващата минута.

Каси бе разумно момиче и много добре разбираше, че е нелепо да го остави да я обърква и смущава по подобен начин. Та той бе тук не да ѝ причинява зло, а да я защитава. Но чувствата ѝ не се влияеха от здравия разум.

Тя скочи от седалката в мига, в който спря кабриолета и почти тичешком се отправи към къщата. Но Ейнджъл направи същото и я настигна, преди да стигне до стълбите.

За втори път през този ден тя едва не се сблъска с него. Гласът му я закова на място.

— Закъде, по дяволите, сте се разбързали, лейди?

Девојката ужасено осъзна, че поведението ѝ го дразни, но се страхуваше, че каквото и да отговори, ще влоши нещата още повече. Отстъпи нерешително назад и го погледна. Видя, че държи пушката ѝ.

— Май я забравихте — рече ѝ той и я подаде.

Последното бе казано с такъв подигравателен тон, сякаш знаеше, че тя се нуждае от оръжието, за да се защитава от него. Лицето ѝ пламна. Господи, държеше се като последна глупачка!

— Съжалявам — смутолеви Каси, искайки да се извини за несъзнателно обидното си поведение. Той сигурно си мислеше, че го

смята за някакво чудовище, ако не и по-лошо.

Ала той рязко я прекъсна:

— Вземете я. Може би наистина ще се нуждаете от нея, тъй като скоро ще имате посетители.

Последвалото мълчание бе достатъчно дълго, за да разбере, че е била права и страните ѝ пламнаха още повече. Осъзна, че го е направил нарочно, за да ѝ покаже, че отлично знае какво си мисли за него. Обаче нямаше никакво време да изрази възмущението си. Проследи погледа му и видя, че неколцина конници приближаваха към ранчото.

— О, не! — изохка младото момиче. — Морган сигурно е яздил като луд, за да се прибере у дома и да предаде думите ми на баща си. Този, който язди най-отпред с Морган, е Ар Джей Маккъли, а след тях е най-големият му син, Фрейзър. Предполагам, че би трябвало да съм доволна, че е с тях.

— Защо?

— Той е най-кроткият от семейството, което не означава, че не може да избухва като останалите, но не е чак толкова лош, колкото тях. Фрейзър е единственият Маккъли, който ме изгледа кръвнишки, когато всичко започна, а след това престана да ми обръща внимание. Но той притежава доста странно чувство за хумор, което никой друг освен него не разбира. Всъщност никак няма да се изненадам, ако цялата ситуация не го забавлява.

— Може ли да успокои останалите? — попита Ейнджъл, хвана я за ръката и я поведе нагоре по стълбите.

— Понякога... какво правите?

— Поставям ви в по-добра позиция. Ако слязат от конете си, ще ви гледат отдолу нагоре, а ако останат на тях, ще се гледате очи в очи.

Стомахът ѝ се бе свил на топка от страх, а той мислеше за стратегии!

— Предпочитам да не се срещам изобщо с тях.

Каси бе сигурна, че само си го е помислила, а не го е казала на глас, докато не го чу да заявява:

— Влезте в къщата и ме оставете аз да се оправя с тях.

— Не! — с преbledняло лице извика девойката.

— Тогава се стегнете, лейди — въздъхна Ейнджъл. — Доколкото си спомням, искахте да поговорите със стария Маккъли.

— Така е.

Обаче тя съвсем не очакваше да стане толкова скоро, а и поради присъствието на Ейнджъл нямаше време да обмисли какво ще каже на Маккъли. Трябваше да премисли всяка своя дума, за да не обърка отново всичко, както нееднократно стана днес.

Ала вече нямаше никакво време. Маккъли приближаваха. Ейнджъл застана пред нея, за да ги посрещне пръв. Поведението му я разтревожи много повече, отколкото неочакваните посетители.

Тя го заобиколи и тихо го помоли:

— Моля ви, не казвайте нито дума. И не стойте така, сякаш нарочно ги предизвиквате. Вече ви казах, че всички Маккъли са много докачливи и лесно избухват. Не им трябва много, за да изгубят самообладание, а това със сигурност ще ги предизвика.

Това бе пушката, която той все още държеше. Каси я взе от него и я подпря на стената. Когато се обърна, пред къщата се издигаше облак прах и трите коня спряха рязко пред стълбите.

— Мистър Маккъли — почтително изрече Каси и приближи горното стъпало, като застана пред Ейнджъл.

Ар Джей бе по-едър и по-широкоплещест от синовете си. Веднъж Морган бе споменал, че е само на четиридесет и пет години. Червената му коса още не бе започнала да посивява, нито бе изгубила блясъка си. Четиримата му синове се бяха родили, когато беше още твърде млад, по един на всяка година. Хората казваха, че именно честите раждания бяха погубили жена му.

Ар Джей едва я удостои с поглед. Морган и Фрейзър също. Изглежда всички се интересуваха най-вече от Ейнджъл, така че Каси побърза да заговори, докато все още имаше възможност.

— Знам, че присъствието ми тук ви дразни, мистър Маккъли, но връщането на баща ми ще се забави, тъй като беше ранен. Не го очаквам по-рано от три седмици, а семейство Катлин принуди надзирателят на ранчото да напусне, както и други двама работника. Разполагаме с още неколцина мъже, но нито един от тях не е в състояние да поеме работата на надзирателя. Така че сам разбирате, че не мога да замина, докато баща ми не се върне.

Девојката пое дълбоко дъх, едновременно изненадана и облекчена, че е изразила на глас най-голямата си грижа, без да бъде прекъсната — дори и при споменаването на омразните Катлин. Но все

още ѝ оставаше да каже за другата си тревога, а по начина, по който мъжете гледаха Ейнджъл, се съмняваше, че ѝ оставаше много време, за да довърши.

— Вие никога не ми дадохте възможност да ви кажа колко много съжалявам...

Каси беше права — Ар Джей я прекъсна, вперил поглед в Ейнджъл.

— Кой е този, момиче? И не ми пробутвай глупостите, които си казала на сина ми, че само минава оттук.

— Защо не попитате мен? — обади се Ейнджъл със заплашителен тон — поне така ѝ се стори на Каси — и тя се паникьоса.

— Това е моят годеник — изтърси първото нещо, което ѝ дойде наум.

Думите ѝ привлякоха вниманието им, включително и на Ейнджъл. Но като видя смаяното изражение на Морган, което се смени с гневно, тя веднага разбра, че е допуснала грешка, обяснявайки по този начин присъствието на Ейнджъл. Сега трябваше да продължи с лъжата и да изтъкне някаква смислена причина защо бе позволила на Морган да я ухажда, след като си имаше годеник.

— Мислех, че е мъртъв, но той пристигна днес и опроверга слуховете — побърза да добави Каси.

Ар Джей не ѝ повярва.

— Лъжеш, момиче — убедено заяви той. — Не знам къде си го намерила, но този мъж не ти е никакъв.

Каси се обърка напълно, чудейки се как да подкрепи необичайното си твърдение, когато Фрейзър се намеси:

— Татко е прав. Ако двамата току-що сте се намерили отново, сега нямаше да се отделяте един от друг. А на мен ми се струва...

Тя не го изчака да продължи. Обърна се към Ейнджъл, обви ръце около врата му и притисна устни в неговите.

Никой не бе толкова изненадан от действията ѝ, колкото самият Ейнджъл, но той не провали неочаквания ѝ опит да демонстрира страст и не я отблъсна. Прегърна я през кръста и я отместа встрани, по-далеч от револвера му, защото нямаше никакво намерение да остава беззащитен, независимо какво се опитваше да направи тя. Така че Ейнджъл прие целувката ѝ и разсеяно ѝ я върна, но през цялото време

не сваляше поглед от тримата мъже, които наблюдаваха представлението им, разпределяйки вниманието си между тях и жената, притисната до него.

Минаха още няколко секунди. Ар Джей почервения, дръпна рязко поводите на коня си, обърна го и препусна напред. Морган изгледа убийствено Ейнджъл и го последва. Само Фрейзър не помръдна, а остана да се взира развеселено в тях. Изведнъж той избухна в смях.

Като го чу, Каси пусна ръце и се отдръпна от Ейнджъл. Но ръцете му бяха склучени здраво около кръста ѝ, задържайки я притисната до него. Тя трябваше да сложи ръка на гърдите му, за да запази равновесие, докато се обръщаше да види кой се забавлява толкова. Въпреки че вече се бе досетила.

— Не съм предполагал, че си способна на подобно нещо, мис Каси — рече през смях Фрейзър. — Това ще накара татко да ругае и да държи гръмки речи цяла седмица, което ще бъде истинско удоволствие да се наблюдава.

Чувството за хумор на Фрейзър винаги я бе удивлявало, въпреки че точно сега никак не го намираше за уместно.

— А той смята ли да дойде тук отново в края на седмицата?

— Не — ухили ѝ се Фрейзър. — Ти би трябвало да си достатъчно уплашена, за да избягаш вкъщи при майка си. Всъщност татко бе доста разтревожен какво да прави, ако уреченият ден за заминаването ти приближи, а ти си все още тук. Сега навярно се чувства облекчен, че му даде повод да се оттегли, заради този мъж. Как се казвате, мистър?

— Името ми е...

— Джон Браун — побърза да каже Коки, прекъсвайки Ейнджъл.

Но думите ѝ накараха Фрейзър да се засмее отново.

— Можеше да измислиш нещо по-добро, мис Каси. Тя се изчерви и Ейнджъл направи още един опит:

— Името ми е...

Токчето на обувката ѝ се заби в пръстите му и го накара мигновено да млъкне. Девојката го чу как тихо изруга и се смути още повече, очаквайки нов изблик на смях от страна на Фрейзър.

— Предполагам, че това няма значение — каза Фрейзър, когато се успокои, но в зелените му очи заблестяха весели пламъчета. —

Може би ще има още една сватба, преди да си заминеш на Север? Това ще достави страшно удоволствие на татко.

Каси не обърна внимание на насмешката му.

— Сега мога ли да се надявам, че ще ме остави на спокойствие?

— Кой, татко ли? Може би. Не съм сигурен за Морган, след като знае, че ще си тук сама с приятеля си. Не съм го виждал толкова ядосан, откакто Клейтън се прибра у дома, за да ни съобщи какво е направил — и то с твоя помощ. Разбира се, остават и семейство Катлин.

И като се засмя още веднъж, Фрейзър повдигна шапката си, пришпори коня си и се отдалечи, оставяйки Каси с ужасното съзнание, че отново е сама с Ейнджъл. След това, което току-що му бе причинила, не знаеше дали ще може просто да изтича в къщата и да затръшне вратата под носа му.

Завъртя се рязко и установи, че той се намира точно зад дясното ѝ рамо, при това дяволски близко. Каси започна бавно да отстъпва назад, но той я последва. Не изглеждаше ядосан, но въпреки това имаше нещо заплашително в начина, по който я следваше. Сърцето ѝ бясно заби както преди малко, когато толкова глупаво се хвърли да го целува.

— Съжалявам — с треперещ глас започна тя и забързано продължи: — Наистина съжалявам за крака ви. Аз не исках да... ами, направих го, но знам, че не биваше. Но ако откриеха кой сте всъщност... страхувах се, че това ще влоши нещата... И...

Тя тихо изохка, когато гърбът ѝ опря в парапета, прекратявайки опитай да се измъкне по-далеч от този мъж. Все пак се опита да се плъзна настрани, за да увеличи разстоянието помежду им.

Но ръцете му се сключиха около парапета, заграждайки я от двете страни.

— Казах ви, че в тази част на страната не ме познават.

— Не можете да сте сигурен. Ще се изненадате колко лесно се разпространяват слухове за репутация като вашата. Не можехме да разчитаме, че не са чували за вас. А и това с нищо нямаше да помогне.

— И вие мислите, че вашата малка лъжа ще помогне? Единственото, което постигнахте е, че разбрах колко сладки са устните ви. Някой път трябва пак да опитаме, когато няма толкова много публика наоколо.

Страните ѝ се обляха с ярка червенина.

— Вие май сте по-луд, отколкото изглеждате! — изплашено възкликна девойката.

— Палецът ми все още пулсира от болка, лейди. Струва ми се, че ми дължите някакво обезщетение.

Каси изохка безпомощно.

— Моля ви, едва ли си струва да ми отмъщавате. Освен това никога нямаше да ви настъпя — или да направя онова другото — ако имах достатъчно време да помисля. Но аз така се уплаших, че въобще не бях в състояние да разсъждавам трезво. Страхувах се...

— Все още се страхувате и това започва да лази по нервите ми. Имахте достатъчно смелост, за да се изправите срещу трима огромни тексасци, двама от които бяха побеснели от ярост. А аз съм само един мъж.

— Но вие... но нали вие сте убиец?...

Наистина ѝ се прииска да не го бе изричала. Прозвуча като окончателна присъда, а тишината, която последва бе дяволски мъчителна. За двамата. Каси се почувства така, сякаш го бе ударила през лицето, въпреки че бе казала само една истина. Но в очите му имаше нещо... нещо, което...

— Опасявате се, че ще ви нараня?

Часът на истината бе настъпил. Той не я попита само, за да чуе отговора ѝ. Искаше да я накара да разбере веднъж завинаги, че няма защо да се бои от него и да престане да се държи като плашлива гъска всеки път, когато я приближи. Дълбоко в себе си Каси знаеше отговора. Просто досега не се бе вслушала в собствените си инстинкти.

— Не, не бихте ме наранили, но сега се отдръпнете.

Бутна ръцете му, мина покрай него и се запъти към вратата. В гърдите ѝ бушуваше гняв. Само като си помислеше как нарочно я подтикна да се страхува от него, а сега я караше да се срамува от глупостта си! Думите, които напиреха на устните ѝ, не бяха никак ласкателни.

— Мис Стюарт?

Каси рязко се обърна, готова да стовари целия си яд отгоре му, но изражението на лицето му я възпря. Погледът му бе вперен в устните ѝ.

— Ще почакам, докато си изплатите дълга.

Дъхът ѝ заседна в гърлото.

— Аз... аз мислех, че вече го направих.

Той поклати глава, а устните му се извиха в лека усмивка, първата, която Каси видя да огрява мъжественото му лице, но се престори, че не я бе забелязала. Пък и Ейнджъл не каза нищо повече. Просто се запъти с нехайна походка надолу по терасата и изчезна от погледа ѝ.

Девојката влезе в къщата и тихо затвори вратата зад себе си, вместо да я затръшне гневно, както бе възнамерявала. За сметка на това сърцето ѝ лудо биеше в гърдите.

ГЛАВА 8

Аз не предизвиквам двубоите, но и не бягам от тях.

На Каси ѝ се искаше да не бъде толкова неспокойна в присъствието на Ейнджъл. Предишният ден той я увери, че никога няма да я нарани, нещо, което дълбоко в себе си тя знаеше. Затова не можеше да си обясни защо продължаваше да се чувства неловко, когато е наблизо до него. Не се страхуваше за живота си. Нито пък се опасяваше за целомъдрието си. Заплахата, която ѝ отпрати вчера, преди да се разделят, не бе реална, реши тя, след като имаше време добре да помисли. В крайна сметка девойката добре познаваше качествата, които притежаваше, а привличането на красиви мъже не бе сред тях, особено такива; които не се интересуваха от живота в едно ранчо. А намекът, че смята отново да я целуне, не беше сериозен и тя бе сигурна, че не възнамеряваше да изпълни заканата си.

Но тази сутрин, когато Ейнджъл ѝ предложи да я придружи по време на всекидневната проверка на стадото, Каси отново се почувства объркана и неспокойна. Отначало двамата разговаряха за незначителни неща, но разговорът внезапно стана сериозен, когато го попита колко мъже е предизвикал. Отговорът му не бе този, който тя очакваше. Ала сега, след като бе заговорила на тази тема, нямаше намерение да се отказва.

— Казват, че сте убили повече от сто мъже — изтъкна девойката, колкото се може по-равнодушно.

— За мен се говорят много неща, които не са истина — отвърна Ейнджъл.

Двамата яздеха един до друг. Тя го стрелна с поглед, но лицето му не издаваше нищо. Всъщност беше по-скоро равнодушно.

— А брое ли ги редовно? — попита Каси.

Погледите им се срещнаха за миг и тя можеше да се закълне, че в очите му проблеснаха весели искри.

— Не ми се иска да ви разочаровам, но броят им не е толкова голям, че да ми се налага постоянно да го проверявам.

Очевидно нямаше намерение да ѝ довери точния брой на жертвите си.

— Всички двубои ли бяха честни?

— Зависи от това какво разбирате под честно. Убил съм неколцина, които въобще не знаеха какво означава тази дума. Нямам угризения на съвестта да прострелям някой негодник, който и без това някъде го очаква въжето. В такъв случай му давам същия шанс, какъвто му дава и палачът — никакъв.

— И според вас това не е убийство?

— Аз го наричам справедливост. Нима мислите, че тези презрени копелета дават някакъв шанс на жертвите си, които изнасилват, ограбват и убиват?

Сега вече не изглеждаше равнодушен. Всъщност в думите му имаше твърде много плам и Каси си помисли, че е по-добре да смени темата. Вместо това се чу да пита:

— Колко означава няколко, така ли?

— По-точно само трима.

— А какви бяха причините?

— Единият се опита да ме наеме да застрелям партньора му в гръб. Беше решил, че ако плати на някого за това, няма да отговаря пред закона. Аз не бях на същото мнение. Партньорът му също. Щях да уведомя шерифа, ако той не бе направил грешката да ми каже, че блюстителят на властта в онова градче получава солидна сума от него.

Последното не изненада Каси. Шерифът на Коули също беше под контрола на Дороти Катлин — напълно естествено, след като беше неин племенник. Но предишният шериф пък беше братовчед на Маккъли.

— Значи този мъж е нямало защо да се страхува от законно разследване.

— Да, а партньорът му, който беше почтен и добър човек, щеше да бъде убит, защото бе имал нещастieto да работи с мошеник. Не можех да позволя да се случи нещо чак толкова несправедливо.

Каси се запита дали тя би била способна да вземе подобно решение. Може би трябваше да благодари на Бога, че никога не ѝ се бе налагало.

— А другите двама?

Ейнджъл внезапно спря коня си. Когато забеляза, че не язди до нея, девойката също дръпна поводите и се извърна, за да го погледне. Той се бе навел напред, подпираше се на рога на седлото и се взираше в нея. Лицето му бе засенчено и не се виждаше ясно.

Изминаха няколко напрегнати секунди, преди той да попита:

— Наистина ли искате да знаете какво се случи с онези двамата?

По начина, по който го каза, но най-вече по тона му, Каси разбра, че отговорът ѝ трябва да бъде „не“. Ала тя бе убедена, че колкото повече знае за Ейнджъл, толкова по-малко ще се страхува от него, макар че досега това не се бе оправдало. Инстинктите ѝ обаче да се интересуват от живота на другите, бяха по-силни и тя кимна утвърдително, тъй като не събра смелост отново да го помоли да сподели с нея тайните от миналото си.

Той препусна напред и скоро се озова до нея. Двамата продължиха да яздят един до друг. Ейнджъл заговори, но без да я поглежда.

— Преди две години попаднах на мъж, който изнасилваше едно фермерско момиче. Изглежда я бе спипал на полето, където тя е работила. В далечината се виждаше фермата, както и полетата, спускащи се към реката, по чието поречие се движех, за да стигна до града. Намерих я на срещуположния бряг, доста далеч зад дърветата, и сигурно нямаше да я забележа, ако не бях чул виковете ѝ. Докато прекося реката и ги открия, той вече почти бе свършил с нея. Лицето ѝ бе покрито със синини и кръв, явно я беше бил, тъй като тази злочеста девица се беше съпротивлявала. Аз не ги познавах и те можеха да бъдат мъж и жена, макар че лично не понасям мъже, които се отнасят по подобен начин към съпругите си. Така че му предложих да остави момичето на мира. Той ми отвърна, при това с доста цветисти изрази, да се пръждосам по пътя си. Едва тогава забелязах едно невръстно момче, което приличаше на момичето и явно бе неин роднина. Момчето очевидно се бе опитало да и помогне и сега лежеше недалеч... с нож, забит в корема. Беше мъртво.

Преди да заговори, Каси преглътна с усилие.

— И вие го застреляхте.

Това не бе въпрос.

— Да. От три метра. В сърцето.

— Добре — толкова тихо рече тя, че той не я чу.

— Но момичето изглежда вече не се интересуваше от нищо. Тя не спираше да крещи, а когато избутах трупа на онова, копеле от нея, тя стана и хукна като обезумяла право към реката. Аз я последвах, за да не ѝ позволя да се удави, но водата бе дълбока и тя потъна. Когато я измъкнах, вече бе мъртва. Искаше ми се да се върна обратно и още веднъж да застрелям онзи мръсник.

Каси се опита да изтласка току-що чутата история от съзнанието си. Това бе покъртителна трагедия, която се бе случила преди години, за която той явно никак не желаше да си спомня. Проклетото ѝ любопитство беше причината да се събудят тези мрачни спомени. Трябваше да каже нещо, за да разведри обстановката, но не умееше да кара хората да се отпускат. За разлика от това, тя отлично успяваше да ги ядоса и да ги накара да избухнат.

Все пак реши да се опита.

— Дано не сте запазили най-лошото за края.

Ейнджъл се засмя.

— Аз пък си мислех, че тази история ще ви накара да спрете с въпросите.

Каси подозрително го изгледа.

— Истина ли беше това, което току-що ми разказахте?

— Да, но само съкратената версия, освен ако не искате да чуete за реакцията на близките ѝ. Онези две деца бяха всичко, което имаха. Те ме обвиниха, че не съм спасил момичето.

— Но нали сте се опитали!

— Това не можа да ги утеши.

Навярно е било така. Мъката бе странно чувство и всеки реагираше по различен начин. Ейнджъл не би трябвало да се чувства огорчен. Навярно по време на кариерата си бе видял доста мъка и сигурно е бил причина за не едно страдание.

— Досега не съм разказвал на никого за това момиче и брат ѝ — рече внезапно младият мъж.

Каси бе изненадана, но изповедта му бе събудила в гърдите ѝ особено топло чувство, което бе по-силно от удоволствието, че е споделил тази история само с нея. Отново се смути и за да го прикрие, побърза да попита:

— Тогава бихте ли споделили и последния случай с мен? Очакваше твърдо да ѝ откаже, но вместо това той отбеляза:

— Май наистина обичате да се намесвате в хорските работи.

Девојката се изчерви, но явно Ејнджъл не очакваше да му отговори.

— Всъщност за мен няма значение. Третиот случај беше съвсем наскоро — миналиот месец. До мен достигнаха слухове, че един мъж, на име Драйдън, се женел за богати вдовици заради парите им, а след това ги убивал. Това му станало нешто като професија. Или по-скоро като начин за препитание.

— Искате да кажете, че сте убили човек само заради какви слухове?

Ејнджъл не објрна внимание на смајването, изписано на лицето ѝ, и продолжи с приглушен глас:

— Доста хора са знаели, но не са могли да го докажат. Наистина ли вярвате, че съм способен да убия някого само заради слух?

Каси се изчерви още повеќе.

— Не, не вярвам.

— Разбира се, че не бих го направил, въпреки че без угризения бих застрелял онзи тип само като си помисля за всички убити жени. Застрелях Драйдън, защото тој току-што бе предал една жена, англиска херцогиня, в ръцете на банда главорези и отлично знаеше, че те ще ја убият. Тя се оказа пријателка на мој пријател — Колт Тъндър — и тој ме помоли да се присъединя към таза банда престъпници, за да ѝ помогна, ако се наложи. Ако не го бях застрелял, Драйдън щеше да исчезне с парите и не бе сигурно, че некога щях да го открия.

— Спасихте ли англичанката?

— Доколкуто знам, още е жива. Сега Колт има грижата да ја пази.

— Забравих, че го познавате, както и Джеси, и Чейс Сџџерс. Знаете ли, че те са мои съседи?

— Знам.

Последното прозвуча никак си примирено, сјакш не му се искаше да е така. Каси го изгледа учудено, но Ејнджъл бе зарејал поглед в какви храсти и тој реши да не разпитва повеќе.

— Изненадана съм да чуј, че Колт се е спријателил с бјала жена. Ако не го познавах от преди, искам да кажа преди инцидента с Калан, сега тој немаше дори да ме поздравява.

Всички, които познаваха Колт Тъндър, знаеха, че преди неколку години тој бе бичуван почти до смърт, само защото се бе осмелил да

ухажва бяла жена. Когато узнал, че Колт е наполовина индианец, бащата на момичето го възприел като лично оскърбление. Оттогава отношението на Колт към белите жени коренно се промени, с изключение към тези, които отдавна познаваше. Към останалите се отнасяше като към чума̀ви.

— Може би „приятел“ е твърде силно казано. Тази херцогиня по някакъв начин успяла да убеди Колт да я придружи до Уайоминг, така че известно време той за дълго се оказал в нейната компания. Не съм казал, че това му харесва тъкмо обратното — изобщо не е бил във възторг.

Това звучеше много по-правдоподобно и съвпадале с представата ѝ за Колт Тъндър. Мислите на Каси се върнаха отново към третия случай.

— Щом сте знаели, че ще спасите тази жена, или поне ще се опитате, защо е трябвало да убивате Драйдън?

Той отново спря коня си и Каси трябваше да се обърне, за да го погледне.

— Лейди, той не знаеше, че аз не съм член на бандата. Онези негодници му бяха обещали пет хиляди долара, за да им я предаде. Доколкото знаех, той я доведе при нас, за да умре и позволете ми да ви каже още нещо — техните планове не включваха чиста и безболезнена смърт. Освен това, както вече ви казах, ако някой е направил нещо, което си заслужава въжето, аз не изпитвам угризения на съвестта да заема мястото на палача. Така че, ако си мислите, че съжалявам за убийството на онова копеле, много се лъжете. Беше истинско удоволствие. Онази англичанка също го нарече хладнокръвно убийство, въпреки че сега щеше да е мъртва, ако не бях там. Така че не мислете, че ме интересува как ще го наречете вие?

Каси не знаеше какво да му отговори. Той беше ядосан, че се бе осмелила да го съди и може би имаше право. Ако тя беше на негово място, сигурно щеше да мисли същото, въпреки че не бе сигурна, дали ще има смелостта да се разправи с онзи негодник Драйдън.

Дево̀йката се обърна напред и го изчака да се изравни с нея. Кафявите и сивите цветове на полето в низината се смениха със зеленината на хълмистата равнина край реката, където стадото пасеше. Пасището, на което двамата единствени останали работници на баща ѝ бяха извели животните, бе само след едно възвишение, но на Каси ѝ се

струваше, че е на километри разстояние. Чувстваше се още по-изнервена и неспокойна.

— Вие сте прав — с извинителен тон заяви тя. — Онзи мъж е бил виновен, сякаш я убил със собствените си ръце, тъй като намерението му е било равносилно на убийство.

— Не винаги.

Докато го казваше не отделяше поглед от нея. Лицето му бе гневно смръщено, така че Каси не се усъмни, че му минаваха някои не особено ласкави мисли относно нея. Странно, но вместо да се уплаши, идеята ѝ се стори забавна и тя му се усмихна.

— Не се боя, стига само да си го мислите.

— Какво?

— Да ми извиете врата.

Ейнджъл бутна шапката си назад, така че слънцето огря лицето му и лениво изрече:

— Това ли смятате, че си мислех?

Очите ѝ се разшириха от престорена изненада.

— А нима е нещо още по-лошо?

Младият мъж се засмя от сърце.

— Предполагам, че извиването на врата е достатъчно.

— Но моят врат е слаб и много бързо ще се прекърши. Едва ли ще ви достави особено удоволствие.

— Е, тогава ще трябва да измисля нещо друго. Човек не може да получи истинско отмъщение, без да...

Не довърши. Прозвучаха два изстрела един след друг и Ейнджъл мигновено застана нащрек, въпреки че изстрелите се чуха от значително разстояние. Ниският тътен, който последва след няколко минути, не се нуждаеше от обяснение. И двамата бяха чували този шум и преди. Каси вътрешно простена.

— Да се махаме отгук! — заповяда Ейнджъл, когато първите подплашени животни се появиха в далечината — те се насочваха право към тях.

Ала тя нямаше намерение да последва съвета му.

— Това е стадото на баща ми — извика Каси, преди да пришпори коня си в галоп, за да прегради пътя на подивелите говеда.

Ейнджъл не можа да повярва на очите си.

— Лейди, насочихте се в погрешна посока! — изкрещя след нея той, но тя не спря.

Той се замисли за секунда. Дяволите да я вземат тази жена! Наоколо се простираха широки полета и двамата можеха спокойно да избегнат връхлитащите животни. Изруга цветисто, заби шпори в хълбоците на коня и препусна след нея.

ГЛАВА 9

Каси не се страхуваше да язди срещу стадото, поне не много. Тя знаеше какво прави. Беше го виждала и преди. Животните бяха подплашени от изстрелите. Нови изстрели щяха да ги накарат да се обърнат обратно. Трябваше само да изчака, докато се приближат, за да бъде напълно сигурна, че ще успее.

Затова стреля два пъти във въздуха, когато бе достатъчно близо до препускащите говеда. Ала ефектът не бе такъв, какъвто очакваше. Животните се обърнаха, но започнаха да обикалят в кръг, после стадото се раздели на две и Каси се оказа в средата между двете половини, които бързо приближаваха към нея.

Ейнджъл не можеше да стигне до нея — пътят му бе препречен от подивелите говеда. Той стреля във въздуха, но единственото, което постигна, бе отделянето на няколко бичета настрани. Животните бяха твърде много и се движеха прекалено бързо към него, за да успее да се вмъкне между тях. Каси бе като в капан в средата на стадото и доколкото той можа да види, бе загубила контрола върху коня си. Освен това нямаше никакво място и животното не можеше да се обърне само, за да може поне да препуска заедно със стадото. Конят се заплете, вдигна се на задните си крака и жената върху гърба му се свлече надолу.

Внезапен страх обзе Ейнджъл, много по-силен от онзи, който бе изпитал, когато за пръв път едва не загина. Сега вече бе свикнал да приема смъртта. Тя беше част от работата му. Ала това бе различно. Той продължи да препуска зад стадото, успя да се вреже между животните и изпразни пушката си, без да го е грижа какво ще улучи. Крещеше с всички сили, но продължаваше да препуска между ревящите и блъскащи се едно в друго животни. Сега поне се движеше с тях и приближаваше към нея, въпреки че още не можеше да я види.

Разнесе се още един изстрел, но Ейнджъл не бе сигурен дали е от пушката на Каси, или е стрелял някой от каубоите, които най-после се показаха. Мъжете препускаха отстрани, опитвайки се да спрат стадото.

След малко конят на Каси се появи отново най-отпред, ала Ейнджъл все още не я виждаше.

Докато стигне до коня, имаше чувството, че сърцето му се е качило в гърлото. Каси се бе свлякла на една страна, вкопчена в рога на седлото. Използваше коня като щит.

Ейнджъл се протегна, за да я издърпа през седлото, докато се озова в безопасност върху неговия кон. Младият мъж пое поводите на коня ѝ, за да могат да препускат заедно със стадото, докато стигнат до края му.

За късмет по-голямата част от стадото вече бе останало зад тях и не след дълго стигнаха до открито поле. Но Ейнджъл не спря да язди, докато не приближиха едно самотно дърво в началото на възвишението. Скочи от коня и внимателно свали Каси. Отнесе я на ръце под дървото и я облегна на ствола.

Тя бе смъртнобледа и като него цялата потънала в прах.

— Къде си ударена? — остро попита той.

— Добре съм — отвърна Каси, след като премина кашлицата ѝ. — Кракът ми беше притиснат, но не смятам, че има нещо счупено. Бих искала да пийна малко вода. Имам чувството, че съм погълнала целия прахоляк на Тексас.

Ейнджъл не очакваше да чуе точно това. Той се отпусна до нея и известно време остана неподвижен. Изминаха няколко минути, преди да осъзнае, че тя не е ранена. В гърдите му се надигна гняв, равен на облекчението, което изпита. Обаче не избухна. Искаше му се да я удужи, заради страха, който му причини, но добре съзнаваше, че тя вече преживя достатъчно. Сега не се нуждаеше от упреци и съвети...

— Дяволите да те вземат, жено! Нямах ли поне капка здрав разум?

Изправи се и без да дочака отговор, се запъти към коня си, за да донесе манерката с водата. Върна се и я тръсна в скута ѝ. Тя не я взе веднага. Беше твърде стресната от гневното му избухване.

— Е?

— Предполагам, че нямам — кротко отвърна Каси.

— Дяволски си права! Животните бяха подплашени, лейди. И нямаше защо нарочно да заставаш на пътя им!

— Смятах, че ще мога да обърна стадото. То се бе насочило право към пасището на Маккъли, а напоследък всички бичета, които

попадаха в техните земи, повече не се връщаха. Вече липсват около тридесет глави. Затова се опитах да удържа стадото.

— Сигурно затова е толкова лесно да се подплашат — с отвращение изрече той. — И на кого предполагаш, че трябва да благодарим за това?

Той вече не крещеше и тя видимо се отпусна. Изплакна устата си и отпи голяма глътка от манерката му, преди да отговори:

— Някои от животните имаха клеймото на Катлин. И изстрелите дойдоха от тяхната посока.

— Би могло да е някой от семейство Маккъли, но да е стрелял от земите на Катлин, за да си помислиш, че са те.

— Да, но Маккъли ми заявиха в лицето, че искат до края на седмицата да се махна, а не минава и седмица някой от семейство Катлин да не направи нещо, с което да ме накара да побързам да си тръгна. Освен това нито една от страните не се опитва да ме накара да се усъмня в другата.

Ейнджъл се замисли над думите ѝ, докато гледеше как с треперещи пръсти тя се опитваше да развърже кърпата около врата си. Най-после клекна до нея и ѝ помогна да се справи. Когато ръката му приближи, тя се отдръпна, но после остана да го гледа, докато отвързваше възела и издърпа кърпата.

— Трябваше да сложиш кърпата пред устата си — сърдито рече Ейнджъл, напръска червения плат с вода и ѝ върна кърпата.

— Знам, но нямаше време да мисля за такива неща. Противно на това, което си мислиш, нямам голям опит. Наистина, израснала съм в ранчо, но никога не съм се занимавала със стадото така, както майка ми.

Той не каза нищо, а Каси изчисти прахта от лицето си с мократа кърпа. Когато свърши, Ейнджъл я взе и доизбърса някои места, които бе пропуснала. Девојката смаяно го изглежда.

— Защо си толкова мил?

Черните му очи срещнаха нейните.

— Няма да мислиш така, когато те напердаша здравата.

Смаяната Каси остана с отворена уста. Той протегна ръка и затвори устата ѝ. След това отново напръска с вода червената кърпа и изтри лицето си. Нямаше много прах, тъй като бе проявил съобразителност и бе издърпал своята кърпа пред лицето си, преди да

препусне в облака от прах, вдигнат от подивелите животни. Каси опипа крака си.

— Искаш ли да го погледна? — предложи младият мъж.

Тя го изгледа остро, но той изглеждаше напълно искрен. И все пак, да му позволи ръцете му докоснат голия ѝ крак? Мисълта я накара да потръпне.

— Не, благодаря. Пръстите ми се движат, само са малко натъртени.

Ейнджъл намръщено огледа краката ѝ.

— Дори и това не биваше да се случва, така че ще отида да ги навестя, ако ми посочиш правилната посока.

Навярно имаше предвид семейство Катлин.

— О, не — енергично поклати глава девойката. — В никакъв случай.

Той се изправи и гневно изръмжа.

— Лейди, преди малко едва се спасихме от копитата на разбеснелите се животни. Някой можеше сериозно да пострада, включително и аз. А ти още повече.

— Те не са имали подобно намерение.

— По дяволите намерението им! — избухна Ейнджъл. — Отдавна е трябвало да сложиш край на тази работа. Доколкото разбирам, не си нарушила никакъв закон. Те нямат никакво право да те гонят оттук!

Каси въздъхна. Внезапно ѝ хрумна, че той се гневеше не толкова на нея, колкото на поведението ѝ. С това можеше да се справи.

— Когато съм си у дома и някои от съседите ми се ядосат, майка ми се оправя с тях — тъжно си призна младото момиче. — Предполагам, че ме защитава толкова яростно, защото съм единственото ѝ дете. Но тъй като тя винаги досега е решавала проблемите ми, аз не съм се научила да се справям сама. Предполагам, че се провалих при първия си опит.

— Забелязах го.

Забележката му я накара да се наежи.

— Недей да си мислиш, че и аз не мога да заплашвам другите. Не нося револвер, за да стрелям с него само по змии. Знам как да го използвам и може би не по-зле от теб. — Не обърна внимание на

презрителното му изсумтяване. — Само че това не е моят начин на действие.

— Може би, но това е моят начин. Обикновено точно за него ме наемат, така че ме остави да си свърша работата, в която съм най-добър.

— Ти си добър в убиването на хора, но аз не искам никой да бъде убит заради мен. Не го ли казах достатъчно ясно?

— Когато се отнася само до теб, аз те слушам. Но когато съм замесен и аз, няма да стоя със скръстени ръце. Ясен ли съм, лейди?

— Почакай малко! — гневно извика Каси, докато се опитваше да се изправи. — Тук никой не ти е направил нищо лошо. Да не си посмял да го приемаш като нещо лично!

— То стана лично, след като разбрах коя си. Ти си съседка на Колт, а той е единственият ми приятел. Това е достатъчно лично.

Нямаше какво да му отговори, тъй като досега ней бе хрумвало, че той приемаше нещата по този начин. Освен това той изглежда не възнамеряваше да чака отговора ѝ, тъй като се запъти към коня си. Все пак реши да опита.

— И какво смяташ да направиш?

Ейнджъл възседна коня си и хвана поводите.

— Първо ще се видя с шерифа. Ако законът може да се справи с цялата тази бъркотия, аз няма да се намесвам.

Думите му би трябвало да я успокоят, но вместо това я разтревожиха още повече.

— Няма смисъл да си губиш времето. Шерифът е роднина на семейство Катлин. Той би приел оплакване срещу Маккъли, но не и срещу роднините си.

— В такъв случай ще се наложи да си поговоря със семейство Катлин.

Каси си спомни историята с шерифа, който бил купен от онзи негодник и как Ейнджъл влязъл в ролята на защитник на закона.

— Не може ли този път да действаш по-различно?

— И какво предлагаш?

— Оръжията не са отговор на всичко. Може ли, докато си тук, да не убиваш никого? Ще го приема за лична услуга?

Той не отговори веднага. Черните му очи бяха втренчени в нея и тя отново се почувства неспокойна.

— Ти вече си ми задължена, лейди. Съмнявам се, че би искала дългът ти да се увеличи, но ще имам предвид предложението ти.

Страните ѝ пламнаха, но той не видя, защото препусна напред. Каси се надяваше, че няма да открие ранчото на семейство Катлин. Надяваше се също, че Бък Катлин няма да е там, дори и да го намери, защото макар че не бе толкова избухлив, както мъжете от семейство Маккъли, беше два пъти по-високомерен и безочлив. И как се осмеляваше Ейнджъл да се отнася толкова несериозно към молбата ѝ и да споменава за онзи дълг, който и двамата знаеха, че не бе сериозен? Това бе само шега, но защо ли сърцето ѝ започваше да бие по-силно само като си помислеше за нея?

ГЛАВА 10

Ранчото на Катлин бе хасиенда в испански стил, голямо и впечатляващо. Високите стени от кирпич, които заобикаляха къщата и външните сгради, го правеха да прилича на истинска крепост с железните си врати пред извития вход. Вратите не бяха затворени, така че Ейнджъл премина, без да спира коня си.

Зад стените цареше оживена дейност. Трима мъже зад оградата за добитък обядваха кон. Една слугиня излезе от хамбара с престилка, пълна с изсушени ябълки. Малки мексиканчета си играеха на воини, отблъскващи нападение на индианци, и вдигаха голяма пушилка край малко гробище с няколко кръста. Чуваше се шум от цепене на дърва. Някаква жена подхвана фалшиво мелодия, засмя се и запя отново.

Докато Ейнджъл прекосяваше вътрешния двор, неколцина глави се обърнаха след него. Хората спряха заниманията си, глъчката край гробището стихна и фалшивата песен зазвуча по-силно.

Млад мъж излезе на терасата с чаша кафе в ръката. Русата му коса стигаше до раменете, имаше кафяви очи, беше среден на ръст, около двапетгодишен. Беше облечен в груби кожени панталони, а отстрани на бедрото му висеше револвер. Цялата му поза издаваше малко пресилено високомерие и Ейнджъл разбра, че ще се срещне с първия представител на фамилията Катлин.

— Мога ли да ви помогна, мистър? — с нехаен тон попита младежът.

Ейнджъл не слезе от коня си, а ръцете му бяха отпуснати върху рога на седлото.

— Дошъл съм, за да се видя със собственика.

— Това е майка ми. Аз съм Бък Катлин и аз се занимавам с наемането на работници.

— Не си търся работа. Имам съобщение за майка ви, така че ще ви бъда много благодарен, ако я извикате.

Бък Катлин не се помръдна, а само отпи от чашата си.

— Майка ми е заета. Можете да предадете съобщението на мен. Аз ще се погрижа да го получи.

— Нямам нищо против да го чуете, но не и преди да го кажа на нея.

Бък присви очи и се намръщи. Не беше свикнал да му се противопоставят. Още откакто навърши тринадесет години, заповядваше на мъже много по-възрастни от него. Един ден ранчото щеше да бъде негово. Той бе готов да го управлява и никой нямаше право да му казва „не“ — с изключение на майка му.

— Кой, по дяволите, сте вие, мистър?

— Казвам се Ейнджъл.

— И от кого е съобщението?

— От мен — отвърна Ейнджъл и добави: — Всъщност то е по-скоро предупреждение. А сега ще доведете ли майка си, или аз сам трябва да я намеря?

— Единственото, което ще направите, е да си тръгнете незабавно! — надменно заяви Бък.

Докато говореше, протегна ръка към револвера си. Оръжието на Ейнджъл се озова в дланта му, вдигнато и насочено към корема на младежа, преди той да успее да стигне до револвера си.

— Не ви съветвам да го правите — лениво изрече Ейнджъл. — Освен това мис Каси не иска да убивам никого, така че по-добре се откажете. По този начин ще останете жив, а аз няма да разстроя дамата. И двамата ще спечелим.

Пръстите на Бък се свиха в юмрук, после бавно отпусна ръката си.

— Кой казахте, че сте? — задавено попита той.

— Ейнджъл.

— Ейнджъл кой?

— Само Ейнджъл.

— Трябва ли да ви познавам?

— Не виждам причина за това.

— Но вие познавате момичето на Стюарт. Така казахте. Тя ли ви е наела да дойдете тук?

— Не. Истината е, че ме помоли да не идвам. Страхува се да не застрелям някого. Но това няма да е необходимо, нали?

Бък Катлин пребледня, докато се взираше в насоченото срещу него дуло и застрашителното лице на Ейнджъл. Всичко, което можа да направи, бе да поклати енергично глава.

— Добре — кимна Ейнджъл. — Позволих ви да ми зададете много повече въпроси, отколкото обикновено съм склонен да допусна, така че защо не ми се отплатите, като повикате майка си?

— Неговата майка е вече тук, мистър — разнесе се внезапно женски глас зад Ейнджъл. — Освен това пушката ми е насочена към главата ви, така че свалете револвера, ако искате да си тръгнете жив.

Мускулите на Ейнджъл се стегнаха едва забележимо, но изражението на лицето му не се промени. Не откъсваше поглед от Бък.

— Страхувам се, че не мога да ви се подчиня, мадам — учтиво изрече той, без да се обръща. — И няма да прибера револвера си, докато не си тръгна.

— Вие смятате, че няма да ви застрелям? — невярващо възкликна Дороти.

— Не ме интересува какво ще направите или не, мадам, защото момчето ви също ще умре. Ако това искате, стреляйте.

Последва дълга тишина, а Бък се обля в студена пот. Нервите му не издържаха и той пръв се пречупи, тъй като майка му продължаваше да държи дулото на пушката си, насочено към нежелания гост.

— Мамо, ако нямаш нищо против, предпочитам да не умирам днес.

— Кучи син! — изруга Дороти, заобиколи Ейнджъл и застана пред него. Сега дулото на пушката бе насочено към земята. — Кой сте вие? Някакъв луд ли?

— Просто мъж, който живее със смъртта толкова отдавна, че вече е престанал да й обръща внимание. — Повдигна леко шапката си, но вниманието му оставаше насочено към Бък, както и револверът му.

Дороти беше висока жена, може би само два-три сантиметра по-ниска от сина си. Имаше същите руси коси и кафяви очи. Ейнджъл предположи, че още не е навършила четиридесет години. Всъщност Дороти Катлин все още бе красива жена и навярно на младини е била ослепителна красавица. Изглеждаше мила и добра жена в дългата си пола и блузата, украсена с дантела.

Пушката в ръката не й отиваше. Изглеждаше немислимо, че ще стреля с нея. Но Ейнджъл бе оцелял толкова време именно защото не

се доверяваше на хора с невинни лица и плахи погледи. Много отдавна бе научил, че всеки човек може да убие, ако го предизвикат достатъчно силно.

— Чух, че споменахте момичето на Стюарт — раздразнено каза Дороти. — Ако сте дошли тук, за да се извините от нейно име, напразно си губите времето.

— Не съм дошъл за това. Не се извинявам дори за себе си, а още по-малко заради някой друг.

— Добре, защото това, което тя направи, е непростимо.

— През последните дни само да погледнете сестра ми и тя започва да реве внезапно се обади Бък. — Не прави нищо друго, освен да рони сълзи по цял ден и за всичко е виновна Каси Стюарт.

Ейнджъл се замисли над думите му. Излизаше, че момичето плачеше, защото си бе у дома, а не със съпруга си, но реши да запази заключението за себе си.

— И аз така чух.

— В такъв случай си гледайте работата и се махайте от земята ми! — избухна Дороти.

— Тази сутрин стадото на Стюарт бе подплашено към земите на Маккъли. Изстрелите дойдоха от вашата посока.

Лицето на Дороти почервения от възмущение.

— Да не би да ме обвинявате, че съм подплашила стадото?

— Аз съм каубой, мистър сърдито се намеси Бък. — Никога не бих подплашил стадото на съседа си, независимо от всичко останало.

— А последното нещо, което бихме направили, е да увеличим стадата на Маккъли добави Дороти, — дори и за да се отървем от тази нахална севернячка.

— Да, но аз предполагам, че сред вашите работници има хора, които не споделят възгледите ви — рече Ейнджъл. — А едно стадо подивели животни е сериозна опасност. Могат да загинат хора. Така че, ако открия кой го е сторил, вероятно ще го убия.

— Разбрахме ви, казахте каквото трябваше — през стиснати зъби процеди Дороти.

— Не съвсем. — В гласа на Ейнджъл прозвучаха ледени нотки. — Каси Стюарт се оказа в центъра на подплашеното стадо. Ако това не е било ваше намерение, ще нарека станалото случайност. Но ако се повтори, ще се върна и ще държа него за отговорен. — Кимна към Бък,

за да не остане съмнение кого имаше предвид. — Едва ли ще искате да го извикам на двубой, мадам. Аз не стрелям, за да ранявам, така че вашият син едва ли ще оцелее.

Бък с усилие преглътна. Вече бе видял как действа Ейнджъл. Дороти също, но в момента не мислеше за това.

— Тя пострадала ли е?

Ейнджъл долови искра на загриженост в погледа ѝ.

— Със сигурност щеше да пострада, след като тази глупава жена препусна направо срещу стадото, за да го спре.

— Струва ми се, че не я харесвате особено много — осмели се да отбележи Бък.

— Още не съм решил какво ми е мнението за нея — призна си Ейнджъл. — Но независимо от това дали я харесвам, или не, аз ще я защитавам. Ще го правя, докато не си замине оттук, а тя няма да си тръгне, преди баща ѝ да се върне. Така че ви съветвам да я оставите на спокойствие, освен ако не искате да се разправяте с мен.

— Аз не ѝ желая злото, мистър, искам само тя да си замине час по-скоро — заяви Дороти с войнствени нотки в гласа. — Колкото по-рано се махне оттук, толкова по-бързо моето момиче ще забрави случилото се.

— След като съпругът ѝ живее само на няколко километри оттук?

— Ще бъде бивш съпруг, само съдията да се върне от Санта Фе.

Ейнджъл поклати глава. Документът за развода нямаше да накара Джени Катлин Маккъли да забрави, че е била омъжена и изоставена.

— Това си е ваша работа — каза накрая той, — а Каси Стюарт е моя.

— Наистина сте доста смел, след като дойдохте тук да ме заплашвате, не мога да го отрека — изрече Дороти. — Няма да е трудно да се отървем от вас, независимо колко бързо си служите с оръжието.

— Свободни сте да опитате, ако искате цялата работа да се обагри с кръв. Освен това аз не заплашвам, мадам, само казвам какви са фактите. Какво ще правите с тях си е ваша работа.

Лицето на Дороти отново пламна от гняв.

— Добре, казахте вашите факти, а сега чуйте и моите. Ако още веднъж се осмелите да се появите тук, ще бъдете застрелян на

секундата.

Ейнджъл се ухили.

— Наистина честно предупреждение, въпреки че съм длъжен да ви уверя, че то няма да ме спре. Приятен ден, мисис Катлин.

Повдигна отново шапката си, прибра револвера в кобура и обърна коня си. Измина няколко метра, когато Дороти извика след него:

— След като момичето на Стюарт не ви е наело, тогава каква ви е тя?

— Дължа услуга на един стар приятел.

Дороти не каза нищо повече, докато го наблюдаваше как се отдалечава. Изглежда не се страхуваше, че ще го застрелят в гръб. Мразеше професионалните стрелци, наистина ги мразеше. Трудно бе да се разбереш с мъж, който не се страхува.

— Разбери кой е той, Бък — остро заповяда тя на сина си. — Един мъж не говори по този начин, ако не смята да удържи на думите си. Освен това открий кой от момчетата си е позволил да отиде толкова далеч. Който и да е той, искам да е напуснал ранчото ми още преди залез слънце.

ГЛАВА 11

Каси крачеше нетърпеливо от единия край на терасата до другия. Ръцете ѝ бяха скръстени под гърди те, а очите ѝ тревожно сезираха в пътя в далечината. След като се върна в ранчото, първо се изми и се преоблече. Сега носеше много стилна пола с три широки волана, от кремав памучен сатен на тънки клончета с нежни цветчета. Якичката и маншетите на бялата ѝ копринена блуза бяха обшити с фина сицилианска дантела, а върху нея бе метнала пухкав бял шал. Освен това с помощта на Мария косата ѝ бе прибрана в семпла, но красива прическа. Цялостният ефект не поразяваше и не беше някакво изключително „женско оръжие“, както обичаше да се изразява майка ѝ, но когато се обличаше за специални случаи, Каси винаги предпочиташе изяществото и финеса пред крещящата екстравагантност. Сега целта ѝ бе да изглежда спокойна и хладнокръвна, въпреки че съвсем не се чувстваше така.

Вече няколко часа чакаше Ейнджъл да се върне в ранчото. Само като си представеше какво може да се е случило в ранчото на семейство Катлин не можеше да си намери място и нервно започваше да кръстосва терасата.

Марабел я следваше неотлъчно. От време навреме пантерата я побутваше по крака и Каси разсеяно я милваше по гладкия гръб. Опита се да я накара да влезе в къщата, но огромната котка седна на задните си лапи и изръмжа в знак на протест, така че Каси се отказа от намерението си. Животното винаги усещаше, когато нещо тревожеше господарката ѝ и в такива случаи отказваше да я остави сама. Облеклото не можеше да измами пантерата.

Беше късен следобед, когато Каси най-после дочу конски тропот, въпреки че не бе сигурна, че е Ейнджъл, тъй като звукът идваше зад къщата. Тя нямаше търпение да изчака и побърза да заобиколи къщата. Стигна до конюшната едновременно с Ейнджъл.

— Какво стана? — попита девойката преди още гой да слезе от коня.

Чупеше нервно ръце и сърцето и силно биеше в гърдите. Вероятно усилията ѝ да изглежда спокойна и уверена не се увенчаха с голям успех. А и този вбесяващ мъж не ѝ отговаряше веднага — е, може би имаше проблем с коня си, тъй като Марабел я бе последвала до конюшната.

Ейнджъл ѝ хвърли свиреп поглед от гърба на изправилия се на задните си крака кон.

— Струва ми се, че ти казах да държиш този звяр по-далеч от мен!

— Тя не би наранила... всъщност няма значение, — добави младото момиче, преди да изтича към къщата.

Влезе в кухнята, изчака Марабел да влезе след нея, а след това се измъкна навън като здраво затвори вратата след себе си. Последва я недоволно ръмжене, но Каси не му обърна внимание и хукна отново към конюшната.

Ейнджъл вече бе слязъл от коня, но животното продължаваше да е неспокойно.

— Е? — настоя тя, леко задъхана.

Той поведе коня си към конюшната и раздражено подхвърли през рамо:

— Не съм застрелял никого, ако това те притеснява най-много в момента.

Обля я вълна на облекчение. Последва го в конюшната, въпреки явното му раздражение от срещата си с пантерата.

— Марабел не би те наранила... искам да кажа, ако не си събуваш ботушите, когато тя е наблизо.

Думите ѝ го накараха да замръзне.

— Защо?

— Тя много обича крака, особено моите, но щом е в настроение няма нищо против и краката на другите. Харесва ѝ да си трие лицето в тях, а понякога и да си чисти зъбите.

— Да си чисти... Как, по дяволите, го прави?

Каси се усмихна.

— Е, не като дъвче, уверявам те. Тя просто лекичко драска по краката със зъби, но това може да бъде малко болезнено, ако си с боси крака.

Уверенията ѝ не го успокоиха, напротив изглеждаше още по-раздразнен.

— Нямам никакво намерение да го изпитам на свой гръб — изръмжа накрая и поведе коня си към най-близката клетка.

Каси сви рамене. От опит знаеше, че непознатите трудно свикват с Марабел, а още по-мъчно се отпускаха в присъствието ѝ. Ейнджъл не правеше изключение, макар че имаше нещо, което го отличаваше от поведението на останалите. Явно беше, че е готов да застреля домашната ѝ любимка, ако се почувстваше застрашен, докато другите предпочитаха просто да избягат. Тя щеше да продължи да го убеждава, че пантерата е безопасна, но в момента я измъчваха други по-големи грижи.

— Значи намери семейство Катлин?

Ейнджъл свали седлото на коня.

— Намерих ги — отвърна той.

— И?

— И те не останаха много очаровани от съвета, който им дадох.

— Какъв съвет?

— Да те оставят на спокойствие, ако не искат да си имат работа с мен. Обясних им защо последното не е за предпочитане.

Можеше да си представи обясненията му!

— Не си ги заплашил, нали?

— Просто им обясних какви ще бъдат последствията, ако продължават както досега.

Отговорът му не я задоволи и тя раздразнено заяви:

— Кълна се, че да се научи нещо от теб е също толкова трудно, колкото и да накараш едно муле да направи това, което искаш! Не можеш ли да ми разкажеш какво точно стана?

Младият мъж я изгледа продължително.

— Ако ти се случи нещо отново, ще предизвикам Бък Катлин. Той много добре го разбра. Както и майка му. Това ли искаше да чуеш?

— Ще го предизвикаш, за да го застреляш?

— Вероятно.

Каси ужасено изохка.

— Искане ми се да го бе казал с по-голяма неохота.

Ейнджъл се намръщи.

— Да не би да смяташ, че обичам да убивам?

— А не обичаш ли?

— Не, не обичам.

— Тогава защо не си смениш професията?

— Каж ми каква работа би била подходяща за мен. Опитвах се да стана каубой, но не се получи. Не знам нищо за фермерството. Бих могъл да отворя някъде салон за развлечения, но се съмнявам, че ще имам достатъчно търпение, за да изуча добре този бизнес. Единственото нещо, което умея да правя, е ловуването, но ми се струва, че по-скоро бих умрял, отколкото отново да живея в планините.

Тя се изненада от подробното му обяснение. Очевидно той бе обмислял и други средства за препитанието си.

— От теб би излязъл чудесен шериф — колебливо предположи Каси. — Нима не са ти предлагали тази работа в Шайен?

Ейнджъл се зае да бърше коня си.

— Заплатата на шериф за две години се равнява на това, което получавам сега само за една задача. Не виждам какъв е смисълът, след като така и така си рискувам живота.

Каси нямаше представа, че услугите му са толкова високо заплатени. Това събуди любопитството ѝ и тя продължи да го разпитва:

— Ти се занимаваш с тази работа от няколко години, нали? Не си ли забогатял вече? Или изхарчваш всичко, което получаваш?

Ейнджъл излезе от клетката, намести преградата и се обърна към нея. Долната му устна бе леко извита.

— И за какво бих могъл да похарча толкова пари?

Тя много добре знаеше за какво си харчеха парите младите мъже — в увеселителните салони. Ако не ги посещаваше, сигурно бе натрупал солидна сметка в банката.

— Мислил ли си да се оттеглиш? — продължи Каси. — Да се откажеш да убиваш?

— Мислил съм за това, но дори и да се оттегля, младите търсачи на слава няма да се откажат да ме предизвикват на двубои. Ще трябва да си сменя името.

— Ами защо не го направиш?

— Какво?

— Да си смениш името?

Той остана мълчалив толкова дълго, че Каси нервно запристъпя от крак на крак, смутена от втренчения му поглед.

— Предложих брак на последната жена, която си позволи да ме разпитва толкова много, за да имам законното право да я натупам.

Очите ѝ гневно блеснаха, след което презрително изсумтя.

— Не би направил подобно нещо. Нали ми каза, че грубото отношение към жените те отвращава.

— Не че не бих могъл да го направя, но просто не желая — провлачено отвърна младият мъж. — Има много по-хубави неща, които да се правят с една жена, когато не е досадна. — Ухили се и добави: — Да не би да се изчервяваш, скъпа?

Сигурно е почервеняла като цвекло, щом го е забелязал в полумрака на конюшните.

— Ще бъда принудена да те помоля да престанеш да ми говориш по този начин — твърдо изрече девойката.

Ейнджъл сви рамене.

— Ами нищо не ти пречи да го направиш — равнодушно подхвърли той и се запъти към изхода.

— Почакай!

Каси забърза след него, заобиколи го и му препречи пътя. За нещастие лицето ѝ продължаваше да пламти и червенината по страните ѝ бе съвсем ясно забележима в този слънчев, но студен следобед. Но нямаше да мисли за това, нито за непристойната му забележка, с която искаше да я накара да млъкне. Толкова по-зле за него. Ще продължи да му задава въпроси, независимо дали това му харесва, или не!

— Защо се върна толкова късно? Нямаше те повече от четири часа.

Ейнджъл въздъхна и бутна шапката си назад.

— Трябваше да ме предупредиш, че си и заядлива, а не само обичаш да се месиш в хорските работи.

Каси се наежи.

— Ако не беше толкова потаен и неразговорлив...

— Добре — предаде се Ейнджъл. — Обиколих земите на съседите ти, за да преброя главите.

Отговорът му я изненада.

— На говедата?

— На наетите работници — поправи я той. — Не е зле човек да знае срещу какво е изправен. Преброих дванадесет души в ранчото на

Катлин.

Каси бе напълно съгласна с него и реши да му помогне.

— Сигурно са повече. Някои от тях може би са в града.

— И около четиринадесет в ранчото на Маккъли.

— Каквото и да е числото, Катлин и Маккъли имат един и същ брой работници. Винаги когато Катлин наемат нов работник, Маккъли не закъсняват да сторят същото или обратното. Предполагам, че искат да се подсигурят, ако един ден се стигне до открита война между двете семейства.

— Случвало ли се е досега?

— Не. Но всеки път, когато отида на църква, ме е страх, че между тях може да избухне бой. Членовете на семействата седят от двете страни на пътеката, но постоянно си разменят погледи, изпълнени с омраза. Предполагам, че именно неприятното напрежение, което цари всяка неделя по време на службата, ме е подтикнало да се опитам да ги помиря. Особено след като забелязах, че Джени и Клейтън изобщо не се гледат с омраза.

— Ако питаш мен, ти само си ускорила нещата.

— Защо мислиш така?

— И двамата чухме, че Клейтън е размислил. Изглежда Джени също, защото според брат ѝ, напоследък плачела по цял ден.

— Но това е ужасно!

Ейнджъл сви рамене.

— Зависи за какво плаче. Може би тези двамата са щели да се съберат и без твоята помощ. И ако близките им ги оставят да решават сами, сигурно вече са готови да го направят. — Забеляза замислената бръчка, появила се между веждите на Каси и добави: — Хич не си ѝ го помисляй, лейди. Струва ми се, че майката ти е трябвало отдавна да те излекува от навика ти да си пъхаш носа там, където не трябва.

Тя му хвърли сърдит поглед.

— Не е честно, че Джени и Клейтън са замесени в тази вражда и трябва да бъдат разделени. Знаеш ли, те дори нямат понятие защо родителите им се мразят толкова силно.

— Това не е твоя работа и тези семейства не те засягат. Не смяташ да се намесваш отново, нали?

Изражението на лицето му бе толкова заплашително, че Каси побърза да го увери:

— Е, след като го възприемаш по този начин, предполагам, че няма. Но я ми кажи, след като се срещна с Дороти Катлин, смяташ ли, че тя ще иска да разговаря с мен?

— Не. Но аз ѝ казах, че ти не можеш да си тръгнеш, преди баща ти да се върне. Не мисля, че ще имаш повече неприятности от тази страна.

Каси леко се усмихна.

— Предполагам, че в крайна сметка идеята да ги посетиш не бе чак толкова лоша. Благодаря ти.

— Няма защо.

— Е, сега ще те оставя.

Понечи да се извърне и да се запъти към къщата, но се спря.

— Тъй като двамата ни работници не са в ранчото, можеш да вечеряш с нас в къщата. — Миналата нощ Емануел му бе занесъл храната в къщата на работниците.

— Това покана ли е?

Изненадата в гласа му я смути.

— Не... искам да кажа — да, покана е, но не такава за каквато намекваш.

— Искаш да кажеш, че все още не ме харесваш, скъпа? — усмихна се Ейнджъл.

Този подигравателен въпрос не заслужаваше отговор, но отново я накара да се изчерви. Каси наведе глава и побърза да се отдалечи от смуцаващото му присъствие. Започваше да се пита дали и Ейнджъл не притежава същото странно чувство за хумор, както Фрейзър Маккъли.

ГЛАВА 12

Каси не се преоблече за вечеря, както би направила, ако баща ѝ си бе вкъщи. И майка ѝ, и баща ѝ се придържаха повече към официалните обичаи на Изтока, въпреки че бяха прекарвали по-голямата част от живота си на Запад. Страхуваше се, че ако се преоблече, Ейнджъл може да не го възприеме просто като белег на възпитаност, а да реши, че се опитва да го впечатли. А това бе последното нещо, което искаше той да си помисли.

Но наистина ѝ се искаше да си бе държала устата затворена. Мария забеляза нейната нервност и ѝ напомни, че Ейнджъл би могъл да вечеря в кухнята с нея и сина ѝ. Всъщност, когато направи предложението си, Каси бе имала предвид точно това. Но след като Ейнджъл явно я разбра погрешно, нарочно или не, сигурно ще реши, че тя продължава да се страхува от него, след като не иска да вечерят заедно. Независимо дали бе истина, или не, не желаше той да си мисли по този начин. В крайна сметка той не бе обикновен наеман работник. Беше по-скоро гост — неканен, но все пак гост.

На всичко отгоре закъсняваше. Мария вече петнадесет минути задържеше вечерята, когато Ейнджъл най-после се появи на предната врата. Но Каси не коментира закъснението му, въпреки че бе изпратила Емануел да му каже по кое време обикновено се сервира вечерята. Появата му я смая толкова много, че в първия миг не можа да промълви нито дума.

Не носеше мушамата си. Беше я заменил с черно сако, което подчертаваше стегнатото му и мускулесто тяло, скривано дотогава под безформената жълта мушама. Чистата му черна риза бе закопчана догоре, а якичката бе пристегната с тънка вратовръзка, вместо обичайната триъгълна кърпа. Черната му коса бе все още влажна от банята, гъста и прилежно вчесана назад, и стигаше до раменете. Подобно на повечето мъже, които прекарваха голяма част от живота си под открито небе, навярно я бе оставил по-дълга, за да пази през зимата врата и ушите му от студа.

Този път нищо не скриваше грубата му красота. Напротив дрехите му я подчертаваха още по-добре и това смути и обърка Каси много повече, отколкото опасната му репутация. За свой ужас се улови, че не може да откъсне поглед от него. За щастие той, изглежда, не забеляза това. Беше твърде зает, за да се оглежда наоколо.

— Заключила ли си я? — попита Ейнджъл, след като затвори вратата зад него.

— Кого... о, имаш предвид Марабел? Тя е в кухнята. Не се тревожи, помолех Мария да я държи там, докато си в къщата.

— Оценявам жеста — кимна Ейнджъл.

Страхът му от нейната голяма любимка би я забавлявал, ако не бе твърде притеснена от факта, че не се разделяше с револвера си дори и за вечеря. Така че Марабел нямаше да е в безопасност край него.

Предчувствайки, че вечерята ще се окаже пълен провал, Каси го поведе по коридора към двойните врати вдясно. Дългата, официална маса бе сервирана за двама. Като видя, че приборите са поставени едни до други, както обикновено, когато вечеряше с баща си, Каси съжали, че не бе казала на Мария да ги сложи на двата срещуположни края. Така масата изглеждаше по-интимно подредена, но тя реши, че сигурно ще обиди госта си, ако ги размести сега.

Пристъпи до единия стол и се изненада, когато той застана зад нея издърпа стола ѝ, за да седне. Не очакваше подобни изтънчени маниери от него.

— Благодаря — рече тя и още повече се смути, когато той не отговори, а зае мястото си.

Мария, която чу гласа на Каси, надникна през вратата и след малко започна да сервира. Ейнджъл направи някакъв комплимент за прекрасните мебели, а Каси си отдъхна, че разговорът пое в неутрална посока. Тя му обясни, че всяка вещ в къщата е точно като тази в дома ѝ в Уайоминг и как баща ѝ купил всичко от същия магазин в Чикаго, откъдето бе поръчал мебелите и за къщата в Уайоминг. Но някои вече били изчерпани, така че той специално наредил да изработят същите.

— Защо? — попита Ейнджъл, когато тя изчерпа темата.

— Не съм го питала — призна девойката. — Има някои неща, които никога не обсъждам с баща си. Всичко, което се отнася до майка ми, е забранена тема.

— Но защо? Само защото са разведени...

— Не са. — Ейнджъл остави вилницата си и учудено я изгледа. — Предполагам, че повечето хора си мислят същото — добави Каси, — но нито един от двамата не е поискал официален развод. Изглежда това, че живеят в различни краища на страната, ги устройва напълно.

— А какво ще стане, ако някой от тях пожелае да сключи нов брак?

Каси сви рамене.

— Е, тогава предполагам, че този, който има подобни намерения, ще сложи край на първия си брак.

— Това би ли те притеснило?

— През целия ми живот родителите ми никога не са си разменили и дума без посредник. Защо трябва да се притеснявам, ако един от тях пожелае да има нормален брак?

Младият мъж само поклати глава и продължи да се храни.

— Никак не ми се вярва, че не са си казали и дума през всичките тези години. Сигурно ти е било трудно да растеш в такава обстановка.

Тя се усмихна.

— Всъщност бях на седем години, когато за пръв път разбрах, че родителите на другите деца не се държат по подобен начин. Дотогава си мислех, че е нормално. Защо не ми разкажеш нещо за себе си, Ейнджъл?

Тя се изчерви в мига, в който спомена името му. За пръв път се обръщаше към него по този начин и едва след като го изрече, ѝ хрумна, че звучи твърде интимно, особено казано от жена.

Объркването ѝ не му убягна.

— Какво има?

— Има ли някакво друго име, с което да те наричам?

Той не се усмихна, но Каси бе сигурна, че притеснението ѝ го забавляваше.

— Мистър е съвсем достатъчно — отвърна Ейнджъл.

Но това едва ли бе особено подходящо, а мистър Ейнджъл звучеше съвсем не на място, след като то не бе фамилното му име. Изглеждаше, че той нямаше никакво намерение да разсее неудобството ѝ, затова Каси не се сдържа и раздражено попита:

— Какво те накара да си избереш име като Ейнджъл?

Той повдигна вежди.

— Да не би да си мислиш, че аз съм го избрал?

— А не си ли?

— По дяволите, разбира се, че не! Това е единственото име, с което си спомням, че майка ми ме наричаше, така че го казах на стария мъж от планината, който ме отгледа. Доколкото си спомням, на него му се стори доста забавно.

Младото момиче се замисли за миг.

— Може би е било галено име, като „скъпа“ или „миличка“.

— Като пораснах, го разбрах, но по това време вече никой не ме наричаше по друг начин. Така че името си остана, а и за мен нямаше кой знае какво значение. Когато толкова дълго си мислиш, че това е името, което са ти дали при раждането, свикваш с него. Сега всяко друго име би ми се сторило необичайно.

Искаше ѝ се да го попита какво ли ще си помислят хората, които не са свикнали с подобно име, но бе повече любопитна да научи нещо друго, което той несъзнателно бе разкрил.

— Майка ти починала ли е? Затова ли си отгледан от онзи мъж в планината?

— Той ме открадна.

Сега бе ред на Каси да остави вилицата си и да го изгледа смаяно.

— Не разбрах?

— Направо от Сейнт Луис — продължи Ейнджъл, сякаш не забелязваше отворената ѝ уста. — Тогава съм бил на пет или шест години. Не си спомням много.

— Наистина ли? Да не би да искаш да кажеш, че не знаеш точно на колко години си сега?

— Не знам.

Това ѝ се стори толкова тъжно, че тя несъзнателно протегна ръка към неговата, за да го потупа състрадателно. Ала бързо я отдръпна, осъзнавайки какво щеше да направи. Той забеляза и това я притесни толкова много, че Каси набързо натика в устата си три парчета от печеното пиле, приготвено с подправките на Мария. Така поне нямаше да е необходимо да говори известно време.

Заговори отново едва след като преглътна храната.

— Как е възможно едно дете да бъде откраднато от толкова голям град? Нима никой не е се е опитал да те открие?

— Не мога да знам, след като не са ме намерили. Освен това прекарах следващите девет години толкова високо в планината, където не се среща индианец, камо ли бял човек.

— Не си ли се опитвал да избягаш?

— Няколко месеца след като се озовах в онази хижа в планините, аз избягах и успях доста да се отдалеча. Когато Старата мечка ме намери, той ме върза с вериги в двора за три седмици.

Каси не можеше да повярва на това, което чуваше, но последните му думи искрено я ужасиха.

— И той те е оставил съвсем сам на природните стихии?

— Предполагам, че трябва да съм благодарен, че беше лято — равнодушно отвърна Ейнджъл, сякаш тези ужасни спомени не му причиняваха никаква болка. — Но повече не се опитах да бягам. Изминаха почти цели пет години преди той да ми позволи да го придружа до близкото селище, където продаваше кожата си. Отне ни една седмица, за да стигнем дотам.

— А там не си ли казал на никого?

— Той ме предупреди да си държа устата затворена. Но тогава вече се бях научил да му се подчинявам. Пък и местните жители познаваха добре Старата мечка и едва ли някой от тях щеше да се опълчи срещу него и да ми помогне да стигна до Сейнт Луис.

На Каси ѝ се искаше никога да не го бе питала за името му, но въпреки това не можеше да просто така да изостави подетата тема.

— Знаеш ли защо те е откраднал? Защото е искал да има син ли?

— Не, просто за компания. Станало му е досадно да си говори сам.

Искал е само компания. Едно малко момченце е било откъснато от семейството си, за да прави компания на някакъв си стар индианец! Никога не беше чувала нещо толкова покъртително и тъжно и... възмутително.

— Къде е този човек сега?

— Мъртъв е.

— Ти ли?...

— Не — кратко отвърна Ейнджъл. — Той е получил името си, защото винаги продавал по някоя и друга мечка кожа. Обичаше да се бори с мечки и то колкото може по-големи. Но остаря и вече не можеше да ги преследва. Последната мечка оцеля, но той не.

— И тогава ти си тръгна?

— Веднага след като го погребях. Бях на петнадесет години или приблизително толкова.

— Отиде ли в Сейнт Луис, за да откриеш роднините си?

— Това бе първата ми работа. Но никой не си спомняше майка ми, нито пък нещо за изчезнало момче. Разбира се, Сейнт Луис не беше истинското ми родно място. Спомням си, че пристигнахме там с влак, а Старата мечка ме открадна малко по-късно.

— Не спомена нищо за баща си.

— Не си спомням много за него. Имаше един мъж, който казваше, че ми е баща, но ми се струва, че съм го виждал само един или два пъти. Не знам какво е работил, но явно е трябвало да отсъства доста дълго от къщи.

— И никога ли не откри родителите си?

— Не знаех къде да ги търся.

Каза го толкова равнодушно, като че ли повече нямаше никакво значение. Каси не можеше да проумее поведението му, както ѝ бе трудно и да възприеме историята, която ѝ разказа.

— Чейс Съмърс също никога не е познавал баща си — отбеляза Каси. — Но той знаеше името му, поради което не му бе много трудно да го открие, когато отиде да го търси в Испания. Знам, че има мъже, които са обучени да откриват изчезнали хора и които знаят как да откриват следите, забравени или отдавна погребани през годините. Ние можем да наемем някой от тях, за да открие родителите ти.

— Ние ли?

Девојката се изчерви и се протегна до бутилката с вино, за да напълни чашата си. Той едва бе докоснал своята. Може би трябваше да помоли Мария да се опита да намери бутилка уиски за него, ако въобще имаше такава в къщата, тъй като баща ѝ не пиеше. Макар че мисълта за пияния Ейнджъл ѝ се стори доста ужасяваща.

— Предполагам, че навикът ми да се меся в работите на другите е доста силен — призна си тя, надявайки се, че бузите ѝ не са се зачервили прекалено силно. Не си спомняше досега да се е изчервявала толкова често. — Ще трябва да ми простиш. Не мога да се овладея, винаги изпитвам желание да помогна, ако мога, на хората около мен.

— Дори и когато те не го искат?

Това би трябвало да я накара да се засрами и да замълчи, но тя нямаше намерение да се извинява повече.

— Понякога хората искат някой да им подсказе какво точно им трябва.

Ейнджъл не каза нищо. Наистина му се искаше да намери родителите си. Никой не го бе обичал, а може би те бяха единствените двама души, които са го обичали. Любовта беше нещо, което липсваше в живота му и това не важеше само за родителската любов. След като бе видял Джеси и Чейс Съмърс заедно... начина, по който се гледаха и докосваха, искрите, които пламваха помежду им, той разбра, че би желал да изпита същото — близостта на друг човек, нежността и доверието — неща, които никога не бе имал, поне не си спомняше да ги е преживявал.

Но отдавна бе изгубил надежда. Добрите жени страняха от него заради репутацията му. Лошите харесваха репутацията му и с удоволствие го приемаха в леглата си, но изпадаха в паника веднага щом разберяха, че би могъл да поиска нещо по-сериозно от тях.

Защо Касандра Стюарт го накара да се размисли? Не, не самата тя, а това, че се бе разровила във всичките му изминали години на самота.

— Съжалявам — рече тя и го накара отново да я погледне. — Струва ми се, че ти просто... ме изненада с твоя разказ. Мислех, че знам повече за теб, но не бях чувала нищо за ранните ти години.

Ейнджъл бе разказал на Колт за Старата мечка, но до днес не бе споделял миналото си с никой друг. И да го убият, не можеше да си обясни защо ѝ сподели всичко това. Може би защото тя го объркваше и смущаваше, седнала до тази маса, толкова спретната и благоприлична, и много по-хубава от всеки друг път. А в това също нямаше никакъв смисъл, защото нищо в нея не беше по-различно. Дори носеше същите дрехи, с които бе облечена, когато я видя този следобед.

Както и да е, това бе първият път, когато я виждаше без палто или шал, които да скриват фигурата ѝ, и Ейнджъл с изненада установи, че тя притежаваше красиво тяло, с чувствени извивки, високи заоблени гърди и тънка, и кръшна талия. На меката светлина на свещите кожата ѝ бе нежна и гладка като кадифе, а сивите ѝ очи блестяха като разтопено сребро. И тези пълни, и подканващи устни...

Не можеше да каже колко пъти тази вечер погледът му се спря на тези устни, докато тя говореше или се хранеше, или ги присвиваше леко, отпивайки от виното. Успя да вкуси малко от сладостта им и аромата им, когато тя така внезапно го дари с целувките си.

Нямаше смисъл да го отрича повече. Копнееше отново да усети нежните ѝ устни, сладки като мед. Погледът му се плъзна надолу към гърдите ѝ, после отново се вдигна нагоре към меките ѝ устни, а тялото му мъчително се напрегна. Да, искаше му се много повече.

Неочакваната му реакция го сепна толкова много, че той се протегна към чашата си и я пресуши на един дъх. Когато я остави на масата, забеляза, че Каси се взира в белега на брадичката му. Знаеше, че вече го е видяла, въпреки че не бе попитала нищо. Белегът беше точно под брадичката, така че се виждаше само когато отметнеше глава назад или под точно определен ъгъл. Тя бързо отвърна поглед и наведе глава към чинията си. Явно не възнамеряваше да го разпитва сега за белега.

Запита се защо, след като не се стесняваше да го разпитва за толкова други неща. Може би си мислеше, че този белег е вследствие на някаква жестокост и това я плашеше. Ала това нейно нежелание да го разпитва го подразни... не, по-скоро му се искаше тя наистина да му даде повод да избухне, за да може да протегне ръка, да я сграбчи в прегръдките си и да опита вкуса на устните ѝ...

— Един мъж се промъкна незабелязано зад гърба ми и ми преряза гърлото — каза внезапно Ейнджъл. — Но не успя да улучи артерията.

Сивите ѝ очи се срещнаха с неговите.

— Той жив ли е?

— Не.

При тези думи Ейнджъл хвърли кърпата си на масата и рязко се изправи. Трябваше да се махне оттук, по далеч от светлината на свещите, от виното, от тази хубава жена, която с всяка изминала секунда му се струваше още по-красива.

— Благодаря за вечерята, мадам, но не се чувствайте задължена да повтаряте поканата си. В интерес на истината предпочитам да се храня сам. Така съм свикнал.

Искаше му се да бе не казал последното. Съчувствието, което веднага се появи в очите ѝ, го прободеше като остър нож. Тръгна си,

преди да се изкуши да приеме това, което тя му предлагаше. Каквото и да бе то, той не се нуждаеше от него. Нямаше нужда от никого.

ГЛАВА 13

Тази нощ сънят бягаше от Каси. Тя се въртеше и мятеше неспокойно в леглото. Най-сетне стана и започна да се разхожда в стаята си, надявайки се да се умори и да заспи. Единственото, което постигна обаче бе, че нервното ѝ кръстосване разсъни Марабел, която започна да ръмжи недоволно. Каси пусна пантерата от стаята си, като се надяваше, че броденето на животното из къщата няма да събуди Мария, която спеше на долния етаж.

Спалнята на Каси се намираще на горния етаж в задния ъгъл на къщата. Един от прозорците гледаше към пристройката на работниците и всеки път, когато минаваше покрай него, девойката виждаше, че там свети. Запита се дали и Ейнджъл не може да заспи. Надяваше се да е така, тъй като именно той бе причината за нейното безсъние.

Не, това не бе честно. Сама си бе виновна, задето сега знаеше много повече за него. Тя отново си бе пъкнала носа там, където не ѝ бе работа, разпитвайки то настойчиво за миналото му и карайки го да си признае неща, които беше по-добре да не знае. Повече ѝ харесваше, когато за нея бе само Ангела на смъртта. А сега беше Ейнджъл, останал невръстен сирак, както и мъжът Ейнджъл, който предпочиташе да се храни сам.

Неведнъж през тази вечер ѝ се бе приискало да го прегърне и да го утеши. Трябваше да бъде благодарна, че не се подаде на чувствата си, иначе сега щеше да се срамува от себе си. Без съмнение, той щеше рязко да я отблъсне. Той не беше от този тип мъже, които биха позволили да бъдат утешавани и съжалявани, независимо от причината.

Беше нелепо и глупаво да се опитва да утешава един безмилостен професионален стрелец, един убиец... Отново не бе честна. Ейнджъл не беше обикновен убиец. С това, което правеше, помагаше на хората. Притежаваше много силно чувство за справедливост. Е, може би понякога действаше малко встрани от

закона, но бе убеден, че е на страната на правосъдието и сигурно наистина бе така. Коя бе тя, че да го съди?

Когато видя, че светлината отсреща угасна, Каси се мушна в леглото си и изненадващо бързо заспа. Ала не след дълго бе събудена от една ръка, притисната към устата ѝ.

Ужасът, който се надигна в гърдите ѝ, стихна, когато девойката си помисли, че може би е Ейнджъл. Но защо не бе почукал на вратата, вместо да я плаши до смърт с внезапната си поява в стаята ѝ?

Беше твърде тъмно, за да види лицето му. Огънят, който бе запалила в камината, вече бе изгаснал. Така че той също не можеше да види, че очите ѝ са отворени и може би затова ръката му продължаваше да притиска устата ѝ.

— Събуди ли се, малка госпожичке?

Този глас не принадлежеше на Ейнджъл, а на Рафърти Слейтър. Ужасът отново я обзе и Каси усети, че и прилошава.

— Кимни, ако си будна.

Не можеше. Нямаше сили дори да помръдне, сякаш внезапно се бе сраснала с леглото. Девойката се бе заклепа, че никога повече няма да му позволи да я докосне, но не спеше с револвера си. Нямаше да може да го спре...

Тя простена, когато другата му ръка напипа гърдите ѝ под завивката и грубо ги стисна.

— Така е по-добре — тихо се засмя мъжът. — Преструваме се на заспали, така ли? Или просто сме изтощени до смърт, преследвайки онова стадо, което аз подплаших? Но сега повече няма да спиш.

Именно смехът му възвърна силите ѝ, тя размаха ръце, а краката ѝ яростно заритаха, за да се измъкнат изпод завивката. Единият ѝ юмрук се заби в лицето му.

— Престани! — изръмжа той.

Но тя не спря. Само с една ръка обаче не можеше да се пребори с такъв едър и силен мъж като Рафърти. Дланта му се отмести за миг от устата а и Каси веднага нададе силен вик, ала пръстите му го задушиха.

— Не си много умна, момиче. Трябва да бъдеш мила с мен, защото мога да стана груб.

Изрече заплахата си, навеждайки се към лицето ѝ. Лъхна я задушавашата миризма на уиски, но нямаше възможност да извърне

глава. Хрумна ѝ, че може би е пиан и именно алкохолът го е подтикнал да дойде тук и да ѝ се нахвърли, ала тя бе твърде уплашена, за да измисли как да се възползва от ситуацията.

— Щях да дойда да те посетя по-рано, щото се оказа, че хич не е трудно да се подкупи този, дето те пази.

Стори му се толкова забавно, че отново се изкиска. Каси не можеше да проумее думите му. Ейнджъл да е подкупен? Можеше да се закълне в живота си, че не бе истина. Но в момента Ейнджъл навярно спеше дълбоко, а викът ѝ бе прекъснат толкова бързо, че тя бе сигурна, че не го е чул. Нейните прозорци бяха леко откренати, но ако не успее да изкреши с всичка сила...

Устата на Рафърти толкова бързо смени ръката му, че Каси едва можа да си поеме дъх. Сега двете му ръце бяха свободни и той бързо сграбчи с едната нейните, а с другата започна да дърпа нощницата ѝ. Малките перлени копченца захвърчаха едно след друго и студеният декемврийски въздух докосна гърдите ѝ.

— Трябваше да донеса светлина. Но усещането е също толкова добро, както и гледката.

Каси заскимтя. Зловонието от устата му я задушаваше, а ръцете му ѝ причиняваха болка. Единият му крак бе преметнат през нея, за да не може да мърда. И в този миг Марабел изрева гръмогласно. Това бе най-сладкият звук, който някога бе чувала... само дето идваше отвън.

— Проклетата котка! Трябваше да я застрелям... — Рафърти забрави да притиска устата на Каси и тя успя пронизително да извика:

— Ейнджъл!

— Млъквай, дяволите да те вземат! — Ръката му отново притисна устните ѝ. — Ако този Ейнджъл е онзи непознат, за който всички приказват, по-добре се надявай да не те е чул.

Каси се надяваше тъкмо на обратното и когато чу хлопването на вратата на долния етаж, горещо се замоли това да не е Мария или Емануел. Рафърти се хвърли към вратата, за да я залости.

— Това няма да спре Ейнджъл — подигравателно изрече тя, вече свободна. Бързо се плъзна от леглото и се скри от другата страна. — Той ще те убие, ако те завари тук!

В този миг тя забеляза, че Рафърти отчаяно оглеждаше стаята. Ако си мислеше, че има къде да се скрие, много се лъжеше. Той явно търсеше откъде да се измъкне, когато зърна двойните врати,

извеждащи към балкона на втория етаж. Спусна се към тях и се опита да ги отвори, но те само изтракаха.

Каси ги бе заключила за през нощта, но никак не ѝ се искаше да се озове с мъртъв мъж в стаята си, затова извика:

— Завърти ключа, глупако!

Той побърза да я послуша и докато отваряше вратата на балкона, девойката се спусна да отключи вратата на стаята.

Чу го как изруга зад нея.

— Кучка, дори не ми даде малко преднина!

Този мъж сигурно се шегуваше! Трябваше да бъде благодарен, че не извади револвера си, защото щеше да го застреля още преди да успее да скочи от балкона. Когато отвори вратата, Ейнджъл вече бе стигнал до горното стъпало, предвождан от Марабел. Каси се спъна в любимката си и падна на пода.

— Какво стана? — попита Ейнджъл, докато ѝ помагаше да стане.

— Беше един от работниците на Катлин.

На лицето му се изписа изненада.

— След като ги предупредих?

— Рафърти Слейтър действа по свое усмотрение, но не мисля, че са му казали за посещението ти. Съмнявам се, че изобщо се е връщал в ранчото, откакто тази сутрин е подплашил стадото. Той сам си призна. Спомена също, че е научил за някакъв непознат, който пристигнал в града. Дори не е чувал името ти. А от зловонието, което се разнасяше от него, навярно е прекарал по-голямата част от времето си в пиене.

Ейнджъл се запъти към вратите на балкона. Каси не се опита да го спре, тъй като Рафърти вероятно вече се бе добрал до коня си. Вместо това отиде да запали лампата. Докато вдигаше фитила, ръцете ѝ трепереха. Всичко бе свършило, но тя още не можеше да се успокои.

Марабел се търкаше в краката ѝ, но не мъркаше, а издаваше ниски ръмжащи звуци.

— Всичко е наред, бебче — погали я Каси. — Ти си права, не биваше да те пускам от стаята си. Следващият път...

— Няма да има следващ път — рязко заяви Ейнджъл зад гърба ѝ. — Тръгвам след него.

Девойката тъкмо оставяше лампата върху полицата на камината и не се обърна.

— Никога няма да го откриеш в този мрак.

— Ще го открия!

Но в тъмнината Ейнджъл също можеше да получи някой куршум и мисълта я изплаши.

— Той никъде няма да замине до сутринта, но не е необходимо да го убиваш, Ейнджъл. Рафърти не успя сериозно да ме нарани.

— Много добре знаеш какво мисля за намеренията му, лейди. А и няма да си изплатя дълга, ако допусна да ти се случи нещо.

Искаше ѝ се да е загрижен повече за нея, а не за дълга си, пък и не желаше той да поема излишни рискове. Ейнджъл не познаваше Рафърти. Той нямаше репутацията на безпогрешен стрелец, но имаше оръжие и можеше да си служи с него.

Чу, че Ейнджъл се запътва към вратата и бързо се обърна, за да го спре, забравила за скъсаните копчета на нощницата си. Сега стаята бе осветена и Ейнджъл нямаше начин да не забележи. Погледът му се закова право в разпраната нощница. Половината от едната ѝ гърда бе открита, както и част от корема ѝ. Каси ахна смутено и побърза да придърпа висящите парчета плат. Лицето му почервеня не по-малко от нейното.

— Този кучи син! — гневно извика Ейнджъл. — Добре ли си?

— Не. Ръцете ми не могат да спрат да треперят. — И нямаше да престанат, ако той продължаваше да я гледа по този начин, затова Каси побърза да смени темата: — Как... как така Марабел е излязла навън?

Споменаването на котката го накара да погледне към нея и в този миг тя бавно се насочи към него. Съвсем разбираемо, Ейнджъл не отговори на въпроса на Каси. Остана като закован на мястото си, само мускулите на челюстта му заиграха. Но Марабел само отърка тялото си в краката му и невъзмутимо се запъти към балкона, където обичаше да прекарва част от времето си.

Ейнджъл побърза да затвори вратите на балкона зад пантерата. Каси го чу да въздъхва дълбоко, преди да се обърне към нея. Отношението му към нейната любимка продължаваше да бъде проблем, независимо че няколко пъти му бе обяснила, че Марабел е питомно и безобидно животно. Изглежда нямаше да го накара лесно да установи приятелски отношения с пантерата, но трябваше пак да опита.

— В задната част на терасата имаше голямо парче сурово месо. Слейтър сигурно го е използвал, за да примамва Марабел да излезе от

къщата.

— Тя сигурно го е подушила и е излязла, а той е затворил вратата.

Ейнджъл бе впечатлен, макар че недоверчиво я изгледа.

— Иска се доста смелост за това.

— Не съвсем. Когато дойдох за пръв път тук, трябваше да обяснявам на всички, че Марабел е безобидна. Хората се ядосват, когато нещо ги изплаши до смърт, а после се окаже, че не е имало защо да се страхуват.

— Знаеш ли, котката не бе докоснала месото. Вместо това дойде да драска по вратата ми и дяволски ме изплаши, когато отворих. Изрева доста силно и побягна обратно към къщата. Нямах да се сетя какво става, но тя мина покрай един кон, привързан към задната тераса. Когато по-рано си тръгнах, него го нямаше.

— Радвам се, че си забелязал.

Ейнджъл кимна смутено. Не му се бе случвало да изпада в подобна ситуация.

— Ако той е толкова пиян, колкото смяташ, много лесно ще го настигна — рече Ейнджъл.

— Не беше чак толкова пиян, но не ми се иска да ходиш никъде. Няма да мога да заспя, ако не съм сигурна, че си наблизо.

— Ще заспиш. Само...

— Моля те, Ейнджъл.

Внезапно избухна в сълзи. Това не бе само вследствие на преживяното преди малко. Наистина изпита паника при мисълта, че Ейнджъл може да си тръгне.

— Хайде, стига, не плачи.

Но Каси продължаваше да хлипа тихо. Разпуснатата ѝ коса падна напред и закри тази част от лицето ѝ, която не бе прикрила с длани. Разтърсваше се от задавени ридания, забравила напълно за скъсаната си нощница.

— Моля те, не плачи — повтори Ейнджъл, но тя заплака още по-силно. — О, по дяволите!

Каси се изненада, когато усети ръцете му да се обвиват около тялото ѝ. Не искаше точно това, но не можеше да отрече, че ѝ беше много приятно.

Ейнджъл не каза нищо повече, просто остана да я държи несръчно в прегръдките си. Но всичко бе наред. Поне нямаше да хукне да пролива нито чуждата, нито своята кръв. Не след дълго тя отпусна ръце и притисна мократа си буза до гърдите му.

До този миг не бе забелязала, че ризата му е разкопчана и не е пъхната в панталоните. Беше твърде разстроена, за да обръща внимание на подобни неща. Но сега се сепна, когато бузата ѝ се докосна до голата му кожа.

Трябваше веднага да се отдръпне. Това би било единствено правилно и благоприлично. В същото време бе последното нещо, което ѝ се искаше да направи, след като се чувстваше толкова добре, притисната до гърдите му. А това бе доста странно, след като обикновено беше нервна и неспокойна в присъствието на Ейнджъл.

Но не можеше да продължава да стои така до безкрайност. Сълзите ѝ вече пресъхнаха и хлипанията ѝ престанаха. Тя въздъхна дълбоко и вдигна глава, за да го погледне.

— Съжалявам — тихо промълви Каси. — Не съм плакала, откакто всичко се обърка. Предполагам, че ми се събра твърде много.

Очите им се срещнаха за един дълъг миг — неговите толкова черни и неразгадаеми, а нейните — блестящи като разтопено сребро. Внезапно въздухът натежа от напрежение и Каси затаи дъх, докато погледът му бавно се плъзна надолу към устните ѝ и остана там.

— Твърде много се извиняваш — лениво изрече Ейнджъл и устните му покриха нейните.

Това бе напълно неочаквано. По нищо не приличаше на целувките, които вчера тя бе предизвикала. Тогава беше паникьосана и изплашена, че той ще я отхвърли. Сега бе отпусната и готова за нови усещания.

Той започна неуверено, сякаш сега той бе този, който се страхуваше да не бъде отхвърлен. Подобна мисъл изобщо не ѝ минаваше, тъй като цялото ѝ същество се бе отдало на непознатото, но безкрайно приятно усещане. Скоро Ейнджъл задълбочи целувката си, разтвори устните ѝ и плъзна езика си навътре в дразнещо проучване. Всичките ѝ сетива се изостриха, силата на обзелите я чувства я изплаши; като че ли внезапно бе подета от бурна вихрушка, или бе погълната от гореща вълна. И това не се дължеше само на целувката.

Ръцете му я притиснаха по-силно, а тънката ѝ нощница не бе кой знае каква преграда и тя усети твърдите извивки на мускулестото му тяло.

Каси почувства как отмалява, а сърцето ѝ бясно затуптя. Чувстваше се толкова слаба, че не би могла да прекъсне целувката, дори и да искаше. Ала тя не искаше. Нито пък той. А това бе най-изумителното откритие.

Каси бе забелязала, че той се взира в устните ѝ по време на вечерята, но тогава не ѝ бе направило особено впечатление. Изобщо не ѝ хрумна, че той може би я желае. Тя не бе от жените, които мъжете пожелаваха още щом ги видят. Но Ейнджъл така я целуваше, сякаш не искаше нищо друго на този свят. Каси се почувства поласкана и щастлива, толкова много ѝ харесваше целувката му.

Устните му се откъснаха от нейните и бавно се плъзнаха надолу по шията, а после лекичко захапаха ухото ѝ.

— Навсякъде си сладка — задъхано прошепна Ейнджъл. — Имаш вкус на ароматен горски мед.

Тялото ѝ се разтърси от приятни тръпки. Каси започна да трепери и с всяка изминала секунда се чувстваше все по-безсилна. Ейнджъл се отдръпна лекичко назад и я погледна, а ръката му се плъзна между разкъсаните краища на нощницата ѝ и бавно започна да гали голата ѝ, настръхнала кожа.

Това бе най-греховното преживяване в живота ѝ — ръката му бе обхванала гърдата ѝ, а пламтящите му очи бяха впити в нейните. Изведнъж ѝ се стори, че не би могла да понесе нищо повече — толкова непознати усещания наведнъж. Каси се изплаши и отстъпи назад. Измъкна се от ръцете му, по-далеч от възбуждащото му докосване.

— Ти... не биваше.

Не позна собствения си глас. Нямахте сили да каже нищо повече. Той само се взираше в нея. Стори ѝ се, че измина цяла вечност и Каси си помисли, че ще припадне — толкова непоносимо бе напрежението между тях.

Накрая от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка.

— Знам. Предполагам, че сега е мой ред да се извинявам. Това никога повече няма да се повтори.

Тя го наблюдаваше как си тръгва, разкъсвана от желанието да го извика обратно и възвърналия се здрав разум, който ѝ нашепваше, че трябва да се държи благоприлично. А целуването на Ейнджъл бе твърде

далеч от пристойното поведение. Тогава защо изпита такава силна тъга при мисълта, че това никога повече няма да се повтори?

ГЛАВА 14

Ейнджъл не се изненада, че бяха поставили стража на високите стени, които заобикаляха ранчото на семейство Катлин. Някой вероятно го бе забелязал, защото Бък Катлин и двама каубои го пресрещнаха, преди да е наближил до къщата. Изглежда се бяха подготвили. Двамата работници бяха извадили пушките си и пръстите им бяха на спусъците.

Ейнджъл се запита дали зад стените не го дебнат и други пушки. Знаеше, че отдалече беше дребна мишена, а това му позволяваше да се предвижва бързо и да избегне куршумите, изстреляни от разстояние. Разбира се, не бе изключено някой куршум да го улучи, ако противниците му бяха опитни стрелци.

Все пак реши да спре коня си и да изчака посрещачите си. Предполагаше, че може да се справи с тях, тъй като бе изключително бърз и точен при стрелба от близко разстояние. Разбира се, онези двамата можеха да го улучат, защото бяха нащрек и готови да стрелят, но в този миг не му пукаше. Тази сутрин настроението му бе отворително и той се отвърщаваше от себе си и от глупостта, която бе проявил предишната нощ. Трябваше да вземе предпазни мерки и да не допуска Слейтър да се промъква толкова лесно в къщата. Освен това бе длъжен да го преследва, залови и накаже.

Онази жена бе източникът на цялото му нещастие. Тази дразнеща жена, която обичаше да си пъха носа навсякъде и нейната огромна котка, която сигурно хрускаше мъже на закуска. И какво толкова имаше у нея? Та тя дори не бе красива — всъщност миналата вечер бе дяволски хубава, но може би онова вино му бе размътило главата. Защо иначе ще копнее да я вкуси отново?

Каубоите яздеха един до друг, а Бък — малко по-напред. Младежът свали шапката си и я тупна в бедрото си. Явно нервничеше, реши Ейнджъл, а освен това изглеждаше обезпокоен от нещо.

Високомерието му не бе изчезнало и когато Бък Катлин заговори, в тона му се усещаха обидни нотки:

— Смятах, че майка ми много ясно ти каза какво ще се случи, ако приближиш земите ни.

Ейнджъл не му отговори веднага. Понякога му се искаше да е пушач. Изваждането и паленето на цигара щеше да бъде добър начин да покаже на този младок, че не се страхуваше от заплахите му, както и да прецени дали само се ежи, или наистина възнамерява да изпълни закана си.

— Доколкото си спомням, аз й казах, че това не би имало значение за мен, ако имам основателна причина да се върна.

Бък се изхили.

— Мистър, ти или си най-лудият, или си най-смелият мъж, когото някога съм срещал. Не разбираш ли, че само да кажа една дума и ти ще си мъртъв?

— Не, няма да съм мъртъв, Катлин. Може би ранен. Но ти можеш да отгатнеш до три пъти кой ще бъде мъртъв и каквото и да предположиш, ще се окаже, че си познал.

— Не може да си толкова добър.

— Едва ли ще искаш да разбереш.

Бък погледна към двамата си спътници, за да се увери, че са готови да стрелят. Ала гледката не му вдъхна тази увереност, която очакваше.

— Виж, Ейнджъл, не сме ти дали повод да се появяваш отново тук. Сами можем да се отървем от гнилите си ябълки.

— Дошъл съм заради Слейтър.

— Нали тъкмо това ти казах, закъсня — отвърна Бък. — Разпитах Сам, приятелят на Рафърти, и той призна, че Слейтър е възнамерявал да подплаши стадото. Освен това вчера не беше тук, което потвърди разказа на Сам. Не знам по кое време снощи се е прибрал Рафърти, но рано тази сутрин го уволних. Тръгна си още преди изгрев слънце.

— Накъде замина?

— Не ми каза, а и аз не го попитах.

— Тогава искам да поговоря с приятеля му Сам.

— Днес ще бъде на южното пасище. Нямам нищо против да го потърсиш, но те предупреждавам, че нашите земи са огромни, над десет хиляди декара, и човек лесно може да се изгуби из тях.

Високомерието му отново се бе върнало. Ейнджъл нямаше намерение да се церемони повече с този самоуверен младок.

— Тогава ти ще го намериш и ще ми го изпратиш. Не се отнася само за подплашването на добитъка. Миналата нощ Слейтър проникна в къщата на мис Каси и я изплаши до смърт. Искам го.

Думите му прозвучаха толкова заплашително, че и тримата мъже мислено благодариха на Бога, че не се казват Слейтър. Ейнджъл не дочака отговора на Бък. Обърна коня си и препусна към ранчото на Стюарт.

Бък изпусна въздишка на облекчение и се обърна към мъжа от лявата му страна.

— Янки, не е зле да се отправиш на юг и да се опиташ да откриеш Сам. Не искам този мъж да има каквато и да е причина да ни посети отново. Не бих пожелал и на Маккъли да се срещнат с него. — Ала после си представи зачервените и подпухнали от сълзи очи на сестра си, и добави: — Е, може би не е зле да се срещне с Клейтън Маккъли.

През този ден Каси непрекъснато си намираше някаква работа, за да не излезе от къщата. Захвана се с пролетно чистене през декември, което накара Мария да цъка удивено с език и да мърмори под нос. Провери провизиите в килера, написа писмо на майка си, в което ѝ съобщаваше за Ейнджъл, но след това го скъса. Не беше необходимо майка и да знае, че един прочут професионален стрелец се е настанил на няколко метра от дъщеря ѝ. Нищо друго не би могло да я накара да пристигне по най-бързия начин в ранчото на баща ѝ. Макар че благоразумието на майка ѝ и умението ѝ да подхожда направо към проблемите, и уверено да се справя с тях, да бе тъкмо това, от което имаше нужда в момента, Каси бе решена сама да оправи кашата, която бе забъркала.

Не ѝ стигаха другите тревоги, но миналата нощ сама бе усложнила нещата още повече. За всичко бе виновно безнравственото ѝ поведение. Сега, на ярката дневна светлина, тя бе искрено ужасена от себе си и от свободата, която бе позволила на Ейнджъл. Тя бе изключително поласкана, че той навярно я желае и то силно. Освен това нееднократно бе заявявал, че фермерския и каубойския живот не са за него. Следователно не го блазнеше мисълта за богатото ранчо „Лейзи С“.

Това не извиняваше поведението ѝ. Още по-малко фактът, че бе изпитала огромна наслада от случилото се. Отлично знаеше как трябва да се държи една млада дама, а нейното поведение бе доста далеч от благоприличието и морала. Освен това мисълта за някакво бъдеще с Ейнджъл бе нелепа и невъзможна. Той бе непредвидим, опасен и самотник. Дори и да я желаше, то бе само в мига, а Каси много добре знаеше как свършват подобни неща. Увеселителните салони на юг и на запад бяха пълни с жени, които се бяха поддали на мимолетна страст.

Не можеше да си представи какво си мислеше сега за нея, след като се бе държала като стара мома, зажадняла за мъжки ласки. Реши, че е най-добре да се преструва, че нищо не се е случило. А и той каза, че това никога повече няма да се повтори. Вероятно не по-малко от нея желаше да забрави случилото се, но Каси знаеше, че тя ще го помни вечно. Дори когато остарееше, побелееше и имаше внуци, все още щеше да си спомня за ръката на Ейнджъл, милваща гърдите ѝ.

Почти през целия ден девойката остана в къщата, потънала в домакинска работа. Реши да излезе едва късен следобед и на прага на къщата се натъкна на Ейнджъл, праметнал торбите си през рамо.

— Мислих доста — бяха първите му думи, докато минаваше покрай нея в коридора. — Местя се в къщата.

Тя изумено го изгледа.

— Какво?

Той продължи да върви и спря чак когато стигна до подножието на стълбите. Обърна се и я погледна. И, сякаш току-що не бе изрекъл най-смайващото нещо в живота ѝ, добави:

— Искам да ме настаниш в стаята, която е най-близо до твоята.

Каси не помръдна от вратата. Смяташе, че първата ѝ среща с него след снощната случка ще бъде мъчителна и неловка, но думите му я накараха да забрави напълно за предишната нощ.

— Това е невъзможно! — възмутено заяви Каси. — Ти не можеш...

— Покажи ми стаята — рязко я прекъсна той. — Слейтър е напуснал града. Нямам намерение да рискувам, докато не чуя, че е извън пределите на Тексас или че е мъртъв. Трябва да мога да чувам хъркането ти.

— Какво?

Младият мъж сви насмешливо устни, като видя как се разшириха очите ѝ.

— Образно казано, лейди, но мисля, че ме разбра. Ако се нуждаеш от мен по всяко време на нощта, аз ще бъда достатъчно близо и ще можеш да ме повикаш.

Двусмислието в думите му, макар и неволно — беше сигурна в това — я накара да се почувства неловко.

— Но това не е благоприлично — възрази младото момиче.

— Благоприличието няма никакво значение, когато става дума за безопасността ти. Ако не мислех, че ще припаднеш от предложението ми, щях да поискам да се настаня в стаята ти.

Смущението ѝ се превърна в гняв. Каси кимна рязко и се запъти към стълбите.

— Последвай ме — рече тя и се заизкачва нагоре. Гласът ѝ бе скован също като гърба, а ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци.

Въведе го в стаята, която бе съседна на нейната и бе необитаема. Каси я използваше като стая за шиене.

— Мария е отлична икономка, така че сигурно леглото е застлано с чисти чаршафи. Ако имаш нужда от нещо, ще я намериш в кухнята. Аз ще ѝ кажа, че си се преместил в къщата.

— Струва ми се, че приемаш всичко много навътре, лейди — с умиротворителен тон рече Ейнджъл. Можеше да си го позволи, след като бе постигнал това, което искаше. — Дори няма да забележиш, че съм тук.

Нямало да забележи, как ли пък не!

ГЛАВА 15

Каси не искаше да пътува до града с кабриолета в компанията на Ейнджъл и затова реши да поръча да ѝ доставят необходимите провизии у дома. Щеше да се наложи да заплати допълнително, но това бе нищо в сравнение с изнервящото присъствие на Ейнджъл. Знаеше, че ще бъде само загуба на време, ако се опиташе да му обясни, че не е необходимо да я съпровожда до града. Той явно приемаше прекалено сериозно ролята на неин закрилник.

Когато яздеше из ранчото, тя се обличаше с груба пола и с късо яке от еленова кожа. Елегантните ѝ дрехи, подходящи за източните части на страната, не ставаха за езда върху грубото западняшко седло. Затова пък коланът с револвера изглеждаше съвсем на място.

Девојката обикновено не обръщаше особено внимание на външния си вид, докато не установи, че местните жители се взираха в нея, сякаш въобще не я познаваха. А постоянното присъствие на Ейнджъл до нея привличаше тяхното внимание още повече. За пръв път стана свидетел на отношението на околните към нейния ангел-пазител. Те просто го отбягваха. Където и да влезеше, помещението мигновено се опразваше. Собствениците на магазини и продавачите избягваха да срещат погледа му, надявайки се, че като не му обръщат внимание, той просто ще си тръгне. Това не би трябвало да я изненадва. Независимо от случилото се през онази нощ, Ейнджъл все още я караше да се чувства неудобно, особено, когато не обелваше нито дума, както бе тази сутрин, когато напуснаха ранчото. Именно заради смуцаващата му близост тя реши да не използва двуколката. Ала не можеше да потисне притеснението си от начина, по който околните се отнасяха към Ейнджъл.

Чак след като излязоха от железарския магазин, Каси се осмели да повдигне този въпрос.

— Не ти ли е неприятно, че присъствието ти изнервя хората, Ейнджъл?

Започваше да изговаря името му, без да се изчервява. В този момент той оглеждаше улицата в двете посоки и дори не я удостои с поглед.

— А защо трябва да ме интересува?

— Изглежда за теб е доста трудно да се сближаваш с хората.

Той я погледна, но черните му очи оставаха безизразни.

— А кой е казал, че искам?

Каси сви рамене, но отговорът му я накара да се почувства необяснимо тъжна и в същото време се ядоса на себе си, защото отново се опитваше да разгадае чувствата му. Вероятно нямаше такива. Може би сърцето му бе студено като камък, както издаваха очите му. Пък и защо това трябваше да я вълнува?

Той отново огледа улицата, навярно професионален навик. Но тя забеляза, че погледът му се задържа за миг върху салона „Последната бъчонка“. Сигурно искаше да пийне нещо, но не желаше да я оставя за по-дълго сама. Или може би искаше нещо друго. В повечето от салоните в Коули жените не само сервираха напитки, но и обслужваха клиентите на горния етаж.

При тази мисъл Каси сви строго устните си, а когато заговори думите ѝ прозвучаха прекалено предвзето.

— Аз привърших с работата си за днес. Сигурна съм, че мога да се прибера и сама вкъщи, без някой да ме нападне или нещо подобно. Така че, ако желаеш, можеш да останеш в града.

— Бих искал да поразпитам наоколо за Слейтър, след като приятелят му Сам не знае накъде е заминал, но това може да стане и друг път, когато съм сам.

Докато го казваше, я гледаше в очите, така че не забеляза мъжа, който се появи на кон иззад ъгъла точно зад тях. Но Каси го видя и смаяно отвори уста. Тъкмо говореха за дявола и ето ти го, запътил се право към тях.

— Всъщност... забравих да купя още нещо — избъбри Каси. — Ще трябва да се върна...

— Върви. Аз ще доведа конете.

— Не! — Девојката го сграбчи за ръката и се опита да го избута обратно към магазина. — Ще ми трябва помощта ти, за да взема...

Отново я прекъснаха, но този път от силен вик, прозвучал зад гърбовете им.

— Хей, ти!

Ейнджъл бързо се обърна, но дръпна и Каси със себе си. Сега вече не можеше с нищо да му попречи да види Рафърти Слейтър, който спря коня си на няколко крачки от тях.

— Ти ли си Ейнджъл? — попита Рафърти, след като слезе от коня си и стъпи на тротоара.

Ейнджъл само кимна.

— Чух, че си ме търсил.

— А ти кой си?

— Рафърти Слейтър.

Как бе могла да си помисли, че очите на Ейнджъл никога не изразяват нищо? Сега те блеснаха с такова задоволство, че сърцето ѝ ужасено се сви, предчувствайки какво ще последва. Неочаквано в гърдите ѝ се надигна и друго чувство — желанието да предотврати надвисналата беда и да предпази Ейнджъл. Никога досега не бе изпитвала подобно нещо и всичко ѝ се струваше напълно необяснимо и нелепо. Ейнджъл бе последният човек, който се нуждаеше от нечия закрила. Но сърцето ѝ не бе съгласно с разума.

Въпреки че не бе импулсивна по натура, Каси се остави чувствата ѝ да я отведат твърде далеч и да се хвърли през глава в огъня.

— Предизвиквам те на двубой с револвери, Рафърти — заяви тя и пристъпи напред. — Предполагам, че знаеш защо.

Ейнджъл високо изруга. Рафърти се втренчи за няколко секунди изумено в нея, а после избухна в гръмогласен смях. Каси наистина искаше хората да приемат по-сериозно нея и верния ѝ колт.

— Имаш точно една секунда, за да се махнеш оттук! — заповяда ѝ Ейнджъл.

Тя му хвърли бегъл поглед, за да се увери, дали изражението на лицето му е толкова гневно, както и тонът му. Така беше и девойката се обърна отново към Рафърти, докато се опитваше да убеди Ейнджъл.

Странно, но въпреки обстоятелствата се чувстваше спокойна и уверена.

— Смятам, че ще ме оставиш да го застрелям. Заклех се да го направя, ако някога отново ме докосне.

— Закълни се в нещо друго. Този тип е мой.

— Но аз съм тази, която той оскърби онази нощ — напомни му тя.

Ейнджъл отмина без коментар възражението ѝ, само рече:

— Върни се в магазина, Каси!

— Но ти не ме слушаш!

— Дяволски си права! А сега изчезвай оттук!

След подобна заповед, а и по грубия начин, с който той я тласкаше към входа на магазина, Каси би трябвало да се подчини, но не го направи. Измъкна ръката си, а мислите ѝ бясно препускаха, опитвайки се да намери друг начин да предотврати надвисналото стълкновение. Но Ейнджъл нямаше намерение да ѝ остави време за мислене.

— Обикновено не го правя, Слейтър — процеди той и отметна мушамата си назад, — но за теб ще направя изключение. Къде искаш да си премерим силите — на улицата или там, където стоиш сега?

Рафърти не изглеждаше ни най-малко впечатлен или изплашен. Ухили се и изплю дървената тресчица, която дъвчеше.

— Онази нощ си тръгнах, тъй като бях погълнал твърде много чаши долнокачествено уиски. Сега съм напълно трезвен и никак не ми харесва, че разпитваш за мен и се влачиш подире ми. Улицата ме удовлетворява напълно, приятел, но ако ме питаш, тази малка дамичка не си заслужава да умреш за нея.

— Някой да те е питал?

Рафърти тихо се изкиска и даде знак на Ейнджъл да тръгне по улицата. Каси бе ужасена от самонадеяното му държание. И наистина се оказа, че има защо да се тревожи. Разбра, че Рафърти няма никакво намерение да се бие в честен двубой. Той измъкна револвера си в мига, в който Ейнджъл бе с гръб към него.

Девойката извади колта си и извика:

— Обърни се!

Едновременно с това стреля. Ейнджъл също стреля. Куршумът на Рафърти се заби в прахта в краката му, а той рухна по лице на улицата.

Разстоянието бе твърде малко и димът от трите изстрела залютя в очите на Каси. Освен това осъзна, докато Ейнджъл обръщаше падналия мъж с ботуша си, че не е било необходимо да стреля.

Ейнджъл се бе извърнал и бе застрелял Рафърти още преди тя да го предупреди.

Приблужи до Ейнджъл и впери поглед в двете рани — единият куршум се бе забил в рамото, а другият — право в сърцето. Рафърти бе мъртъв. Каси усети, че ѝ прилошава.

— Трябваше да ми позволиш аз да се бия с него — отпаднало изрече младото момиче. — Щях само да го раня. А ти го уби.

Ейнджъл я изгледа строго.

— Да не мислиш, че той сам не си го изпроси?

— Ами... не, но... но смъртта можеше да се избегне, ако ти ми беше позволил аз да се срещам с него.

— Не се самозалъгвай. Пак щеше да се стигне дотук, само че нямаше да му позволя да се смее толкова време.

Презрителният му тон я накара да настръхне.

— Това не е забавно.

— Да, но той си мислеше, че е. Това вече няма значение. Никога няма да позволя да се замесиш в подобно нещо, докато аз съм наблизо. Не ме интересува за колко добър стрелец се смяташ...

— Знам, че съм! — възмутено го прекъсна тя.

Лицето му внезапно се отпусна и когато заговори, тонът му прозвуча доста по-меко.

— Едно е да се упражняваш да стреляш по мишена, а съвсем друго е да се изправиш лице в лице с мъж, който е решил да те убие, Каси. Повярвай ми, няма да ти се иска да разбереш разликата.

— Може би си прав, но ти не ме разбираш. Рафърти не биваше да умира. Една рана щеше да е напълно достатъчна...

— Това е резултат от подобен случай, когато стрелях, за да раня, а не за да убия — прекъсна я младият мъж и прокара палец по белега си под брадичката. — Онзи тип се излекува и продължи да ме преследва. Искаше да умра, но се страхуваше да се изправи срещу мен в друг честен двубой, така че ме нападна в гръб. И в момента съм тук, пред теб, само защото и с ножа бе също толкова несръчен, колкото и с револвера, а и защото повече никога не стрелям само, за да раня противника си.

— Прав си.

— Какво?

Каси се изчерви от смущение.

— Не ме гледай така изненадано! Това, което току-що ми каза, ми напомни за няколко подобни двубоя, за които са ми разказвали. При тях единият от мъжете е бил ранен, но след известно време открили съперника му мъртъв с куршум в гърба. Не казвам, че това винаги става, но подобни случаи не са рядкост, така че всичко, което ми разказа звучи напълно разумно.

— Хей, какво става тук?

Каси се обърна и видя шерифът да си проправя път през десетината души, които се бяха насъбрали, опитвайки се да видят мъртвия, но в същото време да останат по-далеч от мъжа, който го бе застрелял.

Франк Хенли не беше едър мъж, дори беше малко по-висок от Каси. Носеше ботуши със седем сантиметрови токове, които не го правеха да изглежда кой знае колко висок, но от него се излъчваше някаква особена решителност и сила, които внушаваха повече респект, отколкото ръста му. Всяваше страх у мъже много по-едри от него и затова бе станал добър шериф, или по-скоро би бил, ако не смесваше прекалено много семейния с професионалния си живот.

По погледа, който хвърли към Слейтър, Каси разбра, че този ще бъде един от тези случаи.

— Хей, та аз познавам този човек. Той работи за... — Франк млъкна и изгледа Ейнджъл с присвити очи. — Ще трябва да ви арестувам, мистър.

„Как ли пък не!“ — едва се сдържа да не извика Каси, но вместо това застана между двамата мъже и спокойно изрече:

— Това няма да е необходимо, шерифе. Попитай хората. Ще намериш поне двама свидетели, които ще се закълнат, че Слейтър се опита да застреля този мъж в гърба. Аз също го видях и затова също стрелях. Куршумът ми се заби в рамото му. А за сведение, Слейтър вече не работи при леля ти. Братовчед ти Бък го уволни още вчера сутринта.

По изражението на лицето на шерифа стана ясно, че последната информация доста бързо го накара да промени намерението си. Каси вече не се съмняваше, че Ейнджъл няма да бъде арестуван след като вече Слейтър не работеше за семейство Катлин. Ако Дороти Катлин пожелаеше, можеше дори да се стигне до нагласен съд и обесване, толкова силни бяха семейните връзки в тази фамилия. Но Каси не

допускаше, че вдовицата Катлин е толкова отмъстителна, а освен това едва ли щеше да позволи Ейнджъл да бъде арестуван, за което бе стрелял, за да спаси живота си. Каси бе готова сама да се разправя с шерифа, ако той продължи да настоява. Затова въздъхна с облекчение, когато го чу да казва:

— Вярвам на думите ви, мис Стюарт. Значи този мъж е с вас?

Този път лъжата се изплъзна съвсем лесно от устата ѝ.

— Той е мой годеник.

Шерифът бе изненадан.

— Аз пък си мислех, че вие и Морган — е, няма значение. Само го дръжте по-далеч от нашия град. Не се нуждаем от стрелци, а освен това дяволски мразя да пиша доклади до по-горното началство.

Каси кимна, хвана Ейнджъл под ръка и побърза да го отведе по-далеч, преди още Франк да е размислил. Ейнджъл мълча през цялото време, докато вървяха към мястото, където бяха оставили конете си. Проговори чак след като и помогна да се качи на своя:

— Защо имам чувството, че беше готова сама да се разправяш с шерифа, ако не се бе отказал да ме арестува?

Проницателният му въпрос я накара едва забележимо да се изчерви. Освен това Ейнджъл никак не изглеждаше доволен и тя побърза да заяви:

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Струва ми се, че започваш да лъжеш по-добре понякога — измърмори под нос той и се метна на коня си.

ГЛАВА 16

Ейнджъл си поръча още едно уиски и се обърна, за да огледа стаята. Салонът „Последната бъчонка“ беше необикновено тих за съботната вечер, но не бе единственият в града, а Ейнджъл по навик избягваше по-шумните места.

На няколко маси се играеха карти, но той нямаше настроение за игра. Искаше му се да се напие, а след това да се качи горе с едно от трите момичета, които работеха тази нощ. Едната от тях дори бе хубава, а той не можеше да отрече, че се нуждае от жена, особено след като през последните три нощи само една тънка стена го отделяше от жената, която страстно желаше.

Но нямаше да се напие, особено на обществено място. Това щеше да бъде проява на небрежност, а Ейнджъл рядко биваше небрежен. А и все още се двоумеше дали да си купи жена за през нощта. Тялото му се нуждаеше от женски ласки, но интересът му към тези жени, които бяха достъпни в момента, не продължи дълго.

Това бе доста странно. Досега Ейнджъл никога не бе проявявал излишна придирчивост към жените. Едно топло, меко и желаещо го тяло, винаги бе достатъчно, за да го задоволи. Сега мислите му бяха заети почти изцяло само с една конкретна жена — нещо, което досега не му се бе случвало. Всичко вече започваше дяволски да го изнервя. Пък и не само това...

Никак не му харесваха чувствата, които започваше да изпитва напоследък. Например това, което долови, след като застреля Рафърти Слейтър — прекалено силно задоволство. Досега не бе изпитвал удоволствие да убива човек и не можеше да си обясни сегашните си чувства. Те бяха нещо примитивно и твърде лично. Беше намразил онзи мъж заради намерението му да сподели леглото на Каси.

Това наистина никак не му се бе понаравило. Но единствената причина, с която можеше да си обясни задоволството след убийството на Слейтър, бе, че тя се намираще под неговата закрила. Нищо друго нямаше смисъл.

Ейнджъл допиваше третата си и последна чаша, когато в салона влезе Морган Маккъли. По-точно прекрачи прага със залитане. Очевидно тази вечер бе пресушил цяла бутилка и то пълна със силно уиски. Не беше сам. Един от братята му бе с него, вероятно вторият по възраст. Ейнджъл не можеше да си спомни името, с което Каси го бе нарекла, но предположи, че скоро ще опресни паметта си, тъй като двамата мъже се насочиха към него, след като Морган го зърна на бара.

— Дяволите да ме вземат, ако това не е годеникът на мис Стюарт! — презрително извика Морган. — Браун, нали така ти беше името, момко?

Ейнджъл остави чашата си върху плота, за да освободи и двете си ръце. Двамата братя го заобиколиха от двете страни, а физиономията на Морган изразяваше искрено отвращение.

— Името ми е Ейнджъл.

— Да, и аз така чух. Ейнджъл Браун.

— Само Ейнджъл.

Морган се залюля на пети. Ейнджъл реши, че трябва да си е в леглото, вместо да си търси белята.

— Да не би да казваш, че Каси е излъгала?

— Не, казах, че ще се задоволя и само с Ейнджъл.

— О, по дяволите! — обади се Ричард Маккъли. — По-добре да си вървим, малки братко.

— Стой настрани...

Морган внезапно млъкна, тъй като по-големият му брат го дръпна и сърдито зашепна нещо в ухото му. Ала Морган се опъваше, без да обръща внимание на думите му. Ричард бе принуден да го стисне в мечешката си прегръдка, докато по-малкият му брат завалено се провикна:

— Истина ли е това? Че те наричат Ангела на смъртта?

Ако досега никой не им обръщаше внимание, сега всички погледи се насочиха към тях. Нито един мускул не трепна по лицето на Ейнджъл.

— Някои хора са достатъчно глупави, за да го правят.

Очевидно Морган бе твърде пьян и раздразнен, за да схване намека.

— И защо, по дяволите, убиец като теб ще моли една дама да се омъжи за него?

Дяволски добър въпрос. Това не бе нещо, което Ейнджъл би направил при каквито и да е обстоятелства. Самата идея бе нелепа. Нито една дама, която имаше здрав разум, нямаше да пожелае да се омъжи за него, а той притежаваше твърде много гордост, за да рискува някога да бъде отхвърлен. Но сега бе длъжен да отговори на въпроса, тъй като определена дама, която така силно обичаше да се меси в живота на другите, бе изтърсила някои опашати лъжи, които тези глупаци бяха взели за истина. Нямаше друг изход, освен да се опита по някакъв начин да измъкне и себе си, и Каси от неудобното положение.

— И какво те засяга това, Маккъли?

— Той самият смяташе да се ожени за нея! — провикна се пиянски глас.

Морган рязко се обърна и повлече и брат си със себе си, тъй като Ричард продължаваше да го държи здраво. Но не можа да види негодника, който го бе накарал да се изчерви с приказките си. А и Ейнджъл бе този, с когото искаше да си премери силите си, така че се завъртя обратно, като се опитваше да се откопчи от желязната хватка на брат си.

Ейнджъл се напрегна, питайки се дали да си тръгне и да сложи край на битката, преди още да е започнала. Ала чувството, което го преследваше от началото на седмицата, че се нуждае от нещо като възмездие, все още не го бе напуснало. Измъкна револвера си и го подаде на мъжа зад бара.

— Ще го пазиш ли честно?

Нямаше нужда му обяснява за какво става дума.

— Няма да има нищо честно, ако сега го насочиш срещу Морган — безучастно кимна той. — Все пак ще ти бъда благодарен, ако излезете отвън.

— Аз нямам нищо против, но не мисля, че той ще се съгласи.

— Пусни ме, Ричард — разнесе се в този миг гласът на Морган. — Нямам намерение да го застрелвам, искам само да му строша някой и друг кокал.

Успя да се измъкне от ръцете на брат си, но силно политна напред. След чутото, Ейнджъл реши, че не е много разумно да чака първия удар на Морган, затова вдигна коляно, за да го посрещне. И докато огромният мъж се приготвяше за удар, Ейнджъл ловко заби десния си юмрук в лицето му.

Ударът би трябвало да просне Морган на пода и всеки друг на негово място би се озовал там. Но той бе много едър мъж, а и тялото му бе здраво и мускулесто. Юмрукът на Ейнджъл само го замая. Освен това бе твърде пиян, за да усети каквато и да е болка. На Ейнджъл му се искаше да може да каже същото и за себе си, когато противникът му се нахвърли срещу него.

Десет минути по-късно главата му пулсираше и цялото тяло го болеше, но бе благодарен, че Морган е толкова пиян. В противен случай никога нямаше да го надвие и той бе удивен, че все пак успя да го направи. Просто имаше късмет с онзи последен удар. Разбира се, единствено силната воля го задържаше все още прав на крака.

Ейнджъл протегна ръка към бармана, за да му върне револвера. Мъжът му го подаде, заедно с бутилка уиски и широка усмивка.

— От заведението, мистър. Беше истинско удоволствие да се наблюдава как Морган губи за пръв път. И не се безпокой за щетите. Аз ще се оправя с баща му.

Ейнджъл само кимна. Зад него Ричард грабна една бира от съседната маса, която бе останала непреобърната и я плисна в лицето на брат си. Ейнджъл взе бутилката уиски и излезе.

Чувстваше се много по-добре, независимо от болките. Можеше дори да помоли мис Каси да се погрижи за раните му.

ГЛАВА 17

Някакво подсвиркване събуди Каси. Трябваше ѝ секунда, за да осъзнае, че наистина бе подсвиркване — остро и пронизващо, което звучеше така сякаш идваше зад вратата или някъде съвсем наблизо. Нито за миг не се усъмни кой издава този ужасен звук, но се зачуди каква можеше да бъде причината.

Без да поглежда към часовника си на бюрото, знаеше, че е около полунощ или малко по-късно. Остана будна до късно, очаквайки да чуе, когато Ейнджъл се завърне. Сърцето ѝ бе свито от притеснение и тревога, защото той ѝ каза къде отива. В града, и то в събота вечер, единствената свободна вечер за местните каубои, през която неизбежно се случваха неприятности. Що за същества бяха тези мъже, че постоянно си търсеха белята?

Въображението на Каси рисуваше ужасни картини — престрелка, последвана от нечия смърт, за която тя щеше да е виновна, тъй като Ейнджъл сега нямаше да бъде тук, ако не бе писала на Левис Пикънс. Представяше си, как този път е хвърлен в затвора и как тя се опитва да убеди Франк да го пусне, но не успява. След което се промъква в затвора и освобождава Ейнджъл, но той вече е търсен от закона и е принуден да бяга и да се крие. И всичко бе по нейна вина, защото не бе успяла сама да се разбере с неколцина твърдоглави тексасци.

Беше невероятно, че изобщо успя да заспи и се събуди едва сега от дразнещото слуха подсвиркване. Каси остана да лежи неподвижно в топлото си легло. Утре щеше да го попита за това подсвиркване. За пръв път от последните четири дни, откакто се пренесе да спи в къщата, Ейнджъл се държеше толкова невъзпитано. Обикновено трябваше да напряга целия си слух, за да долови някакъв звук от стаята му.

Но следващият звук, който чу — глухо тупване, като че ли той бе паднал на пода, я накара да скочи от леглото и да се спусне към вратата. Гледката я накара да се закове на място. Ейнджъл стоеше

изправен, макар и с явно усилие, и се подпираше на вратата на стаята си. Тялото му бе наклонено, краката му се подгъваха и изглеждаше така сякаш всеки миг ще откажат да му служат. И въпреки това си подсвиркваше. Каси се вбеси.

— Какъв ти е точно проблемът?

Той с мъка отлепи глава от вратата, но почти незабавно я отпусна назад, без изобщо да я извърне към нея. Не мога да си отворя вратата.

— Да не си загубил ключа?

— Не е заключено.

Тя се намръщи.

— Тогава защо не можеш да я отвориш?

— Ръцете ми са твърде подути и не мога да завъртя дръжката.

— И двете ли?

— Не.

— Тогава защо не използваш другата си ръка?

— Не се сетих за това. Благодаря.

В този миг тя разбра, че Ейнджъл е пиан и то много пиан. В главата ѝ зазвучаха предупредителни звънчета. Никак не ѝ се искаше да си има работа с един пиан Ейнджъл. Трябваше да се върне в леглото си и да го остави да се добере по някакъв начин до своето. В този миг той се обърна и Каси смаяно ахна.

— Какво е станало с теб?

Едното му око бе толкова подуто, че не можеше да се отвори. На едната му буза се виждаше дълбока драскотина, а на другата — кожата бе ожулена. От носа му се стичаха две струйки кръв и чак сега Каси забеляза, че в дясната си ръка стискаше полупразна бутилка уиски, а четирите му пръста бяха подути и обагрени с кръв.

Другото му око изглежда не можеше да се фокусира върху нея и Ейнджъл с усилие избъбри:

— Имах малко спречкване с твоя обожател.

— Какъв обожател?

— Морган.

Поради някаква неизвестна за нея причина девойката веднага се изчерви. Не разбираше защо, но предпочиташе Ейнджъл да не бе научил за ухажването на Морган. Ала за щастие той изглежда не забеляза реакцията ѝ.

Обърна се и се опита да отвори вратата с другата си ръка. Този път вратата се отвори, но той все още бе облегнат на нея, така че политна в стаята и се стовари на пода по лице.

Каси погледна безпомощно към краката му, изпружени навън. В това си състояние едва ли можеше да се нарече опасен. По-скоро бе напълно безобиден и безпомощен.

Тя надникна вътре в стаята и видя, че бе обгърнал главата си с две ръце. По някакво чудо бутилката не се бе разляла и той все още я стискаше, въпреки че бе изгубил съзнание.

За миг Каси си помисли дали да не го остави там, където беше, да свали ботушите му и да метне одеяло отгоре му. Ала не можеше да постъпи така. И без това изглеждаше съсипан, а една нощ върху твърдия под едва ли щеше да му се отрази добре. Така че с огромни усилия тя успя да го завлече до леглото и да го стовари върху него. Ейнджъл не се събуди. Каси взе каната с вода и намокри една кърпа, за да почисти лицето му.

Наистина бе пострадал зле. Тя се запита кой ли е започнал боя и в какво ли състояние се намираще Морган. Най-вече се чудеше защо Ейнджъл въобще е позволил всичко това, след като бе отишъл въоръжен в града. Това не бе характерно за него.

— Имаш нежна и мека ръка, съкровище.

Каси подскочи и вдигна мократа кърпа от брадичката му. Очите му бяха затворени. По всяка вероятност все още не бе дошъл съвсем в съзнание и едва ли имаше представа на кого говори. Каси се почувства странно, когато я нарече съкровище. Сякаш нещо топло и сладко се разля по вените ѝ.

— Не мога да кажа същото за другите жени, които някога са се грижили за мен — продължи Ейнджъл все още, без да я поглежда.

Каси щеше да го остави да бълнува, тъй като според нея тъкмо това правеше, но думите му събудиха любопитството ѝ.

— Какви други жени са се грижили за теб?

— Ами например Джеси Съмърс.

Това раздвижи паметта ѝ.

— Да, наистина съм чувала да разправят, че си бил прострелян от някакви крадци в нейните земи. Колко зле бе ранен?

— Достатъчно.

— В такъв случай вероятно си спомняш раните, а не ръцете, които са ги почиствали и превързвали.

— Не, лейди, мога да преброя на двата пръста на ръката си жените, които имат толкова нежни ръце като твоите... всъщност само на единия.

— Да не би да ми правиш комплимент, Ейнджъл? — усмихна се девойката.

Младият мъж най-после отвори едното си око.

— А имаше ли успех?

Искаше да каже „да“, но вместо това изрече:

— Не.

— Това също е много лошо.

— И какво целиш?

— Да легнеш до мен. Имам нужда да се сгуша в една топла и мека прегръдка.

Устата ѝ остана отворена, после Каси побърза да я затвори.

— По-скоро имаш нужда от лекар — рязко отсече тя, поразена, че той е способен да каже подобно нещо. Сигурно е мъртвопиян... по дяволите, едва ли разбираше на кого говори.

— Докторът не може да излекува това, което ме разяжда сега, освен ако не е жена.

— Местният лекар е мъж, така че ти предлагам да се опиташ да заспиш.

— Значи няма да удовлетвориш нуждата ми от женска прегръдка?

— Определено не.

— Може и да ти хареса, Каси.

Тя пое дълбоко дъх. Значи той знаеше коя е тя и този прост факт ѝ подежда смайващо. Девойката наистина се замисли. Какво лошо щеше да стане, ако наистина легне до него? Мъжът със сигурност не бе в състояние да направи нещо друго, освен да се сгуши до нея, въпреки неприличните му намеци, а и... Господи, сигурно е полудяла!

Каси рязко се изправи и излезе на балкона. Метна мократа кърпа на парапета, за да се изстуди. Зад гърба ѝ се чу дълбока въздишка. Дори и пиян, не можеше да спре да мисли за нея.

Тя бе облечена в същата бяла памучна нощница, която носеше и през онази нощ, когато Рафърти се промъкна в стаята ѝ. Нощницата бе

широка, с дълги ръкави и къдрички около китките, високо деколте също украсено с къдрички и парче дантела, но тази нощница не беше разкъсана отпред. Със сигурност нямаше нищо съблазнително във външния ѝ вид, особено за мъж в неговото състояние.

Господи, колко много я харесваше с разпуснати коси. С цвят на тъмен махагон, те се спускаха на гъсти вълни по раменете ѝ и изглеждаха толкова меки, че му се искаше да зарови ръце в тях. Ала тя едва ли щеше да му позволи. Тази вечер бе една напълно благовъзпитана мис Касандра, въпреки че за секунда в погледа ѝ проблесна нещо като желание към него. Дали алкохолът не го караше да му се привиждат неща, които искаше да види, но които всъщност не съществуваха?

Тя се върна при него със строго стиснати устни.

— Това може да помогне за окото ти.

Въпреки че се държеше сковано, ръцете ѝ нежно поставиха студената кърпа върху подутия му клепач.

Ейнджъл хвана ръката ѝ, преди тя да успее да я отдръпне.

— Една целувка ще ми помогне да заспя.

— Не съм сигурна, че и в момента си буден. По-скоро сънуваш и на сутринта няма да си спомняш нищо.

— Тогава направи съня ми приятен, съкровище.

Тя сведе поглед към устните му и Ейнджъл си помисли, че ще се съгласи. Но Каси рязко издърпа ръката си и той се отпусна изнемоощяло назад, внезапно почувствал всяка болка в тялото си.

— Държиш се изключително неуместно — изрече Каси, докато вървеше към вратата.

— Позволено ми е, след като твоят бивш ухажор се опита да ме убие с голи ръце само, защото си мисли, че съм твой годеник.

— Лека нощ, Ейнджъл.

— Наистина можеше да бъде — измърмори той.

ГЛАВА 18

В неделя се разрази силна буря и Каси остана през целия ден в къщата. Освен това през последните седмици присъствието ѝ на неделната служба бе истинско изпитание, тъй като никой от старите ѝ приятели не разговаряше с нея. А Джени не дойде нито веднъж в църквата, откакто беше избягала с Клейтън. След това, което Бък бе казал на Ейнджъл за сестра си, Каси предположи, че Джени не може да спре да плаче и сега никак не искаше да се показва пред хората по време на църковната служба, при това сломена, със сведени рамене и зачервени очи.

Каси бе доволна, че ѝ бе спестено подобно мъчение, но в същото време се ядоса на Ейнджъл, който ѝ заяви, че така или иначе няма да ѝ позволи да отиде на църква, тъй като не бе в състояние да я придружи. А което бе още по-лошо, даде да се разбере достатъчно ясно, че не ѝ вярва и няма да я изпусне нито за миг от погледа си. Ейнджъл бе сприхав и раздражителен, така че тя предпочете да не спори с него.

Всъщност през този и през следващия ден той не напусна леглото си. Единственият път, когато Каси се отби да го види как е, той се държа толкова отвратително, че тя повече не се появи в стаята му. Пращаше Емануел да му носи храната.

Но след като и на третия ден Ейнджъл не слезе долу за закуска, Каси започна да се безпокои, че може би има някои по-сериозни рани, за които не ѝ бе споменал и които тя не бе забелязала. Обаче, когато почука на вратата на стаята му и получи позволение да влезе, го завари напълно облечен да се упражнява във вадене на револвера от кобура на кръста си. Той не прекрати заниманието си заради нея, така че девойката търпеливо го изчака да ѝ обърне внимание. Ейнджъл на два пъти изгърва револвера, при което от устата му изригнаха отвратителни проклетия. Накрая благоволи да ѝ обърне внимание.

— Е?

Сърдитият му тон би трябвало да я накара да си излезе, но вместо това тя попита:

— Счупена ли е?

— Кое?

— Ръката ти.

— Не, само няколко наранени и натъртени кокалчета. Маккъли има камък вместо брадичка.

Тя подмина без коментар последната му забележка.

— А не трябваше ли да изчакаш да оздравеят, преди да раздвижиш ръката си?

— Със съседите като твоите?

Саркастичният му тон показваше, че все още е в лошо настроение.

— Откакто говорих с представителите на едното семейство, те се държаха доста миролюбиво, дори можах да поговоря и със самия Ар Джей. Поне ме оставиха на спокойствие. — Последното ѝ спечели мрачен поглед, но тя го изгледа начумерено, като добави: — Мислех, че изрично те помолих да не убиваш никого от тях.

— Нямам намерение да убивам когото и да било от тях, но това не означава, че не се нуждаеш от закрила. А без оръжието си не мога да те защитавам.

— О, не знам. Мейбъл Коуч — тя е от най-големите клюкарки в Коули — намина да ме види вчера и спомена, че ти си спечелил боя с Морган. Искаше да ми го съобщи в случай, че още не съм разбрала. Така че, според мен, можеш да се справяш отлично и без оръжие.

Самодоволният тон, с който изрече последното, ѝ спечели още един кръвнишки поглед.

— Нямам намерение да се срещам с друг Маккъли, без да съм въоръжен. Веднъж ми е достатъчно. Освен това не мисля, че останалите са особено доволни от изхода на тази битка, така че очаквам още неприятности от тях. Според мен е въпрос само на време.

Каси се намръщи.

— Сигурно си прав. Ар Джей винаги е бил изключително горд, че никой наоколо не смее и да си помисли да се бие с някое от неговите момчета. Изненадана съм, че Фрейзър още не е довтасал да ни каже, че баща му е побеснял от цялата работа и не може да си намери място. Трябва да знаеш, че когато е ядосан, Ар Джей всява истински ужас. Когато за пръв път присъствах на едно от избухванията му, си помислих, че някой ще умре. Но след това разбрах, че само

вдига пушилка. Както каза Фрейзър, неговият баща обича от време на време да изпуска малко пара.

— Няма значение. Иска ми се да не напускаш ранчото за известно време.

— Да не би този път да ме молиш?

— Каси...

— Няма значение — прекъсна го тя. — Предполагам, че не си толкова добър с лявата си ръка?

— Стрелям точно, но не съм много бърз с нея.

— Тогава не виждам какъв е проблемът, след като няма да участваш в престрелки, където е необходима бързина.

— Престрелките не стават по избор — отвърна Ейнджъл. — Но след като се отнася за теб, нямам намерение да рискувам. Така че ще останеш у дома. Заповядвам ти!

Каси мигновено се наежи.

— Не разбирам защо изобщо разговарям с теб? Ти не си само вбесяващ, но си и...

Ейнджъл я прекъсна, преди да се наложи да изслуша епитетите, с които тя възнамеряваше да го възнагради.

— Има ли по-особена причина за посещението ти, или си дошла само да ме дразниш?

Страните ѝ пламнаха.

— Аз се трево..., не, вече няма значение! Вече не е важно.

Обърна си, за да си тръгне. Той я спря, преди да стигне до вратата. Този път тонът му бе съвсем различен и в него се усещаше известна нерешителност.

— Да не би ти дължа... още едно извинение?

Гърбът ѝ се вдърви още повече.

— Точно сега със сигурност ми дължиш.

— Нямам предвид сега, а онази нощ.

Каси го изгледа замислено през рамо.

— Не си ли спомняш?

— Щях ли да те питам, ако си спомнях?

Възможностите, които бяха свързани с отговора на този въпрос, бяха доста и всяка една от тях се изписа на лицето ѝ. Ейнджъл вътрешно простена.

— Всъщност — започна тя, но спря, явно променила намерението си, — не, не ми дължиш никакво извинение.

Да се пита какво бе направил или казал през онази нощ, щеше наистина да го подлуди, тъй като Ейнджъл наистина не си спомняше почти нищо, освен че бе отворил бутилката с уиски, която барманът му бе дал, за да притъпи болките му на път за вкъщи. Обаче нямаше намерение да я разпитва повече. И без това не обичаше да се извинява, още по-малко пък за нещо, за което изобщо не си спомняше. В крайна сметка вината си беше изцяло нейна. Ако всеки път, когато я видеше, тя не ставаше все по-хубава и по-хубава...

Дяволски му се искаше да разбере как го постига. Дори и в този момент, когато бе ядосан и на нея, и на онзи огромен глупак, бившият ѝ ухажор, му се искаше да я сграбчи в прегръдките си и да я целуне. Но можеше да изброи доста причини, поради които не биваше да се поддава на чувствата, които тази жена събуждаше у него. Ставаше му все по-трудно да се съобразява с тях и точно сега му се искаше да запрати всички по дяволите.

— Ти наистина би трябвало да спреш с всичко това, Каси — изрече с провлачения си говор той и скъси разстоянието помежду им.

Тя заотстъпва назад, докато гърбът ѝ не се опря във вратата.

— Какво?

— Да идваш да ме търсиш без основателна причина.

Предпазливото изражение на лицето ѝ се смени с гневно.

— Имах съвсем основателна причина. Бях достатъчно глупава, да си помисля, че може би си ранен по-зле, отколкото изглеждаше.

Той приближи до нея, а тя се сви до вратата. Лицето ѝ сега изразяваше пълно изумление и той я чу как тихо ахна, когато обхвана с длани страните ѝ. Не можа да устои на желанието си да прокара палец по долната ѝ устна. Тя бе толкова мека и податлива. Искаше да я смуче, да преплете език с нейния, а след това да смуче зърната на гърдите ѝ, ако тя се съгласи. По дяволите, искаше му се да оближе всеки сантиметър от тялото ѝ. За съжаление, едва ли щеше да му позволи.

Но продължи, докато тя все още бе смутена.

— Нима си загрижена, Каси? За един безчувствен убиец като мен? Трогнат съм.

Каси не разбираше какво става. Само преди минути си бяха разменяли остри реплики, а сега той ѝ говореше с дрезгав и приглушен

тон, който я хипнотизираше. Някъде в замъгленото ѝ съзнание проблесна мисълта, че не изглеждаше никак трогнат. По-скоро изгладнял, а очевидно менюто му за днешния ден бе именно тя.

Трябваше да го спре. Но когато устните му бавно се впиха в нейните, всичките ѝ мисли излетяха от главата. Всъщност остана само една — колко невероятно вълнуващо бе да почувства отново вкуса на устните му върху своите.

Но това бе нищо в сравнение с усещането, че сякаш костите ѝ омекнаха, а дробовете ѝ останаха без въздух. Младото момиче подпря ръце на вратата, за да не се свлече на пода, но това не ѝ помогна и тя се вкопчи в раменете му. Сега бе по-добре, но все още ѝ се струваше, че всеки миг ще се озове на пода, особено, когато долната ѝ устна бе нежно всмукана от неговата.

В гърлото ѝ се надигна стенание, пръстите ѝ се забиха в мускулестата му плът. Той изглежда разбра състоянието ѝ и я притисна с тялото си до вратата, за да не падне, а устните му се впиха още по-настойчиво в нейните. Наистина имаше нужда от опората му, защото когато езикът му се преплете с нейния, в гърдите ѝ се надигна вихрушка от чувства, които заплашваха да я оставят бездиханна.

Каси му отдаде устните си с цялата си невинност. Откликът му бе толкова бърз и страстен, че я изпълни с чувства, които не разбираше напълно. Страхът бе едно от тях, тъй като тя бе изплашена, че не можеше да контролира това, което се случваше, нито пък собствената си реакция. Ейнджъл изохка и Каси усети как той я повдига. Краката ѝ се залюляха във въздуха, гърдите ѝ се притиснаха о неговите, а целувката му стана дива и необузdana. Никога досега не бе изпитвала подобно нещо.

Страхът обаче взе връх над останалите чувства и тя го отблъсна. Той веднага я пусна. Каси се свлече до вратата, едва успявайки да си поеме дъх. Ейнджъл не откъсваше поглед от нея и тя усети, че той сякаш се бори с нещо силно и първично, а Каси го чакаше затаила дъх, без да е сигурна дали иска да спечели тази битка.

— Този път няма да се извиня — рече накрая младият мъж. — Ако отново дойдеш в стаята ми, ще реша, че искаш да довършим започнатото и да бъда проклет, ако не го направя!

Тя не се престори, че не разбира. Треперещите ѝ пръсти с мъка завъртяха дръжката на вратата, но най-после излезе от стаята.

Ейнджъл остана загледан в затворената врата. Сетне удари гневно юмрук в масивното дърво. От устните му се изтръгна силен стон, когато контузената му и подута ръка започна болезнено да пулсира. Но това не бе единствената част на тялото му, която болезнено пулсираше.

Защо ѝ позволяваше да го възбужда по този начин? Да ѝ позволява ли? По дяволите, едва ли можеше да направи нещо за това и накрая си го призна. Жадуваше да научи мис Касандра Стюарт да не бъде толкова благоприлична и морална. И ако останеше достатъчно дълго наоколо, нищо чудно и да успееше.

ГЛАВА 19

Това я измъчваше цяла седмица, но Каси най-после стигна до някакъв приемлив извод — Ейнджъл я бе целунал, защото ѝ бе ядосан. Сигурно е бил твърде разстроен от временната неспособност да използва дясната си ръка. Вероятно я обвиняваше и за сбиването си с Морган.

Това наистина имаше смисъл и напълно се покриваше със заплахата, която ѝ отпрати в деня, когато го настъпи по крака. Тогава не го бе възприела сериозно, но Ейнджъл ѝ каза, че му е задължена и възнамерява да я накара да изплати дълга си с целувка. Сегашният му гняв към нея навярно му бе напомнил за онзи път и той е решил да изпълни заплахата си. В крайна сметка как иначе можеше да ѝ отмъсти? Не би я предизвикал на двубой, нито пък щеше да си тръгне, тъй като не бе дошъл в ранчото заради нея, а заради неизплатения си дълг към Левис Пикънс.

Всичко дотук звучеше напълно разумно. Това, което нямаше смисъл, бе предположението, че той я желае. Мъжете просто не я желаеха, така беше. Дори онези двамата, които можеха да се смятат за нещо като ухажори у дома ѝ в Уайоминг, не бяха показали с нищо, че я желаят. Това, което ги интересуваше бе ранчото на майка ѝ, красивата къща и голямото стадо. Морган беше по-различен, но тя твърде скоро разбра, че и неговите чувства са били само преструвка, че и той също като другите е желал богатството ѝ.

Но никой не можеше да оспори факта, че двамата с Ейнджъл имаха дълбоки различия и чести спречквания още от самото начало. Той не се интересуваше от ранчото, така че това едва ли би могло да го изкуши. Като се замисли, Каси реши, че не бе обърнала особено внимание на онова, което се случи през нощта, когато Слейтър се вмъкна в стаята ѝ и се нахвърли върху нея. Тогава бе облечена по нощница с разкъсана предница и сама се бе притиснала към Ейнджъл. Той сигурно си е помислил, че тя си проси целувка и се е почувствал задължен да ѝ я даде. Нима тя не бе решила, че поведението ѝ през

онази нощ бе изключително разпуснато? Не бе доценила и състоянието на Ейнджъл през нощта, когато се прибра пиян след боя с Морган. Тогава сигурно изобщо не е бил на себе си и не е разбирал какво приказва.

Сякаш да потвърди заключенията ѝ от онази последна целувка, Ейнджъл не ѝ каза нито дума за това и се държеше така, като че ли нищо не се бе случило. Когато го срещнеше се държеше грубо и невъзпитано и винаги бе мрачен и в лошо настроение. Разбира се, Каси се стараяше всячески да го избягва и дори смени часовете си за хранене, за да не минава покрай него в коридора на път за трапезарията, докато той отиваше към кухнята.

Бедата бе, че на няколко пъти Каси се улови, че ѝ се иска да греши. Това бе пълна глупост, но нищо не можеше да направи. Нито пък можеше да спре да мисли за онази последна целувка и да изпитва съжаления, че накрая се бе изплашила. Ако не го бе отблъснала...

Бе напълно объркана от смесените и непознати чувства, които се бореха в сърцето ѝ. Имаше нужда да поговори с някой, който да ѝ помогне да оправи тази бъркотия. Ако бе у дома щеше да се довери на Джеси Съмърс. Тук най-близката ѝ приятелка бе Джени, но дори и да можеше по някакъв начин да си поговори с нея, тя бе прекалено млада, за да ѝ даде разумен съвет. По дяволите, та Джени също се нуждаеше от помощ повече и от Каси!

За огромна изненада на Каси Джени Катлин се появи този следобед. Младата ѝ приятелка изглеждаше ужасно, русата ѝ коса бе сплъстена и разрошена, сякаш бе тичала по целия път до ранчото, а дрехите ѝ бяха измачкани, като че ли не ги бе сменяла цяла седмица. Бък не бе преувеличил ни най-малко. Сините очи на Джени бяха зачервени и подути.

Каси я въведе във всекидневната и се опита да я настани удобно върху дивана, но безуспешно. Само след секунди Джени скочи на крака и започна да кръстосва стаята, подобно на затворено в клетка животно.

След всички нещастия, които самата тя бе причинила, Каси се чувстваше доста неловко и не се сещаше какво да каже на момичето.

— Съжалявам — бе единственото, което можа да измисли. Помълча и повтори още веднъж баналната фраза, но Джени само

махна презрително с ръка, спря до прозореца и нервно погледна през него.

Каси се досети какво я измъчва.

— Майка ти не знае, че си тук, нали?

Гостенката ѝ поклати глава и отново започна да крачи из стаята.

— Изчаках, докато двамата с Бък заминат за града.

— Много ли ти е сърдита майка ти?

— Гледа ме така, сякаш съм ѝ забила нож в гърба.

Каси трепна, но побърза дай напомни:

— Но ти знаеше, че няма да бъде никак лесно.

— Знаех.

— Тогава какво има?

Джени сложи ръка върху корема си, а след това избухна в сълзи.

Каси не можа да схване жеста ѝ.

— Каж ми, Джени!

Младото момиче обви с две ръце корема си и простена:

— Но нали току-що го направих! Бременна съм!

Каси остана с отворена уста. Изминаха няколко минути преди да успее да проговори отново.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм от един месец. Какво ще правя сега? Не мога да кажа на мама. Не стига, че се омъжих за Маккъли зад гърба ѝ, но сега и... Тя сигурно ще ме изхвърли от къщи!

— Не, няма да го направи...

— Ще го направи и още как!

— Не, няма, но дори и да го направи, можеш да дойдеш да живееш с мен.

Това не спря сълзите на Джени. Всъщност тя се разплака още по-силно.

— Не искам да живея с теб! Искам да живея с Клай, но той не ме иска!

Сърцето на Каси се сви от мъка. Поне не бе сгрешила за чувствата на Джени, а от думите на Морган излиза, че е била права и за тези на Клейтън. Разбира се, това бе малко утешение, след като родителите им ни най-малко не се интересуваха от чувствата на децата си. Все пак я караше да се чувства по-малко виновна, въпреки че това не решаваше нищо. Момичето може би наистина обичаше съпруга си,

но положението бе безнадеждно, тъй като този съпруг бе твърде нерешителен и незрял, за да се опълчи срещу баща си.

Каси въздъхна тежко.

— Джени, как можа всичко така да се обърка? Когато тръгнахте за Остин, двамата с Клейтън бяхте толкова щастливи и развълнувани.

Джени най-после се отпусна сломено на един стол и си призна:

— Не знам как стана, но започнахме да говорим кой от нас се е влюбил пръв. Той каза, че дори не би ме забелязал, ако ти не си му била казала, че съм влюбена в него. Това ме вбеси, така че му казах истината — че никога не съм си помисляла за него по този начин, докато ти не ми каза, че той ме е обичал. Тогава той избухна и заяви, че са го измамили. Според мен Клай просто се страхуваше какво ще каже баща му, когато се приберем у дома.

Каси не се съмняваше, че причината е била точно тази.

Чудеше се дали да каже на Джени, че Клейтън може би вече съжалява, че я е изоставил. Това със сигурност нямаше да влоши нещата.

— Ако това ще те утеши поне малко, мисля, че в момента Клейтън е точно толкова нещастен, колкото и ти.

Джени мигновено скочи на крака и очите ѝ се разшириха от надежда.

— Откъде знаеш?

— Преди две седмици имах доста неприятна среща с Морган. Той каза, че откакто се върнал от Остин, брат му не работел и не бил наред с главата. Каза също, че Клейтън говорел за някакви „права“ и че трябва да отиде и да те прибере, но Ар Джей му избил това намерение от главата.

Джени отново започна да кръстосва из стаята, но този път трепереше от гняв.

— Наистина мразя този негов баща!

Каси не искаше да спори с нея, но само изтъкна:

— Твоята майка не е по-добра, но ти не я мразиш.

— Кой е казал, че не я мразя?

— Стига, Джени, та нали точно омразата е виновна за всичко. Любовта трябваше да ѝ сложи край.

Джени спря и се втренчи в нея.

— Ако това си мислиш, трябва да ти кажа, че напразно си се надявала. Но аз не те обвинявам, че се зае с ролята на сватовница. Всичко бе чудесно преди спречкването ни през сватбената нощ. Нито пък съжалявам, че нося неговото дете. Само дете не зная какво да правя. — Сълзите отново потекоха по страните ѝ. — Не искам да бъда разведена майка!

— Ами тогава недей. Майка ти не може да разпише вместо теб документите за развода, Джени. Така че не ги подписвай.

— Тя ще ме накара.

— А може би няма. Не ти ли е хрумвало, че новината за бебето може да промени отношението им? Това ще бъде първото внуче както на майка ти, така и на Ар Джей.

Джени въздъхна.

— Ти все още нищо не си разбрала, Каси. Тяхната омраза е пуснала твърде дълбоки корени. Единственият начин да заровят брадвата на войната, е единият от тях двамата да я забие в гърдите на другия.

При тези думи дори и оптимизмът на Каси се изпари.

— Май не ти помогнах особено много, нали?

— Аз знам, че не можеш да направиш нищо за мен, Каси. А сега трябва да се прибирам, преди да са усетили, че ме няма и Бък да тръгне да ме търси. Имах нужда просто да си поговоря с някого. Благодаря ти, че ме изслуша.

Каси кимна. Разбираше я. В този момент собствените ѝ неприятности ѝ се струаха твърде незначителни. Тя поне не бе бременна, нито пък безнадеждно влюбена в мъж, който майка ѝ никога нямаше да одобри. Ала не можеше да понесе спокойно мисълта, че след седмица или две ще си заmine, а Джени ще остане сред цялата тази бъркотия, която тя ѝ бе причинила.

Каси изпрати приятелката си до врата и ѝ каза:

— Искане ми се да мога да събера майка ти и Ар Джей в тази стая и да се опитам да наля малко разум в главите им.

— Те никога няма да останат заедно в една стая.

— Тогава ще ги заключи.

Джени се засмя.

— Виж това е идея... но, те ще се избият един друг.

— Или ще бъдат принудени веднъж завинаги да си изяснят нещата.

— Това е прекрасна мисъл, Каси, но ми се струва, че трябва да стане чудо, за да се случи.

Каси вярваше в чудеса и нямаше нищо против да ги подпомогне, ала съществуваше сериозна пречка — Ейнджъл, който живееше под един и същ покрив с нея. Докато затваряше вратата след приятелката си, тя се питаше...

— Да не си посмяла дори и да помислиш за това.

Дълбокият глас я стресна и тя бързо се обърна. Видя Ейнджъл, който бе седнал на долното стъпало на стълбата. Шапката му бе нахлупена ниско над челото. Беше облякъл жълтата си мушама, а черната триъгълна кърпа бе вързана на врата му. Сигурно се канеше да излиза или пък бе влязъл през задната врата. Колко ли бе чул от разговора ѝ с Джени?

Каси повдигна вежди и се престори на неразбираща.

— Да не смея да си помислям за какво?

Погледът, с който бе възнаградена, доказваше, че той не би повярвал на невинния ѝ вид.

— Да се месиш в работите на другите. Ако отново те хвана да се опитваш да го правиш, ще направя това, което баща ти е трябвало да направи още преди години — да те напляскам здравата по задника. Не искам да те плаша, но ако продължаваш по този начин, наистина ще бъда принуден да го сторя. Кълна се, че не знаеш кога трябва да спреш.

— А какво те кара да смяташ, че изобщо замислям нещо?

— След няколко дни и двамата ще сме заминали оттук, а това ранчо ще остане. Така че можеш да започнеш да се бъркаш в живота на другите, когато се прибереш у дома си, където майка ти ще се погрижи да оправя кашите, които забъркваш. Обзалагам се, че вече е свикнала.

Каси пристъпи към него. Ръцете я сърбяха да му зашлеви една звучна плесница, ала когато приближи, се задоволи само да го изгледа свирепо.

— Ако си спомняш, не съм те канила тук. Всъщност дори те помолих да си тръгнеш. А след като напоследък никой от съседите ми не ме закача, не виждам никаква причина да продължаваш да стоиш тук. Те очевидно са решили да ми позволят да остана, докато баща ми се прибере.

— Така ли смяташ?

— Вече ти казах, че си свършил това, за което си дошъл и трябва да си помислиш за заминаване — най-добре още днес.

— А кой те пита?

Той изръмжа последния си въпрос и рязко се изправи, а Каси побърза да отстъпи назад. Беше очевидно, че този път го бе разсърдила не на шега. А и той още не бе свършил.

— Аз ще остана, Каси, не само докато баща ти се прибере, а докато не те видя да напускаш тази част на страната. За съжаление това не може да стане много скоро, но дотогава ще стоиш настрани от хорските работи! Ясно ли е?

Тя бе толкова изненадана, че в първия миг не можа да му отговори, а само кимна.

— Да, напълно. Би трябвало да знам, че не мога да очаквам от теб съчувствие към моето положение, нито пък съжаление към тези двама млади хора, които се обичат. Сигурно сърцето ти е направено от...

При тези думи Каси се обърна и с горда крачка се отдалечи по коридора. Той остана загледан след нея. Нейният ентусиазъм го развесели. Тази девойка проявяваше смелост, когато най-малко очакваше. Дяволите да го вземат, но това му харесваше!

— О, имам сърце, скъпа — меко рече той. — Ала за щастие е скрито под дебела обвивка, за да не можеш лесно да го разбиеш.

ГЛАВА 20

Каси отложи колкото можа пътуването до града с Ейнджъл, но истината бе, че баща ѝ не обичаше изненадите и най-вероятно ѝ бе изпратил съобщение кога точно ще пристигне. Ако бе телеграма, щяха да ѝ я донесат в ранчото, но ако бе писмо, щеше да си остане в града, докато тя не благоволи да си го вземе. Това означаваше, че трябва да отиде до града, а Ейнджъл все още не желаше да я пусне сама.

Коледа бе само след седмица и тя трябваше да направи някои покупки. Ала този път това я натъжи. Винаги бе очаквала празника с радост, но тази година щеше да бъде изключение, защото, ако нещо допълнително не задържи баща ѝ, той ще се върне след няколко дни и тя нямаше да има възможност да удължи престоя си, докато траят коледните празници. Това щеше да бъде първата Коледа, която нямаше да прекара поне с единия си родител. Щеше да я прекара сама във вагона на влака, пътуващ на север.

Но не за това си мислеше Каси през този следобед, докато пътуваха към Коули. След като двамата с Ейнджъл си размениха онези неприятни думи преди три дни, след посещението на Джени, внезапно ѝ хрумна, че той скоро ще излезе завинаги от живота ѝ и то много скоро, и вероятно повече никога нямаше да го види. Може и да бяха родом от една и съща област в Уайоминг, но през всичките тези години, докато той бе идвал и заминавал от Шайен, пътищата им никога не се бяха пресичали. Нямаше причина да мисли, че ще бъде по-различно, когато отново се върне у дома.

А дори и да го срещнеше някой ден в Шайен, Ейнджъл сигурно щеше да мине на другата страна на улицата, за да избегне срещата с нея. А и защо не? Не можеше да се каже, че бяха станали приятели през времето, докато бяха заедно. Тъкмо обратното. Той нямаше търпение да си тръгне, а тя... през последните три дни постоянно я избиваше на плач.

Странно, но този път нямаше лоши предчувствия за съвместното си пътуване с Ейнджъл. Всъщност с решението си днес да отиде с

кабриолета до града, тя го предизвикваше да приеме близостта ѝ и му даваше възможност да си поговорят. Но той не прие предизвикателството. Ейнджъл яздеше коня си и то на известно разстояние, така че всяка възможност за разговори бе изключена. Освен това той дори не забеляза, че под палтото ѝ, обточено с кожи, тя бе облякла елегантна рокля, ушита по последната мода в Чикаго и украсена с лилава и бяла дантела. Жалко за загубената в суетене сутрин около външния ѝ вид.

В града наистина я очакваше писмо от баща ѝ. В него той не посочваше точната дата на пристигането си, но твърдо обещавахе, че ще е преди Коледа.

Ейнджъл посрещна новините с обичайната си невъзмутимост и безразличие. Но Каси много добре можеше да се досети какви са чувствата му. Сигурно е доволен, че скоро всичко ще свърши.

Поне този път нямаха никакви неприятности в Коули. Ричард бе в града, в компанията на неколцина каубои от ранчото на баща си, но всичко, което направи, бе да ги изгледа продължително. Каси не остана по-дълго, отколкото ѝ се налагаше, но въпреки това, когато вкара кабриолета в хамбара, навън вече бе започнало да притъмнява. Ейнджъл я последва и започна да разпряга коня още преди тя да слезе от двуколката.

— Това е работа на Емануел — каза му тя. Настроението ѝ бе паднало доста под нулата.

Той продължи работата си и само измърмори:

— Не го виждам наоколо, а ти?

Киселият му тон я подразни. Тя бе тази, която бе в лошо настроение. На какво се сърдеше той?

— Като се има предвид колко е часът — сковано отвърна Каси, — предполагам, че вечеря. Но аз мога и сама да се погрижа за коня. Ти си имаш свой кон, за който да...

— Не ме дразни повече, Каси — прекъсна я той, без да спира работата си. — Върви в къщата...

— Да, това наистина е чудесна идея — намеси се нов глас. — Защо всички не я последваме?

Три револвера се вдигнаха едновременно. Каси се втренчи с широко отворени очи, докато Ричард Маккъли пристъпи от тъмнината

в задната част на хамбара. Фрейзър и Морган бяха от двете му страни. Дулата на револверите им бяха насочени към Ейнджъл.

Капан? Ричард сигурно веднага е препуснал до дома си, за да каже на баща си, както бе направил Морган след първата си среща с Ейнджъл. Само че този път не бяха дошли само за да се срещнат с Каси.

— Не мърдай, Ейнджъл, ако не искаш името ти да придобие ново значение — каза Ричард, докато приближи изотзад към него и извади револвера от кобура му.

Ейнджъл не се противопостави. Каси предположи, че няма особен избор, въпреки че бе изненадана, че той не каза или не направи нещо, докато още имаше възможност. Ситуацията вероятно бе всекидневие за него, като се имаше предвид естеството на работата му. Така че сигурно владееше няколко трика, с които да обърне положението в своя полза. Разбира се, тя още не бе видяла четвъртото дуло, насочено право към нея.

Нито пък му обърна особено внимание, когато се извърна към мъжа, който пръв бе заговорил. Ар Джей стоеше до входа на хамбара и широко се усмихваше. Усмивката му би трябвало да ѝ подсказва, че това, което се кани да каже, никак нямаше да ѝ хареса.

Но все пак бе длъжна да попита.

— Какво сте намислили сега, мистър Маккъли?

— Дойдох тук, за да ви направя услуга, мис Стюарт, в знак на благодарност за всичко, което направихте за семейството ми. Не бих могъл да ви позволя да се завърнете у дома, без да ви покажа колко много ви ценя и уважавам.

Каси се огледа. Фрейзър се бе ухилил, докато слушаше кратката реч на баща си. Ричард не изглеждаше развеселен, а смръщеното лице на Морган показваше, че предпочиташе да се намира всякъде другаде, но не и тук. Клейтън пък имаше явно отсъстващ вид. А Ейнджъл бе неразгадаем, както винаги...

Една мисъл проблесна в главата на Каси — днес бе решила да не взима оръжието си в града и то заради какво? Заради глупавата си суетност и желанието си да изглежда добре в очите на някой, който дори не го забеляза. Но Ар Джей не би могъл да замисля нещо лошо. Не би стоял тук, така широко ухилен, ако възнамеряваше да ѝ причини някакво зло. А дали бе така наистина?

— Струва ми се, че не ми дължите никаква услуга, мистър Маккъли — предпазливо започна Каси и добави: — Защо просто не си мислите за мен, сякаш вече съм си тръгнала? Заминаването ми е въпрос на дни.

— Знам. Именно затова съм тук, за да ти помогна, преди да е станало твърде късно.

Младото момиче се намръщи.

— Да ми помогнете?

— Ако искаш репутацията ти да не пострада, и то непоправимо, трябва да се ожениш, преди този приятел да изчезне нанякъде.

Да се ожениш? Това бе толкова невероятно, че в първия миг Каси не повярва на ушите си. След това избухна в смях.

— Сигурно се шегувате.

— Ни най-малко, мис. — Ар Джей поклати глава. — Доведох свещеника, който чака в гостната, за да каже брачните клетви. Той с радост изпълни молбата ми да дойде тук, тъй като вече бе чул, че вие двамата живеете под един и същ покрив, без присъствието на благоприлична компаньонка.

При този обиден намек страните на Каси пламнаха, но само след секунда всичката кръв сякаш се оттегли от лицето ѝ. Те смятаха да заставят насила Ейнджъл да се ожени за нея. Но никой не би могъл да принуди мъж като него на подобно нещо. Той ще побеснее и ще ги изпозастреля всичките, без да му мигне окото в мига, в който се докопа до оръжието си.

Да върви по дяволите този Фрейзър! Беше казал, че баща му ще остане страшно доволен, след като онзи път му заяви, че е сгодена за Ейнджъл. Сигурно той му бе подхвърлил идеята за сватбата. Каси му хвърли унищожителен поглед, но той най-невъзмутимо ѝ се ухили.

— Та нали вие ни казахте, че сте сгодени, мис Каси? — намеси се Фрейзър. — А обикновено годениците се женят, не е ли така?

Собствената ѝ лъжа сега се обръщаше срещу нея. Фрейзър много добре знаеше, че е лъжа. Вероятно и Ар Джей се досещаше. Те само я използваша, за да си отмъстят и да я накарат да си получи заслуженото. Но тя нямаше да им позволи да изпълнят намеренията си. И то заради самите тях.

Страхуваше се да погледне към Ейнджъл, за да види как възприема този нов проблем, но бе сигурна, че той няма да каже нищо.

Щеше да се разправи с тях без никакви угризения на съвестта, защото това, което Маккъли се опитваха да направят не бе законно.

И все пак тя не можеше да позволи да се стигне твърде далеч. Трябваше да измисли още една лъжа. А ако и това не помогне, просто ще откаже твърдо да им съдейства за брачната церемония.

Девојката се обърна към Ар Джей.

— Оценявам загрижеността ви, мистър Маккъли, но моята майка вече е планирала голяма сватба за края на януари. Поканени са над стотина гости. Никога няма да ми прости, ако проваля тържеството.

Възрастният мъж се ухили.

— Няма нужда да разочароваш майка си. Никъде не е казано, че не можеш да се омъжиш два пъти за един и същ мъж.

Каси стисна зъби.

— В такъв случай ще почакам, докато се върне баща ми, за да ме предаде на младоженеца.

— Можеш да имаш още една сватба, когато Чарли се върне, но сега няма да разочароваме свещеника, още повече, че е изминал целия този път, за да дойде дотук. Аз ще те предам на младоженеца, момичето ми. За мен ще бъде голяма чест.

При тези думи Каси избухна.

— Чест, как ли пък не! Аз няма да се омъжа само, за да задоволя неуместното ви чувство за отмъщение, Ар Джей Маккъли. Само ако си отворите очите, ще видите, че Клейтън и Джени искат да бъдат заедно. Единствено вашата свадливост не им позволява да се съберат и същата тази опърничавост ви е довела днес тук. И какво смятате да направите сега? Да ме застреляте?

— Е, мога да го направя — отвърна Ар Джей, замисли се и кимна в посока зад нея. — Но най-вероятно ще застрелям него.

„Него“ беше Ейнджъл и мисълта да бъде застрелян вледени кръвта във вените на Каси. Той все още не бе казал нищо, а тя не можеше повече да избягва да го гледа и извърна глава към него. Ала това се оказа грешка и видът му я изплаши много повече, отколкото думите на Маккъли. Ейнджъл беше побеснял и поради някаква причина целият му гняв бе насочен към нея. Не, не поради някаква причина. За всичко бе виновна тя и той с право я изпепеляваше с погледа си.

Девојката отново се извъртя, изплашена до такава степен, че бе готова да моли Ар Джей да се откаже от намерението си. Но Ејнджъл не ѝ даде тази възможност. Той приближи до кабриолета и я свали долу. Никой не се опита да го спре.

— По-добре да свършваме с всичко това, Каси. Все едно е дали ще се оженим един, или три пъти.

Тонът му бе спокоен, а лицето му отново бе придобило обичайния си невъзмутим вид, но това не можеше да я заблуди. Тя бе видяла гнева му и краката ѝ се забиха в земята, когато той понечи да я поведе към къщата. Ала въпреки съпротивата ѝ, най-после стигнаха до къщата, следвани по петите от Маккъли. Свещеникът наистина ги очакваше в дневната.

Последната ѝ надежда. Трябваше само да му каже, че двамата с Ејнджъл са принудени да сключат този брак...

— Няма да казваш нищо друго, освен „съгласна съм“ — изсъска Ејнджъл в ухото ѝ. — Разбра ли ме?

Тя се втрени смаяно в него, не можейки да повярва, че той се отказва. Може би, защото колкото по-скоро свърши церемонията, толкова по-бързо ще може да си вземе оръжието и тогава адът щеше да се стовари върху къщата. Надяваше се преди това да позволи на свещеника да си тръгне. В този момент не изпитваше никакви топли чувства към семейство Маккъли. Горката Мария, как ли ще почисти къщата от кръвта...

— Разбра ли ме? — повтори Ејнджъл. Младото момиче кимна. И защо трябваше да я е грижа за кървавата баня, която се очертаваше? Първо трябваше да се омъжи, нещо, което всъщност стана съвсем бързо и безболезнено. Дори една малка и луда част от нея съжаляваше, че всичко не е наистина. Да, луда бе точната дума. Изтръпна и стомахът ѝ се сви на топка, когато си помисли какво ще направи майка ѝ, когато разбере за тази сватба под дулата на оръжията... Разбира се, за целта трябваше да е жива, а тя не бе сигурна, че ще оцелее след тази нощ.

Ар Джей се смееше, докато извеждаше свещеника навън. Морган не влезе във всекидневната, за да чуе брачните клетви, въпреки че Каси чу сърдития му глас в коридора, преди да излезе заедно с баща си. Ричард също не изглеждаше доволен. По-скоро изглеждаше смутен и притеснен. Умен мъж. Ала щеше да бъде по-умен, ако бе взел

револвера на Ейнджъл със себе си, но той го бе измъкнал от колана си и го бе оставил на масичката в коридора. Каси се надяваше, че ще размисли преди да си тръгне.

Но Фрейзър, този чудат негодник, продължаваше да се взира ухилен в новобрачната двойка, сякаш бяха длъжни да споделят веселото му настроение и задоволство. За щастие Ейнджъл не му обръщаше никакво внимание. Той приближи до прозореца, за да види как останалите потеглят. Ала Каси не можеше да пренебрегне Фрейзър. Нахалникът продължаваше да се хили широко насреща ѝ и това искрено я възмути.

Така че тя приближи до Фрейзър и с две ръце го избута от стаята към предната врата.

— Сега щастлив ли си? — изсъска гневно девойката. — Ако Ейнджъл не те убие заради всичко това, аз ще го направя.

— Какво толкова е станало, Каси? — имаше наглостта да попита Фрейзър. — Баща ми е доволен, а ти можеш да анулираш брака. Не виждам някой да е пострадал.

— Може и да пострада, глупако, тъй като Ейнджъл няма да приеме нещата по този начин! А сега се махай от къщата ми!

Каси с удоволствие затръшна вратата зад гърба на Фрейзър, но когато се обърна към масичката в коридора, видя, че в крайна сметка Ричард не се е оказал толкова умен. Беше оставил револвера на Ейнджъл. Тя го взе и се огледа за място, където можеше да го скрие, но не видя нищо подходящо. Накрая го пъхна под палтото си. Внезапно осъзна, че дори не си го бе свалила за сватбата.

В гърлото ѝ се надигна смях, но Каси го преглътна с тиха въздишка.

— Каси?

Сърцето ѝ подскочи в гърдите при звука на гласа му, идващ откъм дневната. Не бе готова за разговор. Утре ще обсъдят анулирането. Тази нощ револверът му не бе единственото нещо, което трябваше да бъде скрито.

Без да му отговори, девойката се втурна нагоре по стълбите и се заключи в стаята си.

ГЛАВА 21

Понеже тази вечер Каси не слезе за вечеря, Емануел ѝ качи една табла в стаята. Мария бе надминала себе си, приготвяйки няколко от любимите ястия на Каси. Е, имаше време да сготви, защото в крайна сметка не ѝ се наложи да чисти къщата от кръв. Икономката или бе чула, или се бе досетила какво става. Но Каси почти не се докосна до вкусните лакомства.

Вместо това кръстосваше стаята си, следвана от Марабел, като на няколко пъти едва не се спъна в нея. Както обикновено, пантерата усещаше, че Каси е разстроена и нямаше да се успокои, докато и господарката ѝ не го направеше. Днес обаче младата жена беше кълбо от нерви, чудейки се дали Ейнджъл е излязъл от къщата и какво възнамерява да прави... и на кого. Бе невъзможно да си намери място, а още по-малко да си легне.

Когато на вратата се почука, Каси бе толкова потънала в нерадостните си мисли, че не попита кой е и отвори вратата, предполагайки, че Емануел се е качил за таблата. Но не беше той.

— Не бях сигурен, че ще ми отвориш — каза Ейнджъл. Нямаше да го направи, ако знаеше, че е той. И щеше веднага да затвори вратата, ако той не бе пристъпил напред. Сигурно ще го смачка, ако се опита. Но не го направи. Вместо това отстъпи назад. Изглежда в негово присъствие непрекъснато ѝ се налагаше да отстъпва назад.

Навярно си искаше оръжието. Не, не би могъл да знае, че тя му го е взела. Може би искаше нейното. Трябваше по някакъв начин да го накара да се откаже от намеренията си да преследва когото и да било.

— Сигурно си била гладна.

Каси проследи погледа му, отправен към празната табла.

— Не аз, а Марабел изяде всичко — отвърна тя, без да се остави да бъде заблудена от любезния му и спокоен тон. — Виж, може ли да поговорим за всичко?

— Разбира се, но след като се отървеш от котката.

Марабел бе седнала на задните си лапи близо до господарката си. Последното нещо, което Каси искаше, бе да изведе Марабел от стаята, тъй като знаеше колко много Ейнджъл се страхуваше от любимката ѝ. Но след като възнамеряваше да му предложи мир, по-добре бе да се съобрази с желанието му, затова неохотно поведе пантерата към вратата и я избута навън. Ейнджъл бе влязъл навътре в стаята, за да избегне по-близък допир с Марабел.

Каси затвори вратата, но остана близо до нея. Ейнджъл не за пръв път беше в стаята ѝ. Тя си спомни онази нощ и усети как стомахът ѝ се преобръща. Той бе вперил поглед в леглото ѝ. Защо се взираше толкова настойчиво в него?

Девойката пое дълбоко дъх и заговори, колкото се може по-спокойно и убедително:

— Виж, Ейнджъл, не е необходимо да убиваш някого заради това, което се случи. Аз ще анулирам брака. Все едно, че нищо не се е случило.

Погледът му се срещна с нейния, после се плъзна надолу към устните ѝ.

— По-скоро ще ти се наложи да поискаш развод.

— Не, не разбираш. Много по-лесно е да се анулира брака.

Сега очите му се приковаха в нейните. Каси усети, че започва да се задушава от настойчивостта на погледа му.

— Не, след тази нощ няма да ти е толкова лесно. — Тонът му бе бавен и хипнотизиращ.

— Защо? — едва успя да попита Каси.

— Защото аз съм в настроение да си поиграем на съпруг и съпруга.

— Ти какво?

Ейнджъл се запъти към нея. Тя бе толкова слисана, че не можа да се помръдне. Той вече бе при нея и протегна ръка, преди тя да се окопити и да побегне към вратата.

— Ще имаме първата си брачна нощ — прошепна Ейнджъл и я вдигна на ръце.

— Почакай!

— Не и този път, съкровище. Аз не съм те молил да се омъжваш за мен. Ако го бях направил, сигурно щеше да ми откажеш. Вече сме

женени и точно сега те желая толкова силно и страстно, че смятам да се възползвам от законните си съпружески права.

Каси нямаше възможност да протестира, тъй като Ейнджъл я понесе към леглото и нежно я постави на него. След миг мускулестото му тяло бе върху нейното, а горещите му целувки покриха най-напред лицето ѝ, а после се спуснаха и по-надолу. Обля я вълна на удоволствие, докато той я докосваше по най-интимни места. Беше безпомощна да му се противопостави, но и не искаше.

Благодарение на магическата думичка „женени“, тя се отдаде на насладата, без да изпитва чувства за вина или страх. Тя премахваше всички забрани, така че Каси можеше да отвръща на милувките и целувките му. Когато го направи и чу задъханите му въздишки, тя разбра, че този път няма да може да го спре.

Той я искаше, не знаеше дали е просто желание, или отмъщение, но не я интересуваше. Нищо друго вече нямаше значение, освен изгарящата нужда, която споделяха. Тя бе като огън, който се разрастваше все повече и повече. Пламъците на страстта така я погълнаха, че Каси почти не забеляза, кога започна да я съблича. Усети едва когато ръцете му се плъзнаха по голата ѝ плът и тялото ѝ се разтърси от чувствен шок. Ала ѝ предстоеше да изпита още много подобни шокове, тъй като той я докосваше навсякъде. Голите им тела се триеха едно о друго и внезапно устните му обхванаха набъбналото зърно на гърдата ѝ и жадно го засмукаха.

Каси потрепери от горещината, която избухна в слабините ѝ в контраст с гладката студенина на косите му, които галеха кожата ѝ.

Тя простена и се изви в леглото. Дишаше накъсано, сякаш всеки миг щеше да избухне. Обхвана главата му с ръце, а бедрата ѝ се обвиха около кръста му. Чувствата, които избухнаха в нея, бяха толкова мощни, че ѝ се искаше да изкрещи. Но не го направи. Нещо горещо и болезнено продължи да набъбва в слабините ѝ, нещо, което заплашваше да я погълне.

Внезапно Ейнджъл се изплъзна от страстната ѝ хватка. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ, а езикът му се плъзна между тях и продължи надолу по корема ѝ към... не, няма да го направи. О, Господи, направи го! Протестът ѝ замря на устните и в следващия миг я разтърси експлозия от ново пулсиращо удоволствие. Каси се издигна нагоре, понесена от вихъра на неописуема наслада. Това, което изпитваше бе

извън границите на реалността и на човешкия разум. Тя не можеше да направи нищо друго, освен да се остави, покорна, затаила дъх, да бъде понесена от невероятното блаженство и да му се отдаде до последния си дъх.

В следващия миг ръцете му я обгърнаха, а хлъзгавото му мускулесто тяло се притисна върху нейното. Тежестта му ѝ достави изненадващо успокоение. Изведнъж едно друго усещане я обзе в приятна отмала и я накара да се напрегне. Но нямаше време да изпита страх. Тя бе топла и влажна и проникването му бе бързо и гладко. За миг я прониза болка, но се стопи, удавена от новата вълна на удоволствие. Защото той я изпълни докрай.

Ръцете му я обгърнаха и той проникна още по-надълбоко в нея. Когато Каси отвори очи, видя, че той се взира в нея, а очите му бяха тъмни и блестящи.

— Не можеш да си представиш колко много исках това... исках теб.

Не, не можеше. Дори не ѝ се вярваше. Не можеше да отвърне нищо. Каси затаи дъх, неспособна да откъсне поглед от него. Той не се движеше, само погледът му се плъзна към гърдите ѝ, които тутакси набъбнаха, закопнели за ласките му. После продължи надолу към корема и накрая се спря там, където телата им се бяха съединили. Обля я горещина и Каси потрепери.

— О, Господи! — простена тя.

Ейнджъл се усмихна и започна бавно и чувствено да се движи в нея. Наведе глава, за да я целуне. Устните ѝ се впиха в неговите, а ръцете ѝ обвиха здраво врата му, докато напрежението отново започна да се надига в нея. Отново усети познатото пулсиране, изпълнило цялата ѝ същност, докато той проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея, отметнал назад глава. Ниските му и животински звуци на безкрайно удоволствие, примесени с нейните стенания, изпълниха стаята.

ГЛАВА 22

Да се събуди с мъж в леглото си, бе необикновено преживяване и Каси не би имала нищо против, ако обстоятелствата бяха по-различни. При сегашното положение тя не знаеше дали да стане, или да се опита да заспи и да се надява, че когато се събуди, той ще си е отишъл. Разбира се, не би могла да заспи, след като реалността отново се завърна. Тази сутрин думата реалност ѝ се струваше толкова грозна. Миналата нощ я бе отдалечила за малко, но сега реалността отново бе тук, готова да ѝ отмъсти.

Омъжена. И то не по свое желание, въпреки че, ако имаше възможност да избира... не, собствените ѝ желаниа не се брояха. Освен това бе имала и първа брачна нощ. И Джени съвсем правилно я бе нарекла прекрасна, всъщност това бе твърде слаба, бледа, невзрачна дума, за да се опише вълшебството, с което Ейнджъл я бе дарил. Но подобно нещо не биваше да се случва, не и с Ейнджъл. Не и при тези обстоятелства.

Всъщност, като се замислеше, всичко бе доста смешно. Тя бе толкова сигурна, че той ще хукне след Маккъли и че жадува за кръвно отмъщение. Но той не обвиняваше Маккъли за нещо, което самата тя бе предизвикала. Не, той винеше нея и бе запазил отмъщението си единствено за нея. Всичко бе толкова типично за Ейнджъл, че Каси се зачуди как не се бе досетила какво ще предприеме. След като дори за по-дребни неща искаше целувки, бе съвсем ясно какво би направил, за да си отмъсти за този брак по принуда.

Младата жена се питаше дали той е предполагал, че тя ще изпита такава наслада. Вероятно не. А може би това просто нямаше никакво значение за него, след като истинското му отмъщение бе разводът, на който щеше да я принуди. Въпреки че напоследък доста бракове свършваха с разводи, все пак подобна раздяла се приемаше за скандална и Каси бе сигурна, че трябва да погребее надеждите си един ден да се омъжи. Нито един почтен и морален мъж не би приел за своя съпруга една разведена жена.

Ейнджъл наистина бе постъпил отвратително с нея. Нима заслужаваше подобно нещо, задето му бе причинила известно неудобство? Не мислеше така, а анулирането на брака щеше да спаси репутацията ѝ. Той бе дяволски щастлив, че тя не бе отмъстителна по природа — защото в противен случай можеше да откаже да му даде развод. Тогава щеше да се окаже свързан с нея за цял живот. Ала не би могла да му причини подобно нещо, още повече, че нищо от случилото се не бе по негова вина.

Точно в този миг Ейнджъл се размърда в леглото и привлече вниманието ѝ. Той спеше по корем, а лицето му бе извърнато на другата страна. Едната му ръка бе метната върху възглавницата, а леко смъкнатите завивки откриваха голите му рамене. Отдолу той бе гол, както и тя.

След изминалата нощ това не би трябвало да я кара да се изчервява, но страните ѝ пламнаха. Същевременно любопитството ѝ нарастваше. Миналата нощ не успя да види добре тялото му и не можеше да отрече, че ѝ се искаше да го огледа. Обаче не смееше да отметне завивките. А и не искаше да разговаря с Ейнджъл, докато все още бяха в леглото. Това би я поставило в неудобно положение, тъй като голотата ѝ щеше да я притеснява. По-добре да се облече, дрехите щяха да я накарат да се почувства значително по-удобно.

Каси предпазливо се надигна и веднага забеляза опашката на Марабел да се размахва в другия край на леглото. Смътно си припомни, че посред нощ бе дочула дращенето на пантерата по вратата, която искаше да влезе. Каси сигурно бе станала да я пусне, а след това отново бе заспала. Очевидно Ейнджъл не се бе събудил и не бе видял любимката ѝ, тъй като в противен случай нямаше да бъде все още тук.

Трябваше да изведе Марабел навън, преди той да се събуди. Ако я откриеше в спалнята, настроението му щеше да се развали още от сутринта. Въпреки това Каси не побърза да изпълни решението си, а устните ѝ внезапно се извиха в лукава усмивка.

И тя можеше поне веднъж да прояви малко отмъстителност. В крайна сметка Марабел имаше много повече право да бъде в спалнята ѝ, отколкото един съпруг, с когото много скоро щеше да се разведе. И защо въобще трябваше да се тревожи за настроението му? Той би трябвало да е загрижен за нейното, след като я бе любил, за да си

отмъсти. Не го бе смятала за толкова жесток, но това още веднъж показваше, че не бива да се вярва на мъж, чиято професия е да убива хора.

Нямаше да махне любимката си, по-скоро искаше да накара съпруга си да се махне. Ала най-напред трябваше да се облече. Каси се измъкна изпод завивките и се приближи на пръсти до гардероба. Докато стигна до него, сърцето ѝ се бе разтуптяло. Досега не бе обърнала внимание колко силно скърцат дъските на пода и как, за Бога, не бе забелязала, че пантите на гардероба се нуждаят от смазване? Вдигаше достатъчно шум, за да събуди и мъртвите, а един поглед през рамо ѝ показва, че Ейнджъл не спадаше към тяхната категория. Изскърцването на дъските го бе събудило и сега очите му бяха втренчени право в голия ѝ гръб.

Благоприличието ѝ бе скандализирано и тя ужасено ахна.

— Затвори си очите!

— За нищо на света — невъзмутимо отвърна той и дори се усмихна. — Ти си дяволска приятна гледка за човек, който току-що се е събудил, скъпа. Защо не се обърнеш, за да мога по-добре да ти се насладя?

— А ти защо не вървиш по дяволите! — възмутено извика тя и грабна първото попаднало ѝ нещо — широка долна фуста — и бързо я нахлузи през глава.

— Не трябва ли първо да си obuеш гащичките? — Можеше да се закълне, че долови в гласа му присмехулни нотки.

— Млъквай, Ейнджъл.

— Предполагам, че ще смъкнеш надолу това нещо, нали?

Тя задържа фустата на гърдите си, така че поне горната част на тялото ѝ да е покрита.

— Има много да чакаш!

Ейнджъл въздъхна тежко. Каси скръцна със зъби и издърпа една долна риза. Ала след като направи няколко безуспешни опити да я облече, разбра, че не може да я пристегне върху дебелия фуста.

— Твоята скромност отива твърде далеч, Каси. Нали си обърната с гръб към мен, по-добре пусни фустата надолу.

Младата жена осъзна, че е смешна. Той едва ли виждаше нещо, тъй като разпуснатата ѝ коса закриваше голия ѝ гръб. Така че дръпна фустата надолу, покри гърдите си с дантелената долна риза и бързо

завърза връзките. Но когато посегна към роклята си, зърна отражението на Ейнджъл в огледалото на тоалетната ѝ масичка, поставено под ъгъл спрямо гардероба. Очите му бяха вперени в огледалото и явно пред погледа му се откриваше чудесна гледка към гърдите ѝ.

Тя рязко се извърна.

— Ти, подъл кучи...

— И за какво е цялото това възмущение? — спокойно я прекъсна той. — Аз имам пълното право да гледам.

— Как ли пък не! Ние ще се разведем и то колкото е възможно по-скоро!

Той се бе облегал на лакътя си. При последните ѝ думи се отпусна назад и се загледа в тавана.

Каси го възприе като заслужена победа.

Бързо облече роклята си, но цялата трепереше. Съпружески права! Той се осмеляваше да ѝ говори за своите права, след като прекрасно знаеше, че бракът им не е законен — или поне щеше да бъде, ако не се бе вмъкнал в леглото ѝ.

В същия миг я осени мисълта, че той наистина е прав. Ейнджъл бе легализирал брака им, след като бе отнел девствеността ѝ и двамата щяха да останат законни съпруг и съпруга, докато не се подпишат документите за развода. Така че той наистина имаше правата на съпруг.

Да вървят по дяволите законните права! Тя не бе виновна, че той сам бе усложнил нещата с желанието си за отмъщение. Освен това вече отдавна бе прекрачил границата на благоприличието. Що се отнасяше до нея, този мъж нямаше никакви права и щеше да му го докаже с револвер в ръка, ако се наложи.

— Каси?

Нотката на паника в гласа му я накара мигновено да се обърне, забравила за всичко. Веднага разбра какво става.

Вниманието на Марабел бе привлечено от движението на завивките върху пръстите на Ейнджъл. Любимката ѝ се бе качила с предните лапи на леглото и сега разтриваше муцуната си в малката палатка, образувана от кръстосаните крака на съпруга ѝ под завивките. Колко сутрини Каси бе събуджана по същия начин! Но този път

краката не бяха нейните, а на Ейнджъл. Марабел сякаш не забелязваше разликата.

— Как се е озовала тук?

Гласът му бе едва доловим шепот и той не смееше да се помръдне. Каси вече се бе убедила, че не го грози никаква опасност, а в момента не бе склонна да изпитва жалост към него.

— Смътно си спомням, че я пуснах в стаята по някое време през нощта, когато тя задраска по вратата — нехайно отвърна младата жена. — В крайна сметка на нея ѝ е позволено да спи с мен.

Последната ѝ забележка не му направи впечатление.

— Веднага я махни оттук!

— Не мисля да го направя. Миналата нощ ти ме направи своя жена, без да съм била истинска младоженка. Една младоженка е длъжна да се подчинява на мъжа си, но една съпруга не.

— Каси — започна предупредително той, но завърши със смаян шепот: — Но тя ми хапе краката!

— Не, просто си чисти зъбите. Казах ти, че много обича да го прави.

— В такъв случай накарай я да спре!

Каси въздъхна, приближи до долния край на леглото и погали лъскавия гръб на Марабел.

— Наистина, Ейнджъл, вече от доста време си тук и би трябвало да си разбрал, че тя е напълно безобидна.

Той продължаваше да следи с поглед пантерата, без да се помръдне.

— Изобщо не знам подобно нещо. Един куршум е съвсем друго нещо, мога да се справя с него. Но мисълта, че мога да се превърна в закуска на този звяр...

— Марабел дори не обича сурово месо. Предпочита го сготвено, но обожава бисквити и палачинки.

— Бисквити? — едва не се задави Ейнджъл.

— Да, и палачинки.

Той я възнагради с поглед, който ясно казваше, че сигурно е луда, а после бързо обърна глава към Марабел. Дръпна рязко краката си от мъркащата от задоволство пантера и се премести внимателно в другия край на леглото. Видя, че котката само го погледна, но не помръдна и той бързо скочи от леглото.

Каси не очакваше подобно нещо. Очите ѝ се разшириха и тя затаи дъх. Обаче не отмести поглед от него. Природата наистина е била благосклонна към него — тялото му бе прекрасно, отлично сложено и гъвкаво, също като на нейната пантера. Забеляза стари рани от куршуми — три или може би четири — но това само го правеше още по-привлекателен. Раменете му бяха широки, коремът — плосък, а краката му — дълги и мускулести, които в момента бързаха да се напъхат в панталоните. Той беше ядосан. Гневът му се виждаше във всяка извивка на тялото му и тя бе причината за него.

Ейнджъл сякаш прочете мислите ѝ.

— Това, което направи, бе отвратително.

Каси разбра, че имаше предвид нежеланието ѝ да му помогне с Марабел.

— Е, сега сме квит, нали?

— Лейди, когато си разплащам сметките с някого, аз го правя веднъж завинаги.

Каси приседна на леглото и извърна поглед от него.

— Знам — тихо отвърна тя.

Внезапно Ейнджъл се озова пред нея, независимо, че Марабел бе точно до нея. Не бе намерил ризата си. Панталоните му не бяха закопчани и едва се държаха на бедрата му. Голите му гърди бяха на сантиметри от нея и тя изпита необяснимото желание да се наведе напред, и да притисне устни към гладката му кожа.

— Миналата нощ не бе „разплащане на сметки“, Каси. Тя бе прекалено голямо изкушение за мен, за да мога да му устоя. Заради теб съжалявам, че се случи. Но не мога да кажа същото и за себе си.

Не очакваше, че ще си направи труда да ѝ обяснява. Можеше да си спести усилията, тъй като не вярваше на нито една негова дума — освен това, че не съжалявал заради себе си. И защо да съжалява? Това не му костваше нищо и със сигурност нямаше да навреди на репутацията му.

Младата жена не отговори и не го погледна. Но се сепна, когато видя как ръката му се протегна към лицето ѝ. Спря на сантиметър, поколеба се и после се отдръпна. И защо внезапно ѝ се прииска да избухне в сълзи?

Не, нямаше да се разплаче. Стана от леглото и мина покрай него.

— Намери си ботушите и си тръгвай — изрече тя през рамо на път за бюрото. Отвори едно чекмедже и извади револвера му. — Сигурно ще ти трябва. — Извърна се и го хвърли към него. — Не се знае дали няма да ти се наложи да застреляш някого днес.

Ейнджъл хвана револвера, но не се помръдна. Остана така, загледан в нея. Каси видя как се променя пред очите ѝ. Твърдостта отново излезе на повърхността, заличавайки всякакви други чувства.

— Да, човек никога не знае.

Сърцето ѝ се сви. Пред нея стоеше същият мъж, който бе пристигнал преди три седмици, мъжът, чийто живот бе изпълнен с насилие и смърт. Този мъж бе жесток, когато бе необходимо, безсъвестен... без сърце. Нейната студенина бе причината за преобразяването му. Но така беше по-добре. Това бе мъжът, с когото бе свикнала, а не онзи, който се боеше да докосне лицето ѝ.

ГЛАВА 23

Ейнджъл седеше във всекидневната с бутилка текила, която Мария му бе дала от личните си запаси. Чарлз Стюарт не пиеше силен алкохол, така че в къщата не се намираще дори бутилка уиски. А Ейнджъл нямаше желание да язди до града, за да си купи. В настроението, в което се намираще, бе по-добре да не се среща с никого, ако не искаше да има излишни неприятности.

Не бе виждал съпругата си от сутринта, след като излезе от стаята ѝ. Бе толкова бесен, че си тръгна бос. Едва на половината път до конюшната осъзна, че няма нищо на краката си. Трябваше да се върне, защото разполагаше само с един чифт ботуши. Но изчака малко гневът му да се поохлади, преди да почука на вратата ѝ.

Каси също се бе успокоила. Поне се обърна към него с любезен тон, когато не успяха да открият ботушите.

— След като Марабел е била в стаята може би трябва да погледнеш под кревата — предложи Каси. — Обикновено там крие нещата, които ѝ харесат и иска да задържи.

— Да задържи ли? — намръщи се младият мъж. — Нямам намерение да се боря с Марабел за ботушите си.

— Няма да ти се наложи. В случай, че не си забелязал, тя не е тук.

Не беше забелязал. Едва ли можеше да забележи нещо, след като не откъсваше очи от Каси. Въпреки че косата ѝ бе прибрана в стегнат кок, а роклята ѝ бе благоприлично закопчана, той продължаваше да я вижда във въображението си такава, каквато бе миналата нощ — легнала под него, дългата ѝ кестенява коса разпиляна по възглавницата, гърдите ѝ пълни и набъбнали от страст.

Отново се случваше. Не можеше да си припомни колко пъти днес се възбуждаше само от спомените за изминалата нощ. Изпъна крака и отпи голяма глътка от текилата, но питието не му помагаше особено да забрави.

Беше коленичил, за да погледне под леглото. Тя също бе коленичила от другата страна. Ботушите му наистина бяха там. Както и още някакви други неща, включително и роклята на Каси с лилава и бяла дантела. Измъкна първо нея и ѝ я подаде.

— Беше хубава сватбена рокля, Каси. Трябваше да свалиш палтото си.

Тя не отвърна нищо, а само стоеше и го гледаше с широко отворени очи. Ейнджъл не можа да разбере защо го каза и побърза да добави смутено:

— Струва ми се, че котката не я е съсипала.

— Не би го направила. Никога няма да дъвче дрехите ми.

— Ами ботушите?

— Това е друго нещо. Марабел е луда за тях.

— За мириса на кожата ли?

— Всъщност по-скоро за мириса на потта.

Напуши го на смях от начина, по който го каза, сякаш той би трябвало да знае. Тя го караше да се смее на странни неща, които обикновено дори не бяха забавни. Но не се засмя. Взе ботушите си и побърза да излезе от стаята, преди да се поддаде на желанието си да се люби отново с нея.

Миналата нощ изобщо не биваше да отива в стаята ѝ. Знаеше го. Това наистина бе изключително глупаво от негова страна. Не беше негова вината, че имаше право да се люби законно с жената, за която отчаяно копнееше.

Не можеше да се пребори с огромното изкушение. Тази сутрин не я излъга. Но тя не се интересува нито от подбудите му, нито пък от това, че бе станала обект на неговата слабост. Беше твърде разстроена, че е превърнал насила склученият им брак в действителен.

Ар Джей Маккъли бе изключително опак човек, но това, което бе сторил не бе кой знае какво. Всички го знаеха — с изключение на Каси. Тя не искаше по никакъв начин да се случи най-лошото, от което се опасяваше. Ейнджъл все още изпитваше гняв при мисълта колко отчаяно се бе опитала да осуети замисъла на Маккъли. Освен това бе много глупаво да приема така навътре отхвърлянето си, след като много добре знаеше, че нямаше никакъв шанс с подобна жена.

Не си спомняше някога досега чувствата му да са били толкова наранени и объркани. Не знаеше какво да прави — освен може би да

си замине. И това щеше да стане след няколко дни. Точно от това се нуждаеше — да се отдалечи от изкушението. Разстоянието щеше да му помогне да събере мислите си, да сложи в ред чувствата си и да се върне отново към съдбата си на самотник. Веднъж завинаги трябваше да сложи край на всички тези глупави копнежи за по-различен живот.

Можеше да си тръгне с чиста съвест. Вече не дължеше никому нищо...

По дяволите, разбира се, че дължеше. Когато миналата нощ отиде в стаята ѝ, много добре знаеше, че в края на краищата ще бъде задължен на Каси. Ако имаше някакъв избор, тя никога не би отдала своята невинност. Досега го бе възпирала всеки път, когато бе стигал твърде близо до това. Но как би могъл да се отплати на една жена за подобно нещо?

Отговорът дойде сравнително бързо, тъй като текилата не бе успяла да размъти разсъдъка му. Той знаеше какво искаше Каси. Желанието ѝ да се меси в работите на хората само бе влошило ситуацията, в резултат на което тя щеше да си замине с натежало сърце, оставяйки нещастни двама млади симпатични хора. Каси бе готова на всичко, само и само да можеше да обърне нещата и да се прибере у дома с чиста съвест. Ейнджъл не действаше по този начин, но знаеше, че вероятно може да постигне това заради нея. Тя сигурно нямаше да хареса методите му — по дяволите, едва ли някой от тях щеше, — но можеше да опита.

Надигна бутилката, за да отпие още една глътка, но ръката му замръзна във въздуха и целият се напрегна. Тя идваше. По дяволите, силното ѝ мъркане се чуваше през стените. Погледът му се закова в отворените врати, а ръката му стисна здраво стъклото. Обикновено не го безпокоеше. На няколко пъти се натъкваше на нея, но тя само го гледаше с огромните си златисти очи.

И този път не направи изключение. Настани се на задните си лапи на прага и втренчи немигация си поглед в него. Не направи опит да влезе в стаята и Ейнджъл си отдъхна.

— Умно момиче — кимна ѝ той. — След онези следи от зъби, които открих върху ботушите си, съм твоят най-лош враг. Само си дръж...

С няколко скока Марабел се намери до краката му, подуши ги няколко пъти, след което се плъосна на пода, сгушила се до тях.

Голямата ѝ лапа леко се подпря върху глезена на Ейнджъл, сякаш искаше да го задържи да не мърда. Разбира се, това бе последното, което би му хрумнало.

— Ако започнеш да си чистиш зъбите в краката ми, ще те застрелям — предупреди пантерата той.

Тя не погледна в посока на гласа му, а започна да трие муцуната си в ръба на единия ботуш. Ейнджъл не се протегна за револвера си.

— По дяволите, ти си не по-малко лоша от господарката си. Не знаеш кога да спреш.

Пантерата продължаваше да мърка доволно. Ейнджъл я наблюдаваше отблизо и дяволите да го вземат, ако зъбите ѝ не стържеха отгоре по ботуша му. Младият мъж поклати глава, решил, че текилата се е оказала по-силна, отколкото предполагаше. Защо иначе ще си седи спокойно, позволявайки на една пантера да гризе ботушите му?

ГЛАВА 24

Каси се замисли и установи, че все пак не бе сънувала. Миналата нощ Ейнджъл отново бе дошъл в стаята и. Само че този път бе доста късно и тя вече бе заспала. Макар и не за дълго.

Събуди се от целувката му. Тялото му покриваше нейното, а в ухото ѝ прозвуча дрезгавият му глас:

— Все още не сме разведени, съкровище.

Това бе самата истина. Канеха се да се разведат, но все още го отлагаха. А тя съвсем забрави за обещанието, което бе дала пред себе си, че повече няма да му позволи да упражнява каквито и да било съпружески права, а още по-малко след като са временни. Поне миналата нощ искаше да забрави за разума. Но ярката утринна светлина насочи мислите ѝ в съвсем друга посока, докато гаснещите пламъци на огъня не предразполагаха към трезви разсъждения.

Не съжеляваше, че бе дошъл при нея. Би било истинска лъжа, ако твърдеше обратното, ала не биваше да му позволява да продължава. Ейнджъл щеше да си замине след няколко дни и ако не съществуваха други обстоятелства, с които трябваше да се съобразява, тя би прекарала всяка свободна минута в обятията му.

Но съдбата на Джени бе достатъчно ясен пример, че не е необходимо много време, за да забременее една жена. Въпреки че Каси копнееше да си има свои деца, не искаше да се озове в същото затруднено положение като приятелката си — да бъде разведена жена с малко дете.

Всъщност, ако се стигне дотам, може да последва собствения си съвет и да не подписва документите за развода. Разбира се, това не ѝ осигуряваше съпруг, поне такъв, който би пожелал да живее с нея. Ейнджъл нямаше да се откаже от свободата си. Напротив, той с нетърпение очакваше да си я възвърне. Един лист хартия, върху който пише, че е женен, едва ли щеше да го задържи при нея.

— Толкова сериозни мисли и то рано сутринта?

Тя извърна глава и видя, че удивителните му черни очи са втренчени в нея. Мислеше, че още спи и затова не се опита да махне мускулестата му ръка, лежаща върху гърдите ѝ. Сега ръката му се премести нагоре и той прокара пръст по свъсените ѝ вежди.

— Мога да те накарам да мислиш за нещо много по-приятно — промълви той, надигна се и се надвеси над нея.

Почти му позволи да я целуне. Беше толкова дяволски привлекателен с разрошените си черни коси, замъглени от съня очи и чувствените си устни. Уменията на Ейнджъл в леглото, начинът по който я любеше, бяха опустошителни за наскоро събудените ѝ сетива. Само още веднъж. Какво би могло?...

В последния миг ръката ѝ се протегна, за да го спре. Вътрешно изстена от разочарование, но външно лицето ѝ издаваше сурова решителност.

— Съвсем наскоро научих колко лесно се правят бебета — рече младата жена, като се постара гласът ѝ да не звучи прекалено обвиняващо. — Това ли е намерението ти — да ме оставиш бременна, преди да си заминеш?

Няколко секунди Ейнджъл остана мълчалив, после се отпусна на леглото и заби поглед в тавана.

— Нямах навика да говориш със заобикалки, нали?

— Въпросът ми е съвсем разумен.

— Знам — въздъхна младият мъж. — Не, нямам подобно намерение. Истината е, че досега не съм се замислял по този въпрос, не и с жените, с които обикновено съм споделял...

Не довърши, но тя го разбра. Явно Ейнджъл бе от мъжете, които плащаха за удоволствията си и смятаха, че партньорките им знаят отлично как да се предпазват от подобни нежелани последствия. И сигурно бе така, тъй като иначе едва ли щяха да се задържат в този бизнес.

Той внезапно се претърколи до нея, въпреки че внимаваше да не я докосва. Лицето му изразяваше явен интерес.

— Ти искаш ли да имаш бебе?

Очите на Каси се разшириха.

— Що за въпрос е това?

— Съвсем разумен.

— Как ли пък не! — промърмори тя, седна в леглото, придърпа плътно чаршафите около гърдите си и свирепо го изгледа. — Преди да започна да раждам деца, ще имам нужда от съпруг. Истински съпруг, който ще бъде до мен, за да ми помогне да ги отгледаме. Чак след това бих искала да имам много деца, но не преди да се сдобия със свестен и почтен съпруг.

Негодуванието ѝ се усещаше във всяка изречена дума — ясно и категорично. Позволи си да го изрази гласно, защото смяташе, че вече никога няма да може да си намери приличен съпруг. Но той го възприе като още едно отхвърляне, нещо, което Каси не подозираше и никога нямаше да узнае. Явно тя вече си бе създадала мнение за него.

Ейнджъл също се надигна и стана от леглото. Този път нямаше да го гледа, реши младата жена. Обви ръце около вдигнатите си колене и се извърна встрани, за да не се изкуши. Беше ядосана на себе си, но какво друго би могла да му каже? Че не би имала нищо против да му роди дете? И защо въобще я попита?

— Трябваше да застрелям онзи отмъстителен стар глупак, когато имах възможност.

Ниският му глас я накара рязко да се обърне. Ейнджъл се бе облякъл и препасваше колана с кобура.

— Никак не е забавно — тросна се тя.

— Да не би да се смея? — озъби ѝ се той.

— Не знам, по дяволите, какво правиш или мислиш, но не можеш да застреляш Ар Джей. Той не те е пъкнал насила в леглото ми, Ейнджъл.

— Не, той просто се е досетил за слабостта ми. Защо, по дяволите, смяташ, че толкова много се забавляваше?

— Каква слабост?

Не можа да ѝ отговори. Ключалката изщрака и вратата започна да се отваря. Ейнджъл се извърна и мигновено извади револвера си. Приветствените слова може би никога нямаше да се отронят от устните на Чарлз Стюарт.

— Татко! — смаяно възкликна Каси.

Ейнджъл погледна ужасената ѝ физиономия и рече:

— Предполагам, че не мога да го застрелям, нали?

Каза го тихо, но Каси се уплаши, че баща ѝ го е чул и побърза да се обади.

— Той се шегува, татко. Всъщност не го мисли сериозно.

Ейнджъл не възрази на съпругата си и прибра револвера в кобура. Не разбираше защо разговорите с Каси завършваха по този начин — винаги го караха да изпитва желание да застреля някого, когото и да било. Жалко, че Маккъли не бе този, който отвори вратата. Чарлз Стюарт бе съвсем друга работа.

Мъжът се оказа по-млад, отколкото Ейнджъл си представяше, вероятно в началото на четиридесетте си години. Косата му бе тъмна и блестяща като на Каси, а очите му — шоколадовокафяви. Облягаше се на бастун и това го правеше да изглежда на височината на Ейнджъл, иначе явно бе с няколко сантиметра по-висок от него.

Бащата на Каси.

Никога досега не му се бе случвало да си има вземане даване с разгневен баща. И защото беше баща на Каси, той не можеше нито да го застреля, нито да го предизвика на двубой, нито да се бие с него.

Чарлз изглеждаше уморен, а и кракът го болеше. Въпреки че имаше избухлив характер, когато се отнасяше до дъщеря му, не си позволяваше да губи самообладание. Освен това бе толкова смаян, че дори не можеше да прояви гняв.

— Каси, какво прави този мъж в спалнята ти? — Първоначалният шок бе отвлякъл мислите на Каси в друга посока — тя се бе изплашила да не би Ейнджъл да застреля баща ѝ — но едва сега си даде сметка каква картинка представлява. Лежеше гола под чаршафите, а нощницата ѝ бе захвърлена на пода в краката на Ейнджъл. Ейнджъл бе облечен, но си личеше, че току-що го е направил. Ризата му бе пъхната в панталоните, но копчетата не бяха закопчани. Не си бе обул и ботушите. Тя не си бе представяла именно по този начин да обясни нещата на баща си, затова сега страните ѝ се заляха в ярка червенина.

— Не е така, както изглежда, татко... искам да кажа, че е така, но ние сме женени... поне за известно време... о, по дяволите, толкова много неща се случиха откакто ти замина!

— Очевидно — кимна Чарлз и смаяно повтори: — Женени? За Бога, та аз не съм отсъствал чак толкова дълго! Не можа ли да почакаш, докато се прибера у дома?

— Опитах се да склоня Ар Джей, но той не пожела да прояви разум.

Чарлз погледна към Ейнджъл.

— И вие ли се казвате Ар Джей?

— Не, сър. Името ми е Ейнджъл.

— Ейнджъл чий?

— Само Ейнджъл.

— Значи сега си мисис Ейнджъл, така ли, Каси?

— Предполагам, че да — отвърна тя, внезапно пребледняла и се обърна към Ейнджъл. — Те сигурно са казали да впишат името „Браун“. Видя ли какво име е вписано в брачния документ?

— При толкова много свидетели няма никакво значение какво име са вписали. Документите са законни, независимо какво ти се иска.

Чарлз погледна първо единия, после другия, а накрая погледът му се спря върху Ейнджъл.

— След като той е Ейнджъл, какво общо има Ар Джей с цялата тази работа?

— Това бе негова идея — обясни Каси. — Истината е, че Ар Джей ни принуди под дулата на оръжията — въздъхна шумно тя. — Ще ми трябва известно време, за да ти обясня всичко, татко. Защо не ме почакаш на долния етаж? Ще се присъединя към теб веднага щом се облека.

Чарлз не помръдна, а само погледна многозначително към Ейнджъл.

— Вие идвате ли?

Отново настъпи продължителна тишина. Ейнджъл се питаше какво ще стане, ако откаже. Реши, че поне за известно време бащата на Каси ще го смята за неин съпруг.

— След минута — отвърна Ейнджъл.

След още няколко секунди Чарлз кимна и излезе от стаята. Ейнджъл се обърна към Каси и двамата останаха така загледани един в друг, мъчително осъзнаващи, че не им остава много време да бъдат заедно.

Накрая Каси отвърна поглед и тихо промълви:

— Положението няма да му хареса, но не може да направи нищо, нито пък ще се опита. Баща ми не е отмъстителен човек. Ако знае за случилото се, майка ми ще нареже Ар Джей на малки парченца, но татко не действа по този начин.

Ейнджъл не възрази. Тя със сигурност познаваше родителите си по-добре от него.

— Не бързай да подаваш документите за развод, докато не разбереш със сигурност дали си бременна, или не.

Отново се върнаха на въпроса, който обсъждаха, преди баща ѝ да се появи.

— Няма да предприемам нищо, докато не се прибера у дома — увери го тя.

— А ще ми кажеш ли, ако има нещо?

— Когато получиш документите за развода, ще знаеш.

— Смятам, че е справедливо.

Тя впери поглед в него. Очите ѝ бяха разширени и бяха придобили някакво безжизнено изражение.

— Сега... ще си тръгнеш ли?

Той не забеляза мъчителното запъване в гласа ѝ, защото вече се бе обърнал към вратата.

— Трябва да свърша още нещо, преди да се махна отгук. Ще се видим довечера.

Вратата се затвори зад него, но все пак имаше още малко време. Няколко часа. Достатъчно, за да си помисли сериозно дали да не пренебрегне гордостта си и да го помоли да остане.

ГЛАВА 25

Наближаваше часът за лягане, но Каси още нямаше намерение да напуска всекидневната. Не бе виждала Ейнджъл през деня, но той ѝ каза, че ще се видят вечерта и тя нямаше да си легне, докато той не се върне.

Баща ѝ седеше заедно с нея, потънал в мълчание. През по-голямата част от сутринта Каси му бе разказвала за случилото се след неговото заминаване. Той бе изумен от развоя на събитията, а след това се разгневи на Ар Джей, задето се бе отнесъл толкова грубо с дъщеря му. Увери Каси, че не е необходимо да заминава, че той ще се оправи както с Маккъли, така и с Катлин. Разбира се, тя никога нямаше да му позволи. И без това вече му бе причинила достатъчно неприятности.

Слава Богу, след като узна, че бракът е само временен, баща ѝ не я попита отново какво правеше Ейнджъл в спалнята ѝ тази сутрин. Но отлично се досещаше защо сега седи редом с нея. Въпреки че не бе казал нищо за това, баща ѝ нямаше намерение да я оставя насаме с Ейнджъл. Когато пристигна, беше много уморен, тъй като бе яздил часове, за да пристигне по-рано. Но почти през целия следобед бе спал, така че сега се бе съвзел. Очевидно нямаше да я остави дори за няколко минути насаме с Ейнджъл.

Каси чу, че предната врата се отваря и затваря и цялата се напрегна. Трябва да помоли баща си да ѝ позволи няколко минути насаме с Ейнджъл. Сигурно той нямаше да се съгласи, но все пак ще го попита. Само че този, който се появи в приятно затоплената всекидневна, въобще не беше Ейнджъл. На прага застана Катрин Стюарт, която изглеждаше много по-изтощена и раздърпана, отколкото беше Чарлз тази сутрин.

— В Тексас ли се намирам, или бурята, която оставих на север, ме е довела обратно в Уайоминг?

Катрин имаше предвид къщата, която не бе виждала досега, но която удивително много приличаше на тази у дома ѝ. Ала не получи отговор. Каси временно бе загубила дар слово. Чарлз не би ѝ отговорил

при каквито и да е обстоятелство, така че сега само седеше безмълвно и се вираше в жена си.

От своя страна тя също го оглеждаше с не по-малък интерес. Двамата не се бяха виждали почти десет години и любопитството на Катрин бе надделяло над обета ѝ никога повече да не му проговори.

Все още се вираха един в друг, когато най-после Каси успя да възвърне гласа си.

— Мамо, какво правиш тук?

— Сигурно се шегуваш — отвърна Катрин и пристъпи към дъщеря си, за да я прегърне. — След като именно ти ме предизвика да дойда?

— Не съм направила подобно нещо — възрази Каси, отчаяно опитвайки се да си припомни какво бе написала в последното писмо до майка си — Аз просто те поканих, нали?

— По такъв начин, за да си сигурна, че няма да приема. Познавам те по-добре от всеки друг, бебчо. И нямам никакво намерение да чакам, докато се прибереш у дома, за да разбере чак тогава защо не ме искаш тук.

Каси потръпна. Изглежда опитът ѝ да прояви несвойствените за нея хитрост и лукавство напълно се бе провалил. Трябваше да се досети какво ще се случи, след като майка ѝ нито ѝ бе писала, нито ѝ бе изпратила телеграма. Надяваше се, че Катрин няма да дойде, но би трябвало да я познава по-добре. Припомни си и заплахите на майка си.

— Ти... ъъ, не си довела цяла армия със себе си, нали? — попита Каси.

— Само няколко от работниците.

— Колко няколко?

— Петнадесет — отвърна Катрин и приближи до огъня. Свали шапката си и стрелна с поглед Чарлз, преди да изтупа полата си за езда и да покрие с прах ориенталския килим. — Оставих ги в града.

Докато наблюдаваше майка си, Каси вътрешно простена. Отново се започваше — онези малки неща, с които родителите ѝ се вбесяваха един друг. Те дори не се опитваха да се прикриват, тъй като отлично знаеха, че нито един от двамата ще каже нещо — поне не един на друг. След десет години раздяла човек би помислил, че са оставили зад гърба си недоразуменията. Но, не, двамата се държаха така, сякаш никога не се бяха разделяли.

— Съжалявам, че е трябвало да изминеш толкова път за нищо, мамо. Утре щях да си тръгна за вкъщи.

— Значи проблемът ти се е разрешил?

— С малко помощ от моя ангел-пазител.

— Е, съжалявам, че не пристигнах навреме, но поне мистър Пикънс е успял. Радвам се, че се връщаш у дома... но защо съкращаваш посещението си?

— Изглежда повече не съм желана по тези места — отвърна Каси, опитвайки се да не звучи прекалено мрачно. По-късно щеше да ѝ обясни за заместника на Левис Пикънс.

— Ако искаш да останеш, бебчо, аз ще се погрижа за това — увери я майка ѝ.

Каси побърза да поклати глава.

— Татко вече ми предложи да уреди нещата, но аз не искам да му причинявам повече неприятности. По-добре да се прибера у дома.

— Нима баща ти наистина е предложил направи нещо? — Във въпроса ѝ се съдържаше такава ирония, да не говорим за явното недоверие, че Чарлз не можа да премълчи.

— Можеш да кажеш на майка си, Каси, че аз мога не по-зле от нея да се погрижа за проблемите на дъщеря си.

— А ти можеш да кажеш на баща си, че аз съм казала: „Ха!“ — рязко отвърна Катрин.

Каси раздражено изглежда родителите си. Когато беше на десет години, се забавляваше, че двамата си говорят с нейна помощ. Но сега ѝ се струваше изключително нелепо. Защо никога не се бе опитала да направи нещо за това?

— По дяволите, ти май наистина не си се шегувала, съкровище! — намеси се друг глас.

Каси се обърна и видя Ейнджъл, застанал на прага. Беше се облегал на рамката, със скръстени пред гърдите ръце, а шапката му бе свалена и се придържаше с връзката на врата му. Освен това бе облякъл и жълтата си мушама. Умираще да разбере къде е бил, но...

— Сега не е най-подходящото време — насили се да заяви вместо това Каси.

— Това е единственото време — възрази ѝ той. — Всъщност семейната ви среща ще трябва да почака.

— Не ви ли познавам, млади човече? — попита Катрин.

Ейнджъл кимна.

— Да, госпожо. Срецали сме се преди няколко години. Името ми е Ейнджъл.

Каси не можа да прикрие изненадата си.

— Точно така, ти работи за малко при Роки Вели. Но какво те е довело толкова далеч на юг?

Преди да отговори, погледът на Ейнджъл се срещна за миг с този на Каси.

— Трябваше да се погрижа за дъщеря ви... един вид като услуга към Левис Пикънс.

Катрин се обърна към Каси.

— Но аз си мислех...

— Мистър Пикънс не можа да дойде, мамо, така че изпрати Ейнджъл... Не разбрах какво е това, което не може да бъде отложено?

Въпросът бе отпратен към Ейнджъл.

— Трябва да дойдеш с мен.

— Къде?

— Отвън в хамбара.

Не това очакваше Каси... или се надяваше... или се страхуваше.

— Какво има в хамбара?

— Някои твои приятели са готови да те изслушат още веднъж.

Очите ѝ се разшириха от изумление.

— Не може да си го направил! И двамата ли са тук?

— И още някой.

— Вие двамата не можете ли да говорите на разбираем английски? — намеси се Катрин.

— Ейнджъл е успял да събере под един покрив Маккъли и Катлин, така че да мога да поговоря с тях — обясни Каси и се обърна към съпруга си. — Затова си го направил, нали?

— Реших, че ти го дължа — бе всичко, което каза той. Каси едновременно се изчерви и се усмихна. Но в същия миг ѝ хрумна нещо друго.

— По собствено желание ли дойдоха?

— Не бих си губил времето, за да ги питам.

— Я чакай малко — отново се обади Катрин. — Да не би да казваш, че си довел тук тези хора... под заплахата на оръжието?

Ейнджъл сви рамене.

— С тях няма друг начин, госпожо. Вие двамата с мистър Стюарт можете да се присъедините или не, но Каси трябва да дойде с мен. Предполагам, че това ще отнеме известно време, така че не се тревожете, ако дъщеря ви се забави.

Чарлз Стюарт най-после заговори.

— Трябва да си полудял, щом си въобразяваш, че ще оставя дъщеря си сама с теб, независимо от причината. Искам да си разменя някоя и друга приказка с Ар Джей. Каси, кажи на майка си, че не е необходимо да ни чака. Може да се настани и да се чувства като у дома си.

— Каси, кажи на баща си, че сигурно е превъртял, след като си мисли, че ще стоя настрана! — гневно изрече Катрин.

Каси не каза нищо, но Ейнджъл заговори вместо нея.

— Предупреждавам ви, че ако влезете в хамбара, ще трябва да играете по моите правила. И никой няма да си тръгне, докато аз не разреша. За всеки случай ще взема револвера ви, мисис Стюарт. Моят е единственият, от който ще се нуждаем тази вечер.

Катрин отстъпи и му подаде револвера си, но прошепна на ухото на дъщеря си:

— Какво толкова ти дължи този мъж, че е готов да пристъпи закона?

— Това е нещо лично, мамо.

При тези думи сребристосивите очи на Катрин, същите като тези на Каси, се присвиха.

— Ще трябва ли да го застрелям, преди да си тръгнем оттук, бебчо?

На Каси ѝ се искаше майка ѝ да се шегува, но знаеше, че говори напълно сериозно.

— Моля те, не си прави прибързани заключения — отвърна ѝ тя. — По-късно ще ти обясня всичко.

— И дано всичко да е наред, защото този млад човек никак не ми харесва.

На Каси ѝ се искаше и тя да може да каже същото.

ГЛАВА 26

Веднага щом влязоха в хамбара, Ейнджъл подаде на Каси един нож. По стените бяха закачени няколко фенера и осветяваха помещението. Младата жена веднага разбра за какво ще ѝ бъде необходим ножа. Обърна се и хвърли укорителен поглед към спътника си.

— Да не мислиш, че те ще си седят и ще те чакат, улигани в сладки приказки? — сви небрежно рамене той.

— Предполагам, че не, но едва ли това ще им развърже езиците.

— Няма да си тръгнат, докато не го направят.

— Нима очакваш, че наистина ще успее да ги накарам да проявят здрав разум?

— Е, очаквам, че поне ще се опиташ — ухили се Ейнджъл.

Каси също му се усмихна, защото наистина щеше да опита. Но най-напред трябваше да освободи съседите си. Майка ѝ ѝ помогна, тъй като Ейнджъл не ѝ бе взел оръжието. Ловджийският ѝ нож бе затъкнат в единия ботуш и тя го използва, за да освободи Маккъли. Каси отиде право при Джени.

— Съжалявам за всичко това — каза тя на приятелката си, докато прерязваше въжето около китките ѝ.

— Какво става? — бе първото, което попита Джени, когато измъкна кърпата от устата си.

— Онзи ден Ейнджъл ме чул да си пожелавам да ви събера на едно място и да ви накарам да си поговорите и решил да ми помогне.

— Нищо няма да се получи, Каси.

— Да се надяваме, че грешиш. Искаш ли ти да освободиш майка си? — кимна Каси към Дороти.

— По-добре да отида аз. Способна е да се нахвърли върху теб.

Дороти не бе чак толкова ядосана, но никак не ѝ се искаше да се намира в този хамбар. Освен това се чувстваше неудобно, защото Ейнджъл я бе измъкнал направо от леглото. Беше по нощница, а дългата ѝ руса коса бе разпусната и се стелеше по раменете.

Изглеждаше много по-млада, а за жена като Дороти, която бе свикнала всички да ѝ се подчиняват, това я поставяше в доста неизгодно положение и тя добре го осъзнаваше. Но имаше и още нещо — Ар Джей изглежда не можеше да откъсне поглед от нея.

Той също бе измъкнат от леглото и бе обут в дълги долни гащи, червени на цвят, но това не би притеснило мъж като Ар Джей. Вбесяваше го повече обстоятелството, че го бяха изненадали така ненадейно, а нямаше оръжие. Видът на Ейнджъл, застанал със скръстени ръце до вратата на хамбара и с безизразна физиономия, никак не му вдъхваше доверие. Още повече, че негодникът не се бе разделил с револвера си, който висеше на видно място от едната страна на бедрото му.

От семействата Маккъли и Катлин отсъстваха единствено Бък и Ричард, тъй като и двамата си имаха компания в леглото, а Ейнджъл не искаше да замесва и външни хора. След като го освободиха, Фрейзър се засмя и пръв заговори:

— Знаех си, че всичко това е заради теб, мис Каси. Изглежда, че този път доста ще се позабавляваме.

Както обикновено чувството му за хумор я вбеси.

— Нямам намерение да ви забавлявам, Фрейзър.

— Може би просто не умееш, така ли?

Каси не обърна внимание на язвителното му подмятане, но не ѝ Ар Джей.

— Млъквай, Фрейзър! — заповяда той на сина си и се обърна към девойката с цялата войнственост, на която бе способен. — Какво, по дяволите, си намислила този път, момиче?

Катрин, която тъкмо разряваше въжето около ботушите на Морган, вдигна глава.

— Внимавай как разговаряш с дъщеря ми, мистър.

— Твоята дъщеря? Струва ми се, че малко си позакъсняла, лейди. Трябваше доста по-рано да пристигнеш и да обуздаеш дъщеря си. Трябваше...

Ар Джей не можа да довърши.

— Мери си приказките и тона, когато говориш с жена ми и дъщеря ми — заяви Чарлз, пристъпи към Ар Джей и заби юмрука си в устата му.

По-едрият мъж политна назад, разтърси глава и погледна укорително бащата на Каси.

— Защо го направи, Чарли? Мислех, че сме приятели.

— След това, което си сторил на дъщеря ми? Ще бъдеш щастлив, ако не те разкъсам на парчета!

— Какво толкова съм направил? Аз просто ускорих това, което тя вече бе планирала.

Чувайки думите на баща си, Фрейзър се тръсна върху купа сено и тихо започна да се смее. Само Каси го забеляза, но нямаше време да го удостои дори с един възмутен поглед. Смяташе, че е убедила баща си да не откъсва на Ар Джей. Очевидно се бе излъгала, но никак не ѝ се искаше точно сега двамата да започнат да се бият.

— Татко...

Той не я чу, тъй като в същото време заявяваше:

— Нейните планове нямат никакво значение в случая, Ар Джей. И ти много добре го знаеш.

Чарлз пристъпи още една крачка в негова посока и Ар Джей протегна ръка.

— Хайде, стига, Чарли. Не искам да те нараня. — Думите му показваха, че той е убеден, че ще надвие Чарлз Стюарт, който бе толкова ядосан, че в момента въобще не разсъждаваше. Бащата на Каси вдигна отново юмрук, Ар Джей пристъпи напред, за да парира удара му, но в същия миг Ейнджъл изстреля един куршум в покрива, точно над главите им.

Върху тях се посипаха дървени тресчици, а наоколо се вдигна облак прах. Двамата едновременно извърнаха глави към изхода. Ейнджъл спокойно прибираше револвера в кобура си.

— Съжалявам, че развалям удоволствието ви, господа — лениво изрече той, — но ако тук се стигне до някакво насилие, то ще бъде единствено от моя страна. — Обърна се към Чарлз и добави: — Ако Маккъли си го заслужаваше, отдавна да съм го убил, така че го оставете на мира, мистър Стюарт. За известно време за Каси ще отговарям аз, а не вие, а всичко, което тя иска, е да каже няколко думи на своите съседи.

Чарлз отпусна юмрука си и неохотно кимна, въпреки че преди да се извърне, изгледа Ар Джей с поглед, който казваше, че тази работа не

е довършена. В същото време Катрин бързо се приближи до дъщеря си.

— Изглежда сте пропуснали да ми съобщите нещо много важно, преди да получа поканата да се присъединя към тази сбирка — рече тя. — Защо баща ти е толкова ядосан и защо този наемен стрелец смята, че ти си негова отговорност?

— Той е мой съпруг — прошепна Каси.

— Той е твоят какво? — изкрещя Катрин.

— Мамо, моля те, сега не е време за обяснения.

— Как ли пък не!

— Мамо, моля те!

Катрин отвори уста да възрази, но изражението на Каси я спря. Това не бе умолителен поглед, а едно упорито и решително изражение, каквото Катрин не бе свикнала да вижда у дъщеря си. Очевидно Каси не възнамеряваше да спори с нея, независимо какво казва Катрин.

Тя нямаше намерение да се предава, но за момента реши, че е по-разумно да отстъпи.

— Добре, но след като всичко свърши, искам да поговорим.

— Съгласна съм — кимна Каси, извърна се към Ар Джей и Дороти и пое дълбоко дъх. — Преди се опитах да ви се извиня, но сега няма да го правя, защото намеренията ми бяха добри, независимо дали вие вярвате, или не. Мислех, че един брак между вашите деца ще сложи край на враждата и омразата, която продължава толкова време. И сигурно би станало така, само че вие не го позволявахте, нали? А най-смешното е, че сте възпитали децата си да се мразят, а те дори не знаят за какво. Защо не й обясните причината за тази двадесет и пет годишна вражда?

Лицето на Ар Джей почервения, а Дороти просто се извърна настрана, давайки ясно да се разбере, че отказва да говори за враждата или за каквото и да било.

Каси въздъхна.

— И двамата сте изключително твърдоглави, но нима не разбирате, че тази упоритост наранява децата ви — имам предвид Джени и Клейтън? Ако не се бъркате в живота им, те двамата ще имат много щастлив брак. Нима не сте забелязали колко нещастни са и двамата?

— Моето момче не е нещастно — изфуча Ар Джей. — Освен това няма какво да кажеш, което да искам да чуя, момиче, така че нареди на съпруга си да отвори вратата.

— Не още, мистър Маккъли. Вие ме принудихте да се омъжа. Сега аз ще ви принудя да поговорите с мен.

Отговорът на Ар Джей бе да ѝ обърне гръб, което накара Каси да скръцне със зъби от раздразнение. Тя знаеше с какво се бе заела. Никога не бе срещала по-дебелоглав, по-сприхав и по-неразбран човек. Но преди да измисли какво да каже, за да сломи магарешкия му инат, заговори Дороти и без съмнение личеше, че е безкрайно изненадана от току-що чутото.

— Ар Джей, нима си го направил? Отново си направил същата глупава грешка?

— Е, стига, Доти — с миролюбив тон заговори Маккъли, но не успя да продължи.

— Не ми ги пробутвай тези „стига, Доти“, нещастен кучи сине! Кажи ми, че не си уредил още една сватба с оръжие в ръка. Хайде, кажи ми.

— Не е същото, по дяволите — възрази Ар Джей. — Тя заяви, че той ѝ бил годеник.

— И ти ѝ повярва? — невярващо възкликна Дороти. — Едно невинно същество като нея и един безмилостен убиец?

Ейнджъл потрепери. Каси се сви. Синовете на Маккъли бяха вперили широко отворените си и смаяни очи в спорещата двойка, включително и Фрейзър. Изглежда този път не намираше нищо забавно в ситуацията. Джени Катлин кипеше от гняв, защото всички откъслечни неща, които бе чувала през годините, най-последно започваха да си идват по местата.

— Какво искаш да кажеш с това „отново“, мамо? — попита девойката, като остави Клейтън, когото бе развързала, тъй като никой друг не си бе направил този труд, и се изправи пред майка си.

Гневът на Дороти бързо се стопи и тя зае отбранителна позиция.

— Това не е важно.

— Не е ли? Това си била ти, нали?

— Джени...

Но за пръв път Джени не отстъпи и не се сви пред майка си.

— Искам да знам какво ме разделя от съпруга ми, мамо. Всеки път, когато те попитам, ти отказваш да ми отговориш, но не и този път. Това си била ти, нали? Затова е започнала тази вражда?

Дороти обърна умолителен поглед към Ар Джей. Джени я видя и избухна:

— По дяволите, аз имам право да знам! Моето бебе има право да знае!

— Твоето бебе?

Казаха го трима души едновременно. Клейтън нададе радостен вик, спусна се към Джени и я залюля в прегръдките си. Тя нямаше намерение да му казва по този начин. Всъщност не мислеше, че изобщо някога ще има възможност да му го каже. А радостта и светналото му от щастие лице потушиха малко гнева, който изпитваше към родителите им.

— Бебе... — повтори Ар Джей и се отпусна на една дървена щайга, за да осмисли чутото. — И това, ако не е новина... — Видя смаяното изражение на лицето на Дороти и добави. — Чу ли това, Доти? Ние двамата ще имаме общо внуче!

Дороти го изгледа с присвити очи.

— Кой е казал, че ще е общо? Твоето момче може да живее в моята къща.

— Как ли пък не! — скочи на крака Ар Джей. — Твоето момиче ще роди бебето си в моята къща или аз... — Млъкна, защото просто не можа да измисли подходяща заплаха.

Дороти използва запъването му и се нахвърли срещу него.

— Значи сега тя е добре дошла?

Ар Джей ней обърна внимание и упорито настоя:

— Мястото на една съпруга е до съпруга ѝ.

Дороти пристъпи гневно към него и толкова силно тикна пръстта си в гърдите му, че той отново се намери върху щайгата.

— Не и след като е разведена.

— О, по дяволите, Доти, не можеш да продължаваш...

— Не мога ли?

— Веднага спрете и двамата! — извика Джени и се опита да се освободи от прегръдката на Клейтън. Но той здраво я стискаше през кръста, показвайки, че сега двамата са едно неразделно цяло.

— Къде ще родя бебето си е моя работа и може дори да не е в Тексас, ако не получа някои отговори. Искам истината, мамо, без увъртания!

Дороти се обърна към дъщеря си, а Ар Джей изръмжа зад гърба ѝ:

— Откъде, по дяволите, е наследила тази предприемчивост?

— А ти откъде, по дяволите, мислиш? — отвърна Дороти в ухото му, преди да отговори на дъщеря си. — Някога ние, двамата, бяхме влюбени — този стар глупак и аз.

Това вече дойде твърде много за Фрейзър, чието чувство за хумор се възвърна с пълна сила и той избухна в гръмогласен смях. Морган го срита, за да го накара да млъкне. Но това не свърши работа, така че се наложи Клейтън да го сръга здравата в ребрата.

Това въдвори отново тишината, която само след секунда бе нарушена от смаяното възклицание на Джени:

— Само не ти и Ар Джей!

— Да, аз и Ар Джей — с явно недоволство повтори Дороти. — Искаш ли да чуеш цялата история, или не?

— Повече няма да те прекъсвам — обеща дъщеря ѝ.

— Ние трябваше да се оженим...

— Ти и Ар Джей?

— Джени!

— Просто не мога да повярвам, мамо. Та ти мразиш този мъж!

— Невинаги съм го мразила — отбранително заяви Дороти. — Имаше време, когато щях да застрелям този кучи син, ако погледнеше към някоя друга жена. Бедата бе, че той бе още по-ревнив и от мен. Един ден дойде и ме завари да седя на предната тераса с надзирателя на баща ми, Нед Катлин. Аз го потупвах съчувствено по ръката, тъй като той току-що ми бе съобщил, че майка му е починала. Беше смазан от скръб. Но Ар Джей си направил погрешен извод, отишъл и се напил до смърт. Бе толкова пиян, че същата нощ се върна, измъкна мен и Нед от леглата, заведе ни в църквата и ни накара да се оженим. Имаше някаква щура идея да ме направи съпруга и вдовица в един и същ ден, само че изгуби съзнание, преди да пристъпи към втората част. А и Нед не беше чак толкова честен и почтен. Той нямаше нищо против да се ожени за мен, след като от надзирател се превръщаше в господар и по този начин получаваше дял от печалбите на ранчото. Той никога

нямаше да ми даде развод, въпреки че знаеше, че не го обичам и никога нямаше да го обикна. Нещата не свършиха дотук. Ар Джей започна да пие непрекъснато в продължение на няколко месеца и където срещнеше Нед, стреляше по него. Но винаги бе толкова пиян, че не можеше да улучи дори стената на хамбар. Това ядоса Нед и той започна да му отвърща. Веднъж имаше малко повече късмет и улучи Ар Джей.

— Ти наричаш късмет това, че улучи ботуша ми? — прекъсна я Ар Джей.

Дороти не му обърна внимание и продължи:

— Тогава Ар Джей изтрезня и твърдо реши да убие съпруга ми. Нед реши, че след като аз и без това не го искам край себе си, за него ще бъде по-безопасно, ако изчезне. Това вбеси баща ми и той стреля по него, но Нед обвини Ар Джей. След случилото се Ар Джей се почувства засрамен и се укроти. След време се ожени за моята най-добра приятелка, смятайки че по този начин ще ме нарани дълбоко. Признавам, че наистина постигна целта си, особено след като тя толкова бързо забременя. Аз имах съпруг, който никога нямаше да ми даде развод, а Ар Джей бе създал истинско семейство. Тогава започнах да го мразя. А Нед се връщаше у дома само след като свършеше парите. Но никога не се задържаше, тъй като щом Ар Джей узнаеше, че е дошъл, започваше да го преследва и да стреля по него.

— Знам, че татко постоянно отсъстваше... — тихо се обади Джени. — Но защо никога не си ни казала, че е бил толкова копеле?

— Защото имах причина да изпитвам благодарност към него, Джен. Той не се появяваше много често, но всеки път, когато идваше, ме оставяше бременна. А ранчото и децата бяха всичко, заради което живеех. А и Нед Катлин никога нямаше да стане толкова алчен, ако Ар Джей не го бе изкушил. Преди това бе добър работник и свестен надзирател.

Възцари се тежка тишина.

— По дяволите, аз не си го спомням точно така, Доти — наруши я Ар Джей.

Тя се обърна и студено го изгледа.

— Не съм изненадана. Ти никога не остана достатъчно трезвен, за да запомниш каквото и да било.

— Ако наистина е станало по този начин, мисля, че ти дължа извинение.

Думите му не я впечатлиха.

— Нима?

Маккъли изглеждаше истински смутен.

— Ти... въ... не мислиш ли, че можем да загърбим миналото и да започнем отначало?

— Не.

— Аз не мисля така — въздъхна той.

— Но утре вечер можеш да ме заведеш на вечеря в града и да обсъдим този въпрос.

Фрейзър не можеше да пропусне подобна възможност и отново избухна в смях. Ар Джей измъкна един от ботушите си и го запрати по най-големия си син.

— Този твой син е доста странно момче, Ар Джей — отбеляза Дороти.

— Знам — изръмжа той. — Предполагам, че ще се смее и на собственото си погребение. Доти, ще те изпратя до дома ти, както имах обичай да го правя, когато... — Млъкна и се обърна към Каси. — Има ли още нещо, за което искаш да разговаряме, момиче?

Каси не можа да сдържи усмивката си.

— Не, сър. Не вярвам, че е останало още нещо, в което да се намеся. Поне що се отнася до тази част на историята.

Ейнджъл вече бе отворил вратата и се отдръпна встрани. Вътре нахлу студеният нощен въздух, който не предразполагаше към излишно размотаване. Ар Джей вървеше напред, без ботуш, но спря пред Ейнджъл и одобрително го изгледа.

— Мисля, че сега сме квит — рече той.

— Според мен си малко напред — отвърна Ейнджъл.

— Предполагам, че си прав — ухили се Ар Джей. — Ще задоволиш ли любопитството ми, синко? Защо са те нарекли Ангела на смъртта?

— Може би защото навярно никой не е оцелял от двубоите си с мен.

Ар Джей намери отговора за забавен и си тръгна усмихвайки се. За разлика от синовете му, които гледаха да са по-далеч от Ейнджъл, докато излизаха от хамбара. Джени спря до Каси и я прегърна.

— Не мога да повярвам, че това наистина се случва, но ти благодаря, Каси.

— Нали знаеш какво казват за любовта и омразата? Че са двете страни на една и съща монета.

— Знам, но можеш ли да си представиш майка ми и Ар Джей?

И двете момичета се засмяха.

— Грижи се за себе си, Джени, и за новото си семейство.

— Ще го направя. А сега, след като всичко се промени, ти няма вече защо да си заминаваш.

— Всъщност, тъй като майка ми е тук, по-добре е да си тръгна. Не можеш да си представиш колко трудно е да се живее в една и съща къща с майка ми и баща ми.

— Но тази вечер имаше пълна кошница с чудеса. Защо не измъкнеш още едно?

— Бих искала, но просто нямам нерви да се занимавам с проблемите на родителите си.

— Е, в такъв случай, грижи се за себе си и ми пиши.

— Ще го направя.

Джени се спусна към Клейтън, който я чакаше до вратата на хамбара. Двамата си тръгнаха хванати ръка за ръка. Каси въздъхна тежко, замислена за това, което ѝ предстоеше. Огледа се и видя майка си да се надига от една купчина сено. Баща ѝ се бе облегал на клетката, с която бе транспортирана Марабел, но се отдръпна и се запъти към нея.

— Хубаво е да знаеш, че не си единственият, който има по някоя кирлива риза в гардероба си — язвително изрече Катрин и също тръгна към дъщеря си.

— Твоята майка не притежава чувство за състрадание и можеш да ѝ кажеш, че аз съм го заявил — рече Чарлз.

Но Каси не го направи. Всичко, което искаше, бе да избяга и да се скрие някъде, където да се наслади насаме на победата си, преди да ѝ се наложи да се изправи срещу избухливата си майка. Затова не дочака родителите си, а забърза към Ейнджъл.

— Благодаря ти — започна тя, но той я прекъсна.

— Все още не си свършила.

— Не съм ли?

— Не — кимна той и препречи входа, към който родителите й вече бяха приближили. — Преди двадесет години вие двамата сте сключили временно примирие и прекратяване на военните действия — каза им Ейнджъл. — Може би е по-добре да го отмените и да се сражавате докрай. Искате ли да останете тук още малко?

— По дяволите, не! — възмутено отвърна Катрин.

— Да — заяви Чарлз, с което предизвика смаяно възклицание от страна на съпругата си и доволна усмивка от Ейнджъл, който избута Каси през изхода и затвори вратата зад тях.

Разбира се, Катрин веднага започна да крещи, да проклина и да удря с юмруци по вратата. Каси наблюдаваше ужасено Ейнджъл, който здраво залости дървената врата отвън.

— Не можеш да го направиш — промълви тя.

— Вече го направих.

— Но...

— Млъкни, Каси. Става нещо, когато си заключен, това обикновено изважда навън най-лошото и... най-доброто у хората. Остави родителите ти да го изпитат. Може пък да им се отрази добре.

— Или по-скоро да се избият един друг.

Младият мъж се засмя и я грабна в прегръдките си.

— Къде се дяна оптимизмът ти, който те караше толкова усърдно да се месиш в живота на другите?

Не можа да му отговори. Той я целуна продължително и страстно, а тя бе толкова смаяна, когато свърши, че дори не забеляза, че виковете от другата страна на вратата бяха престанали.

— Да се прибираме, съкровище. — Ейнджъл я побутна в посока към къщата. — Ще ги пуснеш утре сутринта.

Тя тръгна, защото очакваше, че той ще я последва. Ала Ейнджъл не го направи. През тази нощ той излезе от живота й.

ГЛАВА 27

Каси не напусна Тексас на следващия ден, както бе планирала. Тя прекара нощта в едно кресло във всекидневната, където заспа, очаквайки Ейнджъл да дойде при нея. Събуди се с първите слънчеви лъчи, проникнали през прозореца. Първата ѝ работа бе да се качи в стаята му. Тогава видя, че в леглото му никой не е спал, а двете големи торби, които той бе захвърлил небрежно в ъгъла на стаята, липсваха. Стаята изглеждаше така, сякаш никога не е бил в нея.

Каси се втурна към конюшната, но, както очакваше, конят му също го нямаше. Ейнджъл си бе заминал. Тя се отпусна на пода и се разплака.

Когато най-сетне стана и избърса очите си, младата жена си призна, че никога не би имала смелостта да помоли Ейнджъл да остане дори и да бе имала възможност да поговори с него. Да те отхвърлят бе ужасно и непоносимо. Трябваше да се смята за късметлийка, че бе избегнала подобно унижение. Защо тогава не се чувстваше по-добре?

Неохотно затътри крака към хамбара, въпреки че всъщност не я бе грижа колко ще креци и ще я обвинява майка ѝ. Поне сега не ѝ се налагаше да говори с нея за Ейнджъл. Бурята, която очакваше да се разрази над главата ѝ, се отложи за малко, защото когато Каси влезе в хамбара, завари родителите си кротко да спят един до друг върху купа сено.

Девојката не се замисли какво означаваше близостта им, а просто си излезе и остави вратата отворена. Тъкмо се бе изкъпала и преоблякла, когато майка ѝ почука на вратата.

— Постъпи отвратително с майка си, Каси — бяха първите думи на Катрин.

— Знам — равнодушно отвърна дъщеря ѝ и се отпусна в креслото. — Вместо вас двамата трябваше да заключа себе си и Ейнджъл в хамбара.

— О, не. Баща ти е напълно прав. Повече никога няма да те оставим сама с този мъж.

— Няма защо да се тревожиш за това — тихо отвърна Каси, вдигна крака и подпря брадичката си на коленете. — Той вече си замина.

— Добре.

— Защо да е добре? Ти дори не го познаваш, мамо.

— Разбира се, че го познавам. Кой в Уайоминг не го познава?

— Ти говориш за репутацията му, но не знаеш що за човек е всъщност.

— И нямам никакво намерение да узнавам. Баща ти ми каза какво се е случило. Аз само...

Каси изненадано я погледна.

— Вие двамата с татко сте разговаряли?

— Не сменяй темата — сърдито отвърна майка ѝ. — Искам да ти задам само един въпрос. Защо, за Бога, си казала на тези хора, че той е твой годеник?

— Защото той смяташе да им каже кой е, а по това време страстите бяха доста нагорещени. Страхувах се, че те ще останат с погрешното впечатление, че съм го наела да се бие с тях.

— Което и трябваше да направиш. Нали в крайна сметка това му е професията.

— Мамо, аз започнах всичко — раздразнено каза Каси.

— От това, на което станах свидетел миналата нощ, мога с право да заявя, че ти отлично уреди цялата работа и изглади всички недоразумения. Е, не е чак толкова страшно, че в цялата тази бъркотия си се омъжила. Решаването на този проблем никак няма да ни затрудни и ние ще се погрижим за него, преди да напуснем Тексас.

— Не.

Катрин се приближи и застана пред дъщеря си.

— Какво искаш да кажеш с това „не“?

Каси отпусна глава на коленете си.

— Обещах на Ейнджъл, че ще почакам, докато се прибера у дома... в случай, че съм бременна.

— Аз... О, Боже, защо ли изведнъж се почувствах като онази нещастна жена от миналата вечер — как ѝ беше името? Доти?

— Дороти Катлин. Но това е само вероятност, мамо.

— Само? — Катрин се наведе, докато главите им се докоснаха и обви ръце около коленете на дъщеря си. — Моето малко нещастно

бечче. Ти си толкова смела, че сдържаш сълзите си. И защо баща ти не ми спомена за това? Или може би той не знае, че онзи мъж те е изнасилил?

Каси възмутено я отблъсна.

— Мамо, той не е направил нищо подобно!

— Не е ли? — смутено попита Катрин, после побърза да смени тона си. — Е, защо, по дяволите, не го е направил?

— Очевидно защото не му се е налагало.

Катрин Стюарт замълча, осмисляйки отговора на дъщеря си, а когато заговори тонът ѝ бе сух и предупредителен.

— Касандра Стюарт, да не си посмяла да седиш тук и да ми разправяш...

— Мамо, вече е твърде късно за нравоучения, не мислиш ли?

Катрин трябваше да признае, че дъщеря ѝ имаше право.

— Предполагам, че е така — въздъхна тя. — О, мъничката ми, какво те е прихванало, че си допуснала подобна глупава грешка?

— Той ме желаше — отвърна младата жена. — Това бе единственото, което тогава имаше значение за мен — е, също и незначителния факт, че аз също го желяех.

— Не мисля, че искам да слушам всичко това.

— Аз също предпочитам да не мисля за него — мрачно рече Каси. — Дори не мога да си представя защо би могъл да ме пожелае.

Катрин моментално отхвърли последното.

— Глупости! Ти си красиво момиче. Защо да не те пожелае?

Каси махна пренебрежително с ръка.

— Ти си ми майка. Разбира се, че ще го кажеш. Но аз много добре осъзнавам, че мъжете не ме намират за привлекателна.

Катрин се усмихна.

— И това притеснява ли те?

— Не е смешно, мамо.

— Напротив, смешно е, защото когато бях на твоята възраст аз си мислех точно същото. Нямах нито един ухажор, въпреки че в моя град беше пълно с млади свободни мъже. По-късно изведнъж се сдобих не с един, а с трима поклонника наведнъж, които бяха толкова сериозни в намерението си да ме спечелят, че аз се чувствах неловко. Не можех никъде да отида, без да се натъкна на някого от тях, а понякога едновременно и на тримата. Имаше скандали и сцени на ревност,

въпреки че тримата бяха приятели от деца. Накрая избухна ужасен побой, като един от тях се би едновременно с останалите двама и едва успя да ги победи. Аз реших, че е много романтично и същия ден приех предложението му. Това беше баща ти.

— Моят случай няма нищо общо, мамо. Ти си била красива жена.

— А ти все още си мислиш, че не си? Е, позволи ми да ти кажа една тайна, бибчо, едно признание, което баща ти ми направи много отдавна. Той каза, че аз съм израснала и съм се променяла пред очите му и един ден забелязал, че съм станала още по-хубава, отколкото винаги ме е смятал. Разбираш ли, ние се познавахме от години, а преди това той никога не ми бе обръщал никакво внимание. Каза също, че всеки път като ме видел съм ставала още по-хубава от преди, докато накрая решил, че съм най-красивото момиче, което някога е виждал.

— Да не би да се опитваш да ме утешиш с измислици, мамо?

— Не бих го направила. Просто се опитвам да ти кажа, че ти притежаваш необикновена външност и е необходимо известно време, за да се възприемеш и оцениш, също както навремето беше с мен. С възрастта чертите на лицето ми се промениха и станаха по-традиционни. Предполагам, че и с теб ще стане същото и няма да мине много време, когато мъжете ще те намират за хубава още от пръв поглед. Само след седмица, сигурна съм!

Каси не можа да се сдържи и се разсмя.

— Това е много хубава история, мамо, но аз не вярвам на нито една дума.

— Не? Е, предполагам, че онзи професионален стрелец се е задържал достатъчно време край теб, за да започнеш да му се струваш хубава. Казваш, че не можеш да си обясниш защо те е пожелал? Според мен просто не е могъл да устои на изкушението.

Каси се изчерви, но само защото толкова много ѝ се искаше да бе истина. Разбира се, не беше и нямаше значение.

— Сега вече няма значение, мамо. Той си замина и очаква да се разведе с него.

— И ти със сигурност няма да го разочароваш — твърдо рече Катрин.

Беше очевидно, че майка ѝ не харесваше Ейнджъл, но последните ѝ думи причиниха болка на Каси. Трябваше да смени

темата на разговора и знаеше точно как да го направи.

— Я ми кажи за какво си говорихте вие двамата с баща ми след двадесет години?

— Не е твоя работа — сряза я Катрин и излезе, преди дъщеря ѝ да се опита да изкопчи нещо от нея.

ГЛАВА 28

Каси никога не разбра какво се бе случило между родителите ѝ в хамбара през онази нощ и дали изобщо нещо се бе случило. Майка ѝ просто отказваше да говори. Баща ѝ само закачливо ѝ обясни, че двамата с Катрин са решили да престанат да се държат като деца, каквото и да означаваше това. Но изглежда, че бяха сключили някакво примирие или нещо подобно. Продължиха да си говорят. Не за лични неща, поне Каси не бе чула, но двамата започнаха да общуват — предпазливо и колебливо, сякаш се срещаха за пръв път, но наистина се сближаваха.

Катрин настоя да отложат заминаването си за след празниците и за пръв път от десет години Каси щеше да прекара Коледа и с двамата си родители. Видя Джени още веднъж по време на църковната служба. Приятелката ѝ вече се бе преместила в дома на съпруга си — Ар Джей се бе наложил за това — и заяви, че всички мъже от семейство Маккъли се отнасяли към нея като към кралица. Бяха изминали няколко години, откакто жена бе управлявала домакинството и се очертаваха доста интересни неща.

Разбира се, Ар Джей и Дороти бяха непрекъснато на езиците на всички в града. Мейбъл Коуч спря Каси, за да ѝ съобщи, в случай, че още не е научила, че двамата са били видени да вечерят заедно, че са били останали до късно и през нощта не са се прибрали по домовете си. Взели си две стаи в хотела, но Мейбъл даде да се разбере, че само едната е била използвана.

Новините накараха Катрин да се смее поне половин час след това. След всичко, което преживя, на Каси не ѝ се струваше чак толкова забавно. Странно, но съседите ѝ вече не ѝ бяха сърдити. Ар Джей ѝ изпрати кратка бележка: „Чувствай се свободна да се месиш по всяко време в живота на всички в нашия град.“ Това също не ѝ се стори никак забавно. Истината бе, че през последните няколко дни намираще много малко забавни неща в живота.

Липсваше ѝ Ейнджъл...

* * *

Когато Катрин забеляза, че меланхолията да дъщеря ѝ се задълбочава, реши че трябва да отидат да напазаруват преди да се завърнат у дома, може би този път в Ню Йорк.

— Нека по-добре да отидем до Сейнт Луис — неочаквано предложи Каси.

— Където пожелаеш, бебчо. Можем да се срещнем с адвоката за развода ти. Не е необходимо целият Уайоминг да научи за него.

Каси не каза нищо, но много ѝ се искаше да попита: „*След като смяташ, че разводът е толкова необходим, защо ти никога не си се развела?*“ Обаче знаеше, че никак няма да е любезно. Понякога ѝ се искаше да не е мила, нито любезна. Съвсем малко преднамерена жестокост понякога може да помогне да се справиш с хора, които обичат да се налагат във всичко.

Каси много добре разбираше, че нейната майка ѝ мисли само доброто; просто прекалено дълго време бе свикнала да я закриля за всичко и да взема решенията вместо нея. Тя никога не бе възразявала, защото Катрин се чувстваше най-щастлива, когато напълно контролираше нещата. Но време бе Каси да започне сама да взема решения. Заминаването за Сейнт Луис беше началото, въпреки че ѝ хрумна съвсем импулсивно.

Изпращането на телеграма бе втората стъпка, за която нямаше намерение да споменава на майка си. Толкова много си мислеше за Ейнджъл, че не можеше просто така да отпъди идеята, която я осени. Изпрати молба до детективската агенция „Пинкертън“ да ѝ уредят среща с един от детективите си, с когото да поговори за възможността да се открият родителите на Ейнджъл. Каси не мислеше, че той някога ще се опита да ги открие, а събирането на отдавна разделени семейства бе нещо, на което природата ѝ не можеше да устои.

Каси и Катрин напуснаха Коули два дни след настъпването на Новата година. След като всичко се нареди изненадващо толкова добре — що се отнасяше до съседите на Чарлз — Каси знаеше, че ако пожелае, можеше да дойде на гости и през следващата есен. Това, което не очакваше, бяха думите, казани на раздяла от баща ѝ, че

възнамеряваше след месец или два да ги посети в Уайоминг, както и бързо прикритата усмивка на майка ѝ при това негово заявление.

Очевидно нещо наистина се бе случило в хамбара. Разнищването на тази загадка бе точно това, от което Каси се нуждаеше, за да отвлече мислите ѝ от Ейнджъл. Не успя да научи кой знае какво от майка си. Навярно не бе подходила както трябва.

Тя си спомни колко смаяна бе първият път, когато разбра, че децата на семействата Катлин и Маккъли дори не знаят каква е причината за враждата, започнала толкова отдавна и в която всички бяха въввлечени. Но Каси бе свикнала да не се меси в живота на родителите си и никога не ѝ бе хрумвало, че тя също нямаше никаква представа каква е причината за отчуждаването и раздялата им. Така че реши да започне именно с това.

Препълненият дилижанс не бе мястото, предразполагащо към лични разговори, затова Каси изчака, докато се прехвърлиха във влака, който пътуваше на изток. Купетата там бяха много по-удобни и не толкова претъпкани. Каси започна разговора във вагон-ресторанта, след като привършиха обяда си. Нарочно се забави с десерта и кафето, докато вагонът се изпразни.

Беше минала седмица, след като напуснаха Коули, и Каси нямаше търпение да приложи новата си стратегия на практика.

— Защо е станало така, че вие двамата с татко престанахте да се обичате? — невинно попита тя.

Катрин едва не се задави с последното парче черешов пай.

— Що за въпрос е това?

Дъщеря ѝ сви рамене.

— Вероятно този, който трябваше да ти задам преди много години.

— Онази малка сбирка, която бе организирана в хамбара на баща ти, те е направила доста самонадеяна, Каси... или би трябвало да кажа нахална и невъзпитана?

— Така ли мислиш? Аз просто се опитвам...

— Недей да хитруваш с мен, млада госпожице!

— Тогава и ти не бъди толкова потайна, мамо. Въпросът ми е съвсем обикновен и смятам, че имам право да го задам.

— Това е твърде... лично.

Катрин отново се опитваше да се изплъзне. Каси много добре я познаваше, но този път нямаше да ѝ позволи.

— Аз не съм някой любопитен съсед. Аз съм твоята дъщеря. Той е мой баща. Отдавна трябваше да ми кажеш какво се е случило, мамо. Защо си спряла да го обичаш?

Катрин погледна през прозореца към унилия зимен пейзаж. Каси знаеше от опит, че няма да може да изкопчи нито дума от майка си. Това бе начинът ѝ на действие. Ако не можеше със заплахи да накара другите да престанат да правят това, което не ѝ харесва, тя просто преставаше да ги забелязва.

Така че остана истински изумена, когато след няколко минути я чу да казва:

— Аз никога не съм преставала да го обичам.

Каси си представяше стотици отговори, но не и този. Всъщност тя бе толкова потресена, че не можа да ѝ отвърне нищо.

Катрин продължаваше да гледа през прозореца, но явно се досещаше за шока, който бе причинила.

— Знам, че вероятно не изглежда така — рече тя.

— Тук изобщо не става въпрос за „вероятно“. Едва ли има човек, който те познава, мамо, и който да не е убеден, че двамата с баща ми се мразите един друг. Не разбирам.

— Знам, че не разбираш. В интерес на истината аз също не разбирам — въздъхна Катрин. — Гневът може да бъде много силно нещо. Както и страхът. И двете чувства могат да те накарат да направиш неща, които дори не би си и помислил. И двете ме владеят от доста време.

Каси не можеше да приеме обяснението ѝ.

— Страх ли, мамо? Ние говорим за жената, която бе застанала в средата на улицата в Шайен, без никакво прикритие, когато около нея свистяха куршуми, и която застреля двама от четиримата крадци, единият от които държеше току-що откраднатите пари. Не можеш да ме убедиш, че ти не си най-безстрашната жена, която познавам.

Катрин най-после се извърна към масата и устните ѝ се извиха в лека усмивка.

— Имах доста пари, вложени в онази банка. Нямах намерение да стоя със скръстени ръце и да гледам как се изпаряват, след като можех да го предотвратя. Но аз не съм казала, че се страхувам от смъртта.

— Тогава от какво се страхуваш?

— Каси...

Дъщеря ѝ добре познаваше този тон и побърза да добави:

— Не можеш да спреш сега, мамо. Ще се побъркам, ако не узная цялата истина.

Катрин раздражено я изглежда.

— Твърдоглава си като баща си.

— Наследила съм го от теб.

Майка ѝ отново въздъхна.

— Добре, но първо трябва да знаеш колко много исках да имам деца. След като двамата с баща ти се оженихме, аз плачех всеки месец, когато... когато разбирах, че не съм бременна. Когато това най-последно се случи, аз бях най-щастливата жена на земята. Струва ми се, че през тези девет месеца нито ден усмивката не е слизала от лицето ми.

На Каси ѝ беше доста трудно да го повярва, тъй като майка ѝ рядко се смееше.

— Какво общо има това със страха?

— То дойде по-късно. Разбираш ли, аз не знаех какво представлява раждането. Моята майка умря, когато бях малка и никога не ми е разказвала. Двамата с баща ти току-що се бяхме преместили в Уайоминг, така че аз няхах много приятелки, които биха могли да ме предупредят. Освен това никога дотогава не бях присъствала на раждане. Бях толкова невежа, че си помислих, че те изгубвам, когато водите ми потекоха. И започнаха болките. Сега не личи, но тогава докторът ми каза, че си била едно от най-големите бебета, които някога е израждал. Раждането отне два дни. През това време аз поне сто пъти си помислих, че ще умра. Всъщност исках да умра. По едно време и докторът дори се обезкуражи, аз бях толкова изтощена и останала без сили. Но накрая по някакъв начин ти се роди. Не си спомням точно как. Не можех да мисля за нищо, освен за ужасната болка. След раждането имаше усложнения, големи разкъсвания и кръвотечението не можеше да бъде спряно... не ме гледай така. — Каси бе пребледняла. — Ти не беше виновна. Ако искаш да знаеш истината, нямаше да имам сили да се боря за възстановяването си, ако не беше ти.

— Но, мамо...

— Никакво „но“ — рязко я прекъсна Катрин. — Сега разбираш ли защо не исках да ти кажа? Случилото се не беше по твоя вина и искам да ми повярваш, мъничката ми, че никога не съм те обвинявала. Но обвинявах баща ти. Знам, че не трябваше. Такива неща се случват. Тогава просто не разсъждавах разумно.

Катрин внезапно се засмя, въпреки че смехът ѝ бе с горчив привкус.

— И до ден днешен се питам дали всичко нямаше да бъде по-различно, ако предварително знаех някои неща. Господи, наистина е учудващо колко бързо понякога ги научаваш. Достатъчно е да те срещне някое жена с бебето ти и веднага да започне да ти разказва за собствените си преживявания по време на раждането на децата си. Всички тези неща, които трябваше да знам преди раждането и които щяха да ме подготвят за него, аз ги научих след него — че първото раждане е най-тежко, че болките скоро се забравят, че жените с тесен ханш като мен обикновено раждат доста трудно и други подобни неща, но че страданията си заслужават. С цялото си сърце съм съгласна с последното. Нито за миг не съм съжалявала, че те имам, Каси. След всичко, през което преминах, реших, че никога повече няма да имам деца. Казах на баща ти, че ще го застрелям, ако някога се осмели да дойде в леглото ми.

Очите на Каси се разшириха.

— Навярно не го е приел възторжено?

— Предполагам, че не.

— И това ли е?

— Това бе началото. Разбираш ли, аз не го помолих да ми даде известно време. Заявих му, че никога повече няма да легна с него. В началото той беше изключително търпелив, вярвайки, че ще променя решението си. И може би щях — постепенно спомените за болката избледняваха. След осем месеца той обаче не издържа и избухна. Сега не го обвинявам, въпреки че навремето не бе така. Тогава мислех, че след като аз никога повече нямаше да се любя, и той можеше да се въздържа. Знам, че бе глупаво от моя страна. Но тогава бях млада и емоционална и както вече ти казах, не разсъждавах напълно разумно.

— Значи това е причината за всичко, че той се е ядосал?

— Не, причината бе, че открих, че той посещава къщата на Гладис.

Каси знаеше за къщата на Гладис. Тя изгоря преди седем години и Гладис се премести в друг град. Но на времето е бил един от най-представителните публични домове в Уайоминг. Каси не можеше да си представи как баща ѝ посещава място като къщата на Гладис.

— Сигурна ли си? — попита майка си тя.

— Разбира се, че съм. Нали не смяташ, че ще сложа край на брака си само заради някакви подозрения? Тогава в Шайен имаше един мъж, който ме харесваше. Сега не си спомням името му, но той постоянно ме закачаше кога ще напусна баща ти и ще замина с него. Преследваше ме дори когато бях бременна. Е, той навярно си е мислил, че ми прави услуга, като ми съобщи, че половината град е видял как Чарлз посещава онзи публичен дом.

— Няма що, страхотна услуга — сухо отбеляза Каси.

— Съгласна съм. Ако добре си спомням, в знак на благодарност доста жестоко си ожулих две кокалчета в брадичката му. И никога повече не го видях. Но когато баща ти се прибра посред нощ, не бях на себе си от гняв. Попитах го направо и когато той не отрече, му заповядах да се маха. Той не го направи. Тогава му казах, че никога повече няма да му проговоря.

— И така двамата не си проговорихте в продължение на двадесет години.

— Такъв ми е характерът, Каси — отбранително рече Катрин. — Аз съм от жените, които не прощават. Това, което каза онази жена Доти, е свършено вярно. Баща ти е щастлив, че не го застрелях заради това, което бе направил. Късно една вечер отидох в къщата на Гладис, за да разбера кое от момичетата ѝ е посещавал. Искях да я застрелям. Но Гладис наистина защитаваше момичетата си и никога не ми каза.

— И въпреки това, ти спомена, че никога не си преставала да го обичаш — напомни ѝ Каси.

— Нищо не мога да направя. Знам, че аз го принудих да си замине, но просто не можах да му простя. Страхът и гневът — те наистина са ужасна комбинация. Не позволявай да управляват живота ти, както стана с мен.

Каси объркано поклати глава. Явно ревността не беше просто нещо. Искаше ѝ се да не симпатизира по равно и на двамата, но не можеше. В такава ситуация просто не можеше да има победители. И

все пак сега те поне разговаряха, напомни си младата жена. Нещо беше надвило този дългогодишен гняв.

— Мамо, какво се случи в хамбара онази нощ?

— Не е твоя работа.

При този отговор не ѝ оставаше нищо друго освен да избухне в смях, след всичко, което Катрин току-що ѝ бе споделила. Доброто ѝ настроение продължи още няколко часа, докато не откри, че няма причина да откаже развода на Ейнджъл. Не беше бременна.

ГЛАВА 29

По население повече от триста хиляди души, Сейнт Луис се нареждаше по големина до градове като Филадельфия и Ню Йорк. Въпреки че Катрин предпочиташе да прави ежегодните си покупки в Чикаго, бе идвала в Сейнт Луис два пъти в годината.

Последното ѝ посещение беше през 1875 г. — наскоро след като бе завършен Източния мост, пресичащ Мисисипи. Оттогава предградията на града доста се бяха разширили. Всъщност целият град се бе разраснал през последните шест години. Но Катрин бе жена, която оставаше вярна на навиците си и отсядаше винаги в едни и същи хотели, обикновено бяха най-добрите, които градът можеше да предложи, но не и непременно най-новите.

Така че Каси предположи, че ще отседнат в същия хотел, в който бяха идвали и преди, и точно там бе определила среща на детектива от агенцията на „Пинкертън“. Надяваше се само той да я намери дискретно, без да събуди подозренията на майка ѝ.

Катрин още не бе споменала за посещение при адвокат, но Каси знаеше, че ще го направи веднага щом пазаруването ѝ доскучае. Имаше на разположение седмица, а може би две, за да реши какво да прави с развода. Разбира се, нямаше кой знае какво да се решава. Трябваше да се разведе. Сега вече нямаше причина да не го направи. Само защото може би ѝ харесваше да остане омъжена за съпруг, с когото толкова неочаквано се бе сдобила, не означаваше, че наистина ще остане омъжена жена.

Той със сигурност имаше какво да каже по този въпрос и то едва ли щеше да е нещо приятно. Майка ѝ навярно щеше да изпадне в истерия, ако Каси си позволеше дори да намекне, че Ейнджъл ѝ харесва и иска да остане негова съпруга. Щеше да изтъкне безбройни причини, поради които той не е подходящ за съпруг. Каси не искаше да ги чува. Вече ги знаеше и те нямаха нищо общо с чувствата ѝ.

Според прогнозата днес трябваше да вали сняг, но слънцето продължаваше да грее, въпреки че не бе топло. В Сейнт Луис бе доста

по-хладно, отколкото Каси бе свикнала в Тексас, но времето бе подходящо за разходка. Освен това не им се наложи да ходят твърде далеч. Никак не бе трудно да разберат коя е най-предпочитаната модистка в града. Това беше мадам Сесилия, чиито услуги Каси и майка ѝ бяха използвали и преди, а пък ателието ѝ се намираше само на две пресечки от хотела, на не повече от няколко минути път пеша.

Този следобед, за четвъртото посещение и последната проба, Катрин нае кабриолет. Каси предпочиташе да се поразходи, тъй като не ѝ се слушаше обичайното бърбрене на майка ѝ. Тя отново бе изпаднала в мрачно настроение. Намираха се в града от пет дни, а човекът на „Пинкертън“ все още не бе пристигнал. Каси вече се чудеше какво да измисли, за да удължи престоя им, ако мъжът не се появяваше през следващата седмица.

Да открие родителите на Ейнджъл не беше просто прищявка. Това бе станало особено важно за нея поради простата причина, че ако мисията ѝ се увенчаеше с успех, тя щеше да има повод да се види с Ейнджъл и да поговори с него. Толкова силно копнееше за това! В крайна сметка винаги можеше да го види. Нищо не ѝ пречеше да ходи много по-често в Шайен само и само да го зърне, дори и отдалеч. Знаеше, че той няма да разговаря с нея, освен, ако не е принуден от нещо важно. Не само защото не желаше да го безпокоят, но и заради нейната репутация. И двамата бяха добре известни в града. Неминуемо щеше да има приказки, а можеше да избухне и скандал, ако видят Каси в компанията на покрития с лоша слава Ейнджъл.

— Отново си изпаднала в лошо настроение — забеляза Катрин, когато прекосяваха една пресечка, преди да стигнат до магазина на мадам Сесилия.

— Не съм.

— Напротив, не отричай.

— Е, добре, липсва ми Марабел.

Работниците, с които пристигна Катрин, в случай, че се наложеше да спасява във въоръжена битка дъщеря си, бяха заминали за Уайоминг, отвеждайки пантерата с тях. Собствениците на хотели се мръщеа при вида на подобни домашни любимци. Това бе само половин лъжа. Любимката наистина ѝ липсваше, но Ейнджъл ѝ липсваше много повече.

— Аз изпратих телеграма да докарат частния ни спален вагон — каза Катрин, — но можем да не го чакаме и още утре да тръгнем за дома.

— Не! — ужасено подскочи Каси, но побърза да прикрие отчаянието, което я обзе. — Искам да кажа, че мога да преживея още няколко дни без Марабел, както и обратното.

— Не съм много сигурна за обратното — отбеляза Катрин. — Ти не беше тази, която трябваше да я преследва половината път до Денвър първия път, когато дойде на гости при баща си. Освен това не на теб се налагаше да обясняваш на всички онези хора през целия път, че не преследвахме дива пантера, а домашната любимка на дъщеря ми, на която ѝ липсваше достатъчно здрав разум да си остане у дома, където животното нямаше да плаши хората до смърт.

Каси се усмихна, припомняйки си дългото и изпълнено с проклетия писмо относно поведението на Марабел. Катрин бе принудена да поръча голяма и здрава клетка, за да може да се превози животното. Марабел се бе опитала да последва Каси, но бе загубила следата след първата спирка на влака, след пресичането на границата с Колорадо, а не на половината път до Денвър, както майка ѝ преувеличаваше. По това време Катрин бе вбесена еднакво и на дъщеря си, и на нейната любимка.

— Но тя остана у дома миналото лято, когато ходихме в Чикаго — напомни ѝ Каси.

— Ние отсъствахме само десет дни и тя през цялото време бе здраво заключена в хамбара в постоянната компания на стария Макс да я пази, за да не кърти стените.

Последните думи на майка ѝ я накараха да възрази.

— Марабел не кърти стени, мамо. Но след като искаш да говорим за стени и любимци, защо да не си поговорим за Късата опашка, твоя сладък слон. Уверена ли си, че хамбарът все още си е на мястото след твоето заминаване?

Катрин ѝ хвърли кисел поглед.

— Започвам да мисля, че онзи мъж е имал много лошо влияние върху теб.

— Кой мъж? — невинно попита дъщеря ѝ.

— Много добре знаеш кой — сърдито отвърна майка ѝ. — Нахалството ти започна да става все по-лошо.

— Аз пък си мислех, че става по-добро.

— Видя ли сега какво имам предвид?

Каси завъртя очи.

— Мамо, ако все още не си забелязала, аз съм вече голяма жена. Кога ще престанеш да се отнасяш към мен като към малко момиченце?

— Когато станеш на шестдесет и пет и аз съм мъртва, нито ден по-рано.

Ако Катрин не звучеше толкова сериозно, Каси сигурно нямаше да се разсмее.

— Добре, мамо, ще се постарая да не се държа нахално, но много те моля, да престанеш да ме наричаш пред всички „бебчо“ или „мъничката ми“!

Каси леко сви устни.

— Е, щом и двете ще правим отстъпки, струва ми се, че бих могла...

Не можа да довърши изречението си. Кочияшът им внезапно дръпна юздите и рязко спря кабриолета. Двете жени едва не изхвъркнаха от седалките си. Един голям фургон за доставки излезе от една странична улица и застана пред тях, очевидно възнамерявайки да завие в противоположната посока. Но движението на отсрещната страна бе доста оживено и фургонът не можеше да намери пролука, така че остана на мястото си, блокирайки пътя.

Кочияшът на кабриолета, в който бяха Каси и майка ѝ, побесня от инцидента и започна да крещи и да сипе обиди. Кочияшът на фургона не му остана дължен и направи един доста красноречив жест, придружен със солидни ругатни.

Лицето на Катрин пламна от думите, сипеци се от устата на разпенения мъж.

— Запуши си ушите, Каси — заяви тя на дъщеря си и хвърли един долар върху седалката. — Предпочитаме да повървим.

— Но тъкмо започна да става интересно — възрази Каси.

— Ще се поразходим — още по-натъртено повтори Катрин.

Тя наистина се чувстваше смутена. Каси се забавляваше, още повече, че бе чувала и по-лоши проклетия от каубоите в ранчото на майка ѝ „Лейзи С“. А и майка ѝ имаше доста цветист език, когато трябваше да наругае някого от работниците си за зле свършената работа. Но това бе от чудатостите на Катрин. За разлика от Каси, която

носеше своя колт само докато бе в ранчото, майка ѝ никога не се разделяше със своя, освен когато пътуваше на изток. Тогава тя се превръщаше в истинска дама от висшето общество, с изискани обноски, отлично възпитание, облечена в елегантни и стилни дрехи.

Струваше си малко да я подразни.

— Нали знаеш, че това нямаше да се случи, ако Ейнджъл бе тук.

— Да не би да се хвалиш с човек, който плаши хората само като ги погледне? — невярващо попита Катрин.

— Предполагам, че да. Тази негова характерна черта може да се окаже полезна в много случаи. Представи си колко бързо ще се отървеш от двете госпожици Потър, ако Ейнджъл влезе в стаята.

Катрин презрително изсумтя.

— Не се заблуждавай. Дори и той ще се уплаши от онези две кречетала.

— Ами какво ще кажеш за Уили Гейт, който всяка неделна вечер ти досажда с нескончаемите си истории за Гражданската война, а сърцето ти е твърде меко, за да го отпратиш.

— Той е герой от войната... и ти не намекваш, че би било много хубаво, ако Ейнджъл е край нас, нали?

Катрин я гледаше толкова строго, че Каси предпочете да не отговори.

— Струва ми се, че ако не побързаме ще закъснеем — каза вместо това тя и си запреправя път през тълпата на тротоара. По този начин прекрати всякаква възможност за по-нататъшни разговори с майка си.

Няколко минути по-късно двете стигнаха до магазина на моделиерката, но не можаха да влязат, тъй като едновременно с тях пристигнаха добре облечен млад джентълмен заедно с доста натруфената си приятелка. Мъжът бе толкова красив, че Каси не можа да откъсне поглед от него. Катрин не забеляза интереса на дъщеря си, но не пропусна да види, че след като им хвърли бегъл поглед, мъжът явно тутакси ги изключи от съзнанието си, тъй като не задържа вратата да минат, а направо последва спътничката си в магазина.

— Някои хора не притежават никакви обноски — възмутено промърмори Катрин, преди вратата да се затвори зад мъжа. Той я чу и се обърна, за да я възнагради с презрителен поглед. Страните на Катрин пламнаха от обида и възмущение. Каси реши, че е по-добре да

не споменава, че това също нямаше да се случи, ако Ейнджъл беше с тях.

Но майка ѝ явно бе прочела мислите ѝ, защото изгледа дъщеря си доста намръщено и процеди през зъби:

— Не го казвай!

— Няма.

— Ще се оплача на мадам Сесилия и ще ѝ заявя, че сигурно ще си потърсим друга модистка — продължи Катрин.

— Тя не е виновна.

— Не е ли? Защо тогава е определила един и същ час за проба на нас и на тази лека жена?

— Какво те кара да мислиш, че тя не е дама?

— Познавам кога една жена е любовница на един мъж — сърдито отвърна Катрин.

Каси отново завъртя очи.

— Мамо, струва ми се, че се разстройваш за нищо.

— Така ли? След като ти продължаваш да мислиш за онзи професионален убиец?

Затова ли е било всичко? Трябваше да се досети, че майка ѝ не би се разстроила от нечия грубост, след като и преди се бяха сблъскали с много по-лоши неща в големите градове.

Реши, че е по-добре да не спори с майка си.

— Обещавам, че повече няма да го споменавам.

— Добре. А сега възнамерявам да покажа на този простак колко груба може да бъде една жена от Уайоминг. — Докато влизаше в модния магазин, Каси я чу да добавя: — Искаше ми се да не бях опаковала колта си в багажа.

Каси тъжно въздъхна. И на нея ѝ се искаше Ейнджъл да не бе събрал багажа си и да не бе изчезнал от живота ѝ.

ГЛАВА 30

Вечерта Каси не дочака майка си, която се забави, за да благодари на персонала за отличната вечеря. Младата жена се поразходи из фойето на хотела и след като се увери, че Катрин не можеше да я види, забързано приближи към рецепцията, за да разбере има ли оставени съобщения за нея.

Тя успяваше по няколко пъти на ден да се измъкне от компанията на майка си и да проверява за съобщения. Понякога дори се налагаше да изчака, докато Катрин се оттегляше да спи. Това не бе трудно, защото стаите им бяха отделни, макар и със свързваща врата, но Каси не обичаше да слиза във фойето сама в толкова късен час.

Надяваше се тази вечер да не се наложи. Обаче когато бе само на около метър и половина от рецепцията, тя внезапно спря.

— Не ви ли познавам, госпожице?

Каси не можеше да откъсне поглед от непознатия. Това бе младият мъж от магазина на мадам Сесилия, чиито невъзпитани обноски бяха възмутили Катрин. Двамата със спътницата му бяха отведени в задната стаичка, така че докато беше в магазина, Каси повече не го видя. В момента тя проявяваше невъзпитание, като се взираше в него, но красотата му бе хипнотизираща. Косата му бе руса с червеникавокафяв оттенък, очите — наситено изумрудени, а лицето със свършени аристократично изваяни черти. Бе облечен в елегантен костюм от три части.

— Госпожице?

— Не — рязко отвърна Каси.

Тя се опита да прикрие смущението си, успокоявайки се с мисълта, че той вероятно е свикнал жените от всички възрасти да се взират поразени в него. Запита се къде ли е приятелката му тази вечер и дали наистина е негова метреса.

— Сигурна ли сте, че не сме се срещали?

— Напълно — увери го Каси. — Всъщност, да... видяхме се за кратко в един моден магазин.

Той се усмихна.

— А, да, вие сте младата дама, придружавана от онази вещица.

Каси повдигна вежди. Явно грубите обноски бяха присъщи на този красавец.

— Тази вещица е моята майка. Високомерието ли е причина за грубото ви поведение, господине, или просто ви липсва възпитание?

— Това е един вид артистичен маниер, които дамите от моя кръг намират за доста предизвикателен.

Каси бе уверена, че той наистина си вярваше и реши да го предупреди:

— Ако продължавате да се навъртате наоколо, господине, ще разберете какво означава истинско предизвикателство, защото майка ми вероятно ще извади револвера си от багажа, ако ви види да разговаряте с мен.

Тя си помисли, че това ще го накара мигом да изчезне, но той я изгледа развеселено.

— Майка ви носи оръжие?

— Само когато идва в града.

— Но Сейнт Луис не е опасен.

— Точно затова е прибрала колта си в багажа. Обикновено го носи със себе си.

— Да не би да искате да кажете, че сте от Запада?

Видимата му изненада я учуди.

— И какво, ако сме?

— Но това е очарователно! — възкликна младият мъж и тя нито за секунда не се усъмни в искреността на интереса му. — Виждали ли сте истински индианци? Присъствали сте на някои от тези двубои с револвери по средата на улицата, за които толкова сме чували?

Нямаше намерение да му отговаря. И преди бе срещала хора, като него, които изгаряха от желание да чуят за „Дивия запад“, но никога не биха се осмелили да го посетят. През последните години се наблюдаваше необикновен възход и развитие на градовете, които бързо се разрастваха, подпомагани от увеличаващите се железопътни линии, появиха се и нови градове, които никнеха като гъби след откриването на поредното находище от злато или сребро, а повечето от градовете на Запад се намираха само на един или два дни път до железопътната гара. Но хора като този мъж никога нямаше да напуснат безопасния си

и цивилизован живот, за да посетят „Дивия запад“, въпреки че с трепет слушаха разказите за тази примитивна част от страната и за диваците, които я населяваха.

В крайна сметка Каси реши все пак да му отговори, но да се държи малко нагло с този надут хубавец.

— Доста често виждаме малки банди от индианци, изгонени от племената си, но те обикновено нападат само отдалечените селища, а понякога и дилижансите. Ала те не са такава опасност, както някога. Миналия месец участвах в двубой с револвери, но той приключи твърде бързо, за да се изпита цялото вълнение от предизвикателството. Моят куршум само рани противника. Честта да го убие се падна на един прочут с бързината и точността си стрелец на име Ейнджъл. Всъщност наричат го Ангела на смъртта. Чували ли сте за него?

— Не бих казал, че съм. Защо го наричат „Ангел на смъртта“?

— Защото никога не пропуска целта и винаги стреля, за да убие.
— Каси реши, че е изгубила твърде много време да се прави на недодялана жителка на Дивия запад и сухо добавя: — А сега, ако ме извините, господин...

— Бартоломю Лоурънс, но приятелите ми ме наричат Барт. А вие сте?

— Касандра... Ейнджъл.

Доста се забави преди да произнесе Ейнджъл. Погледът, който ѝ отпрати, показваше, че не ѝ повярва, но това не я интересуваше. Той я задържаше и заради него губеше ценно време. Внезапно Катрин се появи на вратата на ресторанта огледа фоайето.

— Но за вас съм госпожа Ейнджъл — рязко добави Каси, ядосана на себе си, че въобще бе разговаряла с този мъж.

Отдалечи се, без да му каже повече нито дума. Разполагаше с десет секунди, за да попита за съобщения на рецепцията, преди майка и да се присъедини към нея. Изненада се, когато този път ѝ подадоха бележка. Каси едва успя да я скрие в дланта си и Катрин вече бе зад нея. Майка и мина покрай Бартоломю Лоурънс, без да го познае.

— Каси, какво правиш?

Младата жена се обърна и видя, че Лоурънс все още стоеше там, където го бе оставила и навярно отлично чуваше какво си говорят. Внезапно и хрумна какво да отговори.

— Просто проверявах дали Ейнджъл вече е пристигнал, мамо — рече тя и многозначително добави: — Точно сега присъствието му би било добре дошло.

Катрин проследи погледа ѝ в посока на Лоурънс и я разбра. Мъжът чу думите на Каси и се засмя, но се отдалечи.

— Досаждаше ли ти? — наежено попита Катрин.

— Не съвсем. Той ме позна, завърза разговор и се представи.

— А извини ли се?

— Аз му намекнах, че ни дължи извинение, но той ми отвърна, че грубостта му е била артистична изява и че той се стреми да я усъвършенства. Както и да е, намирам го за доста неприятен и се опитах да го сплаша с Ейнджъл. Той не ми повярва.

— Достатъчно е само да видиш този твой стрелец, за да разбереш, че е хладнокръвен убиец.

— Той не е...

— Няма значение — прекъсна я Катрин и я поведе към стълбите.

— Но аз определено ще разопаковам револвера си.

ГЛАВА 31

Името на детектива бе Финъс Кирби. Той бе наел стая в същия хотел, дори на същия етаж. Но Каси не можеше да се втурне към стаята му, веднага след като прочете бележката му. Не ѝ бе приятно, че се налагаше да обезпокои съня му, но не желаше да обяснява на майка си, защо е наела детектив.

Така че изчака, докато Катрин си легна. Не възнамеряваше да рискува и затова се приготви за сън и също си легна. Това бе предпазна мярка в случай, че майка ѝ не можеше да заспи и влезеше в стаята ѝ, за да си поговорят, нещо, което често се случваше.

Беше малко след полунощ, когато Каси отново се облече и предпазливо се измъкна от стаята си. Откри стаята на господин Финъс Кирби в другия край на коридора. Почука много тихо на вратата и след малко се чу някакво ръмжене от другата страна. Минута по-късно вратата се отвори и младата жена се озова лице в лице срещу сърдит мъж, облечен в дълъг жълт халат, от края на който се подаваха крака, обути в чорапи. Мъжът бе на средна възраст, с внушителна фигура, обикновено лице, но с остри и проникателни сини очи.

Когато я видя, лицето му видимо омекна.

— Извинете, госпожице. Помислих, че е някой от персонала. Да не би да сте се загубили?

— Не, сър, аз съм Касандра Стюарт. Аз ви наех.

Мъжът отново се намръщи.

— Знаете ли колко е часът, мис Стюарт?

Тя потрепери.

— Да, знам, но не мога да чакам до сутринта. Тук съм с майка си и предпочитам тя да не узнае, че съм ви наела. Разбирате ли, тя не харесва съпруга ми, а работата, заради която се обърнах към вас, засяга него.

Финъс въздъхна.

— В такъв случай предполагам, че е по-добре да влезете и да седнете.

До камината имаше два стола. Той сложи още една цепеница в огъня и седна на единия стол, на чиято облегалка бяха метнати дрехите му. Издърпа сакото си и извади от вътрешния му джоб малък бележник и молив.

— И така, какво мога да направя за вас, мис Стюарт? — попита той и започна да дращи нещо в бележника си.

Каси се настани на стола срещу него.

— Бих искала да открия родителите на съпруга си.

— Изчезнали ли са?

— Не съвсем. А и той не ми е истински съпруг... искам да кажа, че в момента е, но скоро ще се разведем. — Събеседникът ѝ повдигна вежди и Каси побърза да го увери: — Това няма нищо общо с настоящата работа. Аз искам да му помогна да се събере със семейството си, нещо като прощален подарък.

— Много похвално — отбеляза детективът. — Как се казват тези хора?

— Тъкмо тук е най-трудната част. Той е бил твърде малък, за да си спомня имената им. Разбирате ли, бил е отвлечен, откраднат от един човек, който живеел в планината. Всичко това се е случило точно в този град преди двадесет години. Съпругът ми е прекарал следващите девет години в някаква усамотена хижа в Скалистите планини. Той не е сигурен дали е бил на пет или шест години, когато са го отвлели. Родителите му не са живеели тук. Той си спомня само, че са дошли в Сейнт Луис с влак, така че или са минавали през града, или са дошли на гости при някого.

— С двамата си родители ли е бил?

— Вероятно не. Съпругът ми не си спомняше баща му да е бил с него.

— Е, поне разполагаме с името на момчето — каза Финъс, сякаш то се разбираше от само себе си.

Каси безпомощно се усмихна.

— Не съвсем. Той е приел името Ейнджъл, защото това е единственото име, с което си спомняше, че майка му го е наричала.

Детективът изглеждаше изненадан.

— Много странно — промърмори той, сякаш повече на себе си и след кратък размисъл добави: — Сигурна ли сте, че по-скоро не желаете да откриете самия него?

— Не, аз знам къде да го намеря. Искам да открия родителите му, и двамата, ако все още са живи. Помислих си, че може би някой тук ще си припомни за тази трагедия — за изчезването на едно малко момче, което никога не е било намерено. Сама не знам как бих могла да открия някого, който би могъл да знае повече нещо за този случай. Нито пък Ейнджъл. Той е идвал в града след смъртта на човека, който го отвлякъл, но не е открил нищо. — Младата жена въздъхна. — Знам, че това, което ви разказах, никак не е много, но...

— Напротив. След ден или два ще имам имената на родителите. Може би ще ми отнеме малко повече време, за да открия къде живеят сега, но нашата агенция разполага с отлични източници във всеки щат, а и телеграфът изключително много облекчава работата ми. Той наистина е забележително откритие. Помага да се заловят доста престъпници. — Финъс млъкна и се замисли. — Ейнджъл? — промърмори той. — Чудя се колко ли хора има с това име от тази страна на Мисисипи.

— Моля?

— Нищо, госпожице. — Кирби се изправи, за да я изпрати до вратата. — Надявам се, че нямате нищо против, ако започна да работя върху случая утре сутринта?

— Естествено — изчерви се Каси. — Съжалявам за часа, но през деня никак не ми е лесно да се измъкна от майка си, а ако разбере какво правя, ще ми забрани да се занимавам повече с тази работа. Майка ми наистина не харесва съпруга ми.

— В такъв случай тя настоява за развода, така ли?

— Да, но ние със съпруга ми постигнахме взаимно съгласие, тъй като по начало бракът ни бе злополука.

— Доста интересно определение.

— А можете ли да измислите друга дума за сватба под дулата на оръжията?

— Предполагам, че не — усмихна ѝ се детективът. — Сега разбирам защо искате развод. Никак не е лесно за една жена да бъде омъжена за професионален стрелец, дори и за кратко.

— А откъде знаете, че е професионален стрелец?

— С име като Ейнджъл не е трудно да се досети човек.

Каси бе страшно впечатлена. Очевидно този мъж бе истински гений и парите ѝ нямаше да отидат на вятъра.

* * *

Финъс не беше гений. Той пристигна в Сейнт Луис направо след един ангажимент в Денвър и се случи така, че във влака седеше до професионален стрелец на име Ейнджъл. Той дори прекара един приятен час, засипвайки го с въпроси, защото инстинктите му казваха, че мъж с подобна външност не може да не фигурира в списъка на търсените престъпници. Инстинктите му го подведоха и Финъс за малко не получи куршум за настойчивостта си. Обаче той обичаше опасностите, иначе не би си избрал професията на детектив.

Финъс Кирби не се върна в леглото. Час по-късно, след като бе проверил в три хотела, където му проработи в четвъртия. Почука на вратата. В мига, в който тя се отвори, се намери срещу насочен револвер. Той се втренчи в дулото, преди да погледне мъжа, който го държеше.

— Току-що се срещнах с жена ви — любезно заяви детективът.

— С моята какво?

— Тя е в Сейнт Луис.

— Как ли пък не! Тя е на път за Уайоминг.

— Дребничка дама с големи сребристосиви очи? — усмихна се Кирби.

Ейнджъл свали револвера и изруга. Беше изминал половината път до Уайоминг, решавайки, че е по-добре да не се намира в Шайен, когато Каси се прибере у дома. Разстоянието не се оказа достатъчно, за да я забрави, така че той реши да дойде в Сейнт Луис и да се опита още веднъж да открие майка си. Това бе едната причина да е тук. Другата бе да се махне още по-далеч от съпругата си и от проклетите документи по развода.

— Предполагам, че ми казахте истината, че нямате друго име, освен Ейнджъл — рече Финъс. — Поне вие не знаете за друго. Съжалявам, че ви досадих с въпросите си.

— И все още го правите — раздражено отвърна Ейнджъл. — Какво искате сега, Кирби?

— Само малко информация. Съпругата ви ме нае да открия родителите ви. Би било полезно...

— Какво е направила тя? — избухна Ейнджъл. — По дяволите, не мога да повярвам, че тази жена отново си пъха носа в хорските работи и то толкова скоро след кашите, които беше забъркала. Дори не може да дочака да се прибере у дома си. И този път това засяга и мен!

Финъс изпита прилив на задоволство. Обичаше да наблюдава човешките реакции. Достатъчно е да подхвърлиш точната дума или фраза и хората започват да се държат по най-неочакван начин. Разбира се, не очакваше, че този мъж ще загуби самообладание. Това още веднъж доказваше, че всички имат своята уязвима страна.

Финъс реши да опита отново.

— Би било много полезно, ако ми опишете родителите си или ми разкажете всичко, което си спомняте за тях.

Черните пламтящи очи се впиха в него.

— Тя ви е наела. Получете информацията си от нея.

— Как можех да знам, че няма да искате да ми сътрудничите? Те са ваши родители, но сега ми се струва, че малката дама, за която сте се оженили, е единствената, която желае да ги открие.

— Добре, Кирби, убедихте ме — сърдито рече Ейнджъл. — Не си спомням баща си, но майка ми имаше черна къдрава коса и черни очи.

Финъс извади бележника си.

— Като вашите?

— Не. Струва ми се, че бяха тъмнокафяви.

— А особени белези?

— Не си спомням такива.

— Какво можете да ми кажете за възрастта ѝ и за националността?

— Тя беше млада и хубава.

— Всички майки изглеждат хубави за петгодишните си синове. Да е говорила с някакъв акцент?

— Ако е било така, то и аз щях да говоря като нея и не бих го забелязал, нали... — Ейнджъл внезапно спря, Изглеждаше объркан. Сега като го споменахте, си спомням, че Старата мечка ми каза, че съм говорел много смешно, когато ме откраднал. Разбира се, самият той говореше на развален английски, така че може би аз съм говорел правилно.

— Тогава... — добави Финъс и Ейнджъл го изгледа намръщено.
— Но, разбира се, вие сте продукт на доста примитивно възпитание.

— Нямам никакви проблеми да накарам другите да ме разберат
— застрашително отвърна Ейнджъл.

— Не се и съмнявам — ухили се Финъс. — Оръжията винаги се разбират по-добре от думите. Но да продължим. Първото ми предположение беше, че с вашите коси и очи може би сте наполовина индианец, но костната ви структура е различна, а и онзи стар индианец сигурно е познавал достатъчно други индианци, за да различава отделните диалекти. В такъв случай вашият не би го учудил. Второто ми предположение е, че може би сте чист испанец. Но вероятността майка ви да е била чужденка няма с нищо да ми помогне, ако не мога да открия вестниците от онова време.

— Наистина ли мислите, че в толкова голям град изчезването на едно дете ще намери място във вестниците?

— Напълно съм убеден. Проблемът е да разберем къде се пазят старите издания. Редакциите на повечето вестници не разполагат с достатъчно място, за да съхраняват старите вестници, но в някои от тях се опитват да запазят поне първите страници. Както сам казахте обаче, този град е голям и ще бъде истински късмет, ако открием поне един вестник отпреди двадесет години.

— А с моя късмет това едва ли ще съдържа някакви статии за мен.

— Да не би напоследък късметът да бяга от вас? — Ейнджъл само изръмжа и Финъс се засмя. — Е, според мен този път той ще се обърне във ваша полза. Това е един от най-лесните ми случаи. Много по-трудно е да се открият хора, които бягат от закона. Надявам се, че сегашният случай няма да ми отнеме много време.

— Ако ги откриете, изпратете сметката на мен — заяви Ейнджъл. — Не желая да съм задължен на онази жена, за която съм женен.

— Съмнявам се, че това ще ѝ хареса. Според мен тя ги търси заради вас.

— Какво да се прави, ще трябва да се примири.

— Но това е въпрос на принцип. Тя е тази, която първа ме нае.

— В такъв случай аз ви уволнявам от нейно име и ви назначавам от свое. Доколкото знам, един съпруг има право на това.

— Докато не е разведен.

— Махайте се, Кирби.

Финъс отново се засмя. Ейнджъл затръшна вратата зад гърба му. Едва след няколко минути осъзна, че Каси се намираше в същия град, навярно само през няколко улици от него. Проклетото му тяло се изпълни с диво желание и копнеж по нея.

ГЛАВА 32

— Разведени ли сме вече?

Каси рязко се събуди от тихия глас в ухото и.

— Какво?

— Разведени ли сме вече?

Веднага разбра кой питаше, просто не можеше да повярва, че е в стаята ѝ.

— Ейнджъл!

Ръката му се плъзна в косите ѝ, тялото му покри нейното.

— Само отговори на въпроса ми, Каси!

— Не сме.

— А ти...?

— Не! — побърза да го увери тя. — Аз просто нямах време...

Устните му пресякоха по-нататъшните ѝ обяснения. Очевидно точно сега не се интересуваше от извиненията ѝ. Това, за което жадуваше, се намираще скрито под топлата нощница.

— Защо не спиш гола?

Навярно въпросът му бе плод на неговото смущение и една дама не би могла да го приеме сериозно, но Каси все пак му отговори:

— Правя го през лятото.

Той изпъшка, знаейки, че споменът за нейната голота ще го преследва винаги. Езикът му навлезе дълбоко в устата ѝ, преплете се с нейния и от гърлото на Каси се изтръгна стенание. Измина доста време преди двамата да поемат отново дъх.

— Ти имаш най-сладките и най-меки устни, които някога съм вкусвал — прошепна Ейнджъл, надвесен над тях.

— Гласът ти ме кара да изтръпвам, Ейнджъл.

— А моите устни?

— Те ме правят слаба.

Устните му се придвижиха към ухото ѝ.

— И какво още?

— Горещца — промълви тя.

— О, Господи, Каси, ще се пръсна, ако веднага не вляза в теб!

— Тогава какво още чакаш?

Той се засмя и отново я целуна. След това се претърколи и отметна завивките. В бързината да я съблече Каси скъса плата на нощницата си и три копчета излетяха. Ейнджъл припряно измъкна ризата си от панталоните и дръпна краищата ѝ. Нейните копчета също изхвъркнаха и се смесиха с тези от нощницата на Каси. След секунда тон бе отново върху нея, притискайки я върху леглото. Тя обви дългите си бедра около кръста му и в същия миг той влезе в нея, прониквайки все по-дълбоко и по-дълбоко. Познатото пулсиране избухна в нея, стегнатата копринена плът трептеше около набъбналата му мъжественост и двамата едновременно достигнаха върха на удоволствието.

Каси отпусна краката си. Пръстите ѝ се плъзнаха по хладната кожа. Ейнджъл не беше успял да си свали ботушите и панталоните си. Беше смешно, но всъщност ѝ се искаше да заплаче.

Господи, как мразеше действителността, която изплуваше след като страстта отминеше, копнееше поне веднъж опиянението да продължеше малко по-дълго. Но това бе все едно да си пожелаеш зимата да си отиде през януари.

Мразеше това. В този миг в гърдите ѝ се надигна негодувание и към Ейнджъл. Чувстваше се обидена, че той не си бе свалил ботушите.

— Следващият път си свали ботушите — сърдито заяви тя.

— Тук ли е Марабел?

— Не.

— Тогава ще ги сваля веднага.

— Не, няма да го направиш. Не можеш да останеш.

— Още не съм готов да си тръгна, Каси. Освен това бяхме прекалено бързи. Сега ще опитаме отново — бавно и спокойно.

Сърцето ѝ затуптя с радостна възбуда, но тя потисна надигналите се чувства.

— Не, няма — твърдо повтори младата жена. — Ще си тръгнеш, преди майка ми да те чуе и да се появи със зареден револвер.

— Къде е тя?

— В съседната стая.

— В такъв случай ще трябва да бъдем тихи, нали?

— Ейнджъл...

Устните му отново завладяха нейните с възбуждащо умение. Не биваше да му позволява, не и този път.

Но го направи. Той ѝ липсваше толкова много, а тя го желаше с цялото си същество. Когато разбра, че си е тръгнал, мисълта, че никога повече няма да почувства докосването му, караше сърцето ѝ да се свива от мъка.

Сега докосването му разрушаваше и последната преграда на съпротивата ѝ. Дланта му нежно галеше гърдите и плоския ѝ корем. Кожата ѝ настръхна, а зърната на гърдите ѝ се втвърдиха под опитните му милувки. Само преди мигове бе преживяла най-невероятното удоволствие, а ето че тялото ѝ отново гореше в пламъците на страстта. Този път Ейнджъл не бързаше да я изведе до върха, защото ѝ даряваше всеки сантиметър от тялото ѝ със сладкото мъчение на ласките си.

Сякаш го познаваше по-добре от самата нея. Дори я обърна по корем и плъзна езика си надолу по гладкия ѝ гръб. Зъбите му ухапах лекичко нежните полукълба и тя тихичко се изкиска, тъй като това ѝ напомни навика на Марабел. Езикът му описа бавни кръгове по вдлъбнатата част на колената ѝ. Каси никога не бе подозирала, че тялото ѝ крие толкова чувствителни места. Той ги откриваше едно по едно, а въздишките и сладостните ѝ потръпвания го водеха, докато ръцете му най-после не се плъзнаха между бедрата ѝ, откривайки пухкавото хълмче на нейната женственост.

Съмваше се, когато двамата се отпуснаха изтощени в леглото. Каси се чувстваше толкова задоволена, че този път в сърцето ѝ нямаше място за никакво недоволство или обида. Той бе прав. Първият път бе твърде бързо. Следващият... Този мъж наистина бе благословен от Бога... беше изключителен в леглото, така както бе ненадминат и в стрелбата.

В този миг не искаше нищо друго, освен да се отпусне в сладките прегръдки на съня, но не можеше докато Ейнджъл не си тръгне. Ала изглежда и той не бързаше, а тя нямаше сили да го подкани да побърза.

Той лежеше, изпънат до нея, ръцете му бяха скръстени под главата, а очите му бяха затворени, но Каси знаеше, че не спи. Устните му бяха извити в лека усмивка. Тя се замисли какво ли означаваше това. В момента изглеждаше като мъж, който е бил напълно задоволен, тогава защо да не се усмихва? Той бе постигнал своето — във всяко

отношение. Не можеше да го обвинява затова. Тя самата искаше да се смее... докато действителността не се завърна отново.

Сега отново имаше вероятност да е забременяла, а това означаваше ново отлагане на развода. Не би имала нищо против, ако не се налагаше да обяснява на майка си, а това никак нямаше да бъде лесно. Само мисълта бе достатъчна да я изтръгне от сънливостта, която я бе обзела. Нещастиято обикновено не се задоволяваше само с една жертва, затова Каси побърза да накара Ейнджъл да сподели нейното.

— Знаеш, че сега ще трябва да изчакам още, докато получа развод.

Той сви леко рамене.

— Един месец.

Той искаше развод. Как смееше да изглежда толкова безразличен кога ще го получи? Но Ейнджъл не бе свършил.

— Защо все още не си започнала процедурата?

— Бях твърде заета.

Младият мъж се обърна и я погледна.

— Твърде заета, за да скъсаш връзките, които ни свързват? Би трябвало да намериш време, скъпа. Така аз продължавам да имам права, на които не мога да устоя да се възползвам, а това няма да ни донесе нищо добро.

Сега изглеждаше раздразнен. Каси реши да смени темата.

— Какво правиш тук, Ейнджъл?

— Аз би трябвало да те попитам същото. Защо не си у дома, скрита в безопасност в ранчото на майка ти, където няма да мога да се добера до теб?

Тази вечер се бе добрал до нея, което ѝ напомни да попита.

— Как успя да влезеш в стаята ми тази вечер?

— Първо ти ще отговориш на въпросите ми, Каси.

— Защо?

— Защото съм по-голям и по-силен от теб, а освен това съм ти и съпруг и имам право пръв да получа отговорите.

Звучеше толкова самодоволно, че в гърдите ѝ се надигна гняв.

— И къде си чул подобна глупост?

— Искаш да кажеш, че не е истина?

— Не и в семействата, които познавам, а особено пък не важи за моето.

— Ти говориш за майка си, но не приличаш на нея.

— Ако реша, мога и да заприличам.

Отговорът му бе невярваща усмивка, а пръстът му закачливо подръпна нослето ѝ.

— Струва ми се, че умението ти да лъжеш не се е подобрило особено напоследък.

Каси стисна зъби.

— Ти си ме виждал да се разправам с хора, пред които се чувствам виновна. Ала никога не си ме виждал как се отнасям към тези, които са се провинили спрямо мен.

— Такива като мен ли, Каси? — меко попита той.

Тя усети как страните ѝ пламват.

— Ако постъпиш зле с мен, Ейнджъл, няма да стоя със скръстени ръце и ще предприема нещо.

— Какво например?

— Едва ли искаш да ти дам прибързан отговор, така че ме остави малко да помисля.

Той се засмя.

— Предполагам, че си мислиш, че можеш да бъдеш опасна като майка си, но аз по-скоро бих се спрял на твърдоглавието. Обаче мога да ти докажа, че съм по-твърдоглав и от теб — ще остана тук, докато майка ти почука на вратата.

Тя отвори уста, за да му каже, че това са само празни приказки, но побърза да я затвори. Последното, което искаше, бе двамата с майка ѝ да се срещнат отново, а той бе достатъчно твърдоглав, за да остави да се случи.

— Какъв беше онзи въпрос, на който искаше да ти отговоря? — неохотно попита тя.

Изречението му рязко се промени и закачливостта изчезна.

— Защо не си си у дома?

— Когато мама иска да пазарува, отиваме да пазаруваме — сви рамене Каси.

— Посред зима?

— Според нея така и така сме доста далеч от къщи, така че малко отклонение няма да ни навреди кой знае колко?

— И нейният избор бе Сейнт Луис?

— Не, той беше мой избор.

— Така си и мислех. Това, което искам да знам, е как така се оказах начело в списъка ти на хора, в чиито живот трябва да се бъркаш?

— Какво искаш да кажеш? — предпазливо попита младата жена.

— Много добре знаеш.

Тя седна в леглото, а очите ѝ се разшириха невярващо. Той не би могъл да знае. Това просто не беше възможно...

— Как си разбрал?

— Твоят детектив решил, че мога да го снабдя с полезна информация, така че миналата нощ ме посети.

— Този мъж наистина е невероятен — с благоговение прошепна Каси. — Да те открие в големия град, след като дори не знае, че си тук...

— Знае — раздражено я прекъсна Ейнджъл. — Пътувахме с един и същ влак.

— О — разочаровано рече тя. — Е, все пак...

— Стига, Каси — отново я прекъсна Ейнджъл. — Защо си го наела?

— Защото не смятам, че отново ще направиш усилие да откриеш родителите си.

— Ти не ми дължиш никакви услуги.

— Аз пък реших обратното.

— Защо? Или може би си забравила какво ти отнех?

— Не — тихо отвърна тя и страните ѝ отново пламнаха. — Но ти не знаеш какво направи за родителите ми. От онази нощ, в която ги заключи в хамбара, двамата са склучили пълно примирие и вече си говорят.

Ейнджъл изсумтя. Явно нямаше смисъл да спорят кой на кого е задължен.

— Чуй ме, Каси. Не желая да наемаш детективи заради мен, така че си позволих свободата да уволня Кирби от твое име.

Думите му я възмутиха.

— И защо си го направил? Не искаш ли да откриеш близките си?

— Искам само да знам кои са те. Точно заради това съм тук. Но аз ще съм този, който ще ги открие. Разбра ли ме?

— Но мистър Кирби може да ти помогне.

— Съгласен съм с теб, затова той сега работи за мен, а не за теб.

Каси присви очи.

— Никак не ми харесва властното ти държание, Ейнджъл.

— Много лошо.

— И какво искаш да кажеш, че искаш да знаеш само кои са те?

Няма ли да отидеш да ги видиш, след като ги откриеш?

— Не.

Отговорът му толкова я изненада, че раздражението към него мигом се стопи.

— Защо не?

— Защото ние сме непознати един за друг. Аз не си спомням баща си. Смътно си спомням и майка си. Съмнявам се, че тя ще ме познае. Не е същото като да ме е отгледала.

— Но тя се е грижила за теб през първите шест години от живота ти.

— А след това ме е изгубила.

В гласа му прозвучаха горчивина и болка.

— И ти я обвиняваш за това? Онзи стар индианец те е отвел в планините, където никой не е могъл да те открие. Твоята майка вероятно не е била на себе си от мъка...

— Не можеш да знаеш...

— Нито пък ти. Така че трябва да разбереш. Това няма да те нарани. Поне тя ще знае, че не си мъртъв. Според мен майка ти именно това си мисли за теб.

— Отново се месиш в работите ми, Каси — остро рече той. — Това не е твоя грижа.

— Напълно си прав — хладно отвърна тя. Гневът ѝ към него отново се надигна. — А това не е твоята спалня, така че защо не се махнеш оттук?

— Най-сетне едно предложение, с което напълно съм съгласен — гневно ѝ го върна той, отметна завивките и грабна панталоните си от пода. — Позволи ми да те предупредя. По-добре побързай да се махнеш от този хотел, ако не желаеш отново да използвам резервния ключ, който имам за стаята.

— На сутринта си тръгвам — увери го Каси.

— Вече е сутрин.

— Тогава следобед.

— Добре! — рече Ейнджъл, наведе се и неочаквано я целуна. След миг вече го нямаше.

Каси остана втренчена в черната му триъгълна кърпа, която забрави в желанието си час по-скоро да си тръгне. Вдигна я и притисна към устните си, все още влажни от прощалната му целувка.

Отново го бе ядосала, въпреки че това не беше нещо ново. Поради някаква причина изглежда им бе писано да се разделят по един и същ начин. Тогава защо я бе целунал на раздяла, след като ѝ бе толкова ядосан? Дали го бе направил, без да се замисли, по силата на дългогодишен навик, или пък може би... просто не бе могъл да устои? И сто години да живееше нямаше да можеше да си отговори на този въпрос.

ГЛАВА 33

Багажът им бе свален и натоварен в дилижанса, който щеше да ги откара до железопътната гара. Ейнджъл наблюдаваше отпътуването им. Пет минути по-късно Каси и майка ѝ слязоха по стълбите и отидоха до рецепцията, за да си платят сметката за престоя в хотела. Майката изглеждаше така, сякаш бе готова да отнесе главата на всеки, осмелил се да я погледне накриво. Каси не изглеждаше по-приятелски настроена. Но Ейнджъл не възнамеряваше да се приближава до тях. Просто искаше да се увери, че днес си заминават.

Трябваше да изчака осем часа. Явно след като си е тръгнал, Каси е заспала. Той прекара деня седнал на дивана във фойето, наблюдавайки стълбите, уморен и гладен, тъй като бе похарчил всичките си пари предишната вечер, за да подкупи администратора да му даде резервния ключ от стаята на съпругата му.

Бе спал само няколко часа, преди Кирби да почука на вратата му. Не се бе връщал в стаята си и по страните му бе набола брада, косата му бе разрошена от пръстите на Каси, а няколко копчета на ризата му липсваха.

От управата на хотела идваха на два пъти при него, за да го помолят да си тръгне. Плашеше гостите. Най-напред дойдоха двама мъже в изискани костюми, а след това още четирима. Ейнджъл им отговаряше по един и същ начин — нямаше да си тръгне преди жена си. Очевидно те решиха да не го насилват, въпреки че сигурно са проверили дали наистина съпругата му е регистрирана в хотела.

Ейнджъл бе в отвратително настроение. Чувстваше се раздвоен. Искаше Каси да си замине, но в същото време копнееше тя да остане, за да можеше отново да я посети в стаята ѝ, вместо да се намира на километри разстояние от него. Все още ѝ бе ядосан, защото се опитваше да се намеси в живота му, но му се искаше да не се бяха разделили скарани. Би могъл да опита да се сдобрят преди да си тръгне, но нямаше да го направи, тъй като смяташе, че ще е по-добре

за нея, ако му е ядосана. В такъв случай нямаше да се бави и щеше да сложи край на брака им.

Докато не го стори, той не можеше да се върне в Шайен. Щеше да бъде прекалено близо до нея, а изминалата седмица му доказва, че не можеше да се сдържа, когато е до нея. По този начин тя никога нямаше да получи развод. Защото вместо това щеше да забременее.

Мисълта го разтърси и едновременно с това Ейнджъл осъзна, че иска тя да зачене неговото бебе. По този начин тя щеше да бъде завинаги негова и повече нямаше да има приказки за развод. Искаше тази вбесяваща жена, която обичаше да се намесва в живота на другите, повече от всичко друго на света.

Но тя не го желаше за съпруг. Би било отвратително от негова страна да се стреми да забременее. Но пък кой е казал, че той е мил и благороден джентълмен?

Двама мъже излязоха от ресторанта и се насочиха към изхода на хотела. Ейнджъл не би ги забелязал, ако те внезапно не спряха пред него, закривайки бюрото на рецепцията. Той нямаше нищо против. И без това възнамеряваше да се премести, за да не би Каси да го забележи, ако случайно погледнеше в неговата посока. Сега не бе необходимо да го прави... по дяволите предпазливостта! Не искаше да се лишава от тази последна възможност да се наслади на прекрасната гледка, каквато представляваше съпругата му. Колко ли време щеше да измине, преди отново да я види?

Ейнджъл стана и се запъти към една от високите колони, които поддържаха тавана на фойето. Налагаше се да мине покрай двамата мъже и без да иска чу това, което каза по-привлекателният от двамата.

— Тя се нарича госпожа Ейнджъл. Отначало почти не я забелязах, но сега... не знам, нещо в нея ме заинтригува.

— Не виждам какво — отвърна искрено озадачен приятелят му, докато двамата се взираха в Каси.

— Добре, защото не възнамерявам да я споделям с някого.

Ейнджъл си напомни, че Каси напускаше Сейнт Луис и не бе необходимо да казва нищо.

— Нито пък аз — заяви той, което накара мъжете да се обърнат към него. Ръката му машинално отметна жълтата мушама, откривайки револвера.

— Извинете? — Бартоломю Лоурънс отстъпи, за да огледа мъжа, който ги прекъсна.

— Дамата е омъжена — с нисък глас обясни Ейнджъл.

— Барт харесва омъжени жени — подигравателно подхвърли приятелят му, тъй като явно Барт бе загубил дар слово, втренчил поглед в Ейнджъл.

— Ако се опита да хареса тази, може да се смята за мъртъв.

Бартоломю вече бе разбрал, че този мъж с револвер на бедрото навярно е Ангела на смъртта, както го бе нарекла Каси. След последната забележка, той се строполи като мъртъв на пода.

— По дяволите! — с отвращение го изгледа Ейнджъл.

Припадналият мъж във фойето на хотела със сигурност щеше да привлече вниманието на Каси и майка ѝ, но един поглед в тяхна посока му показва, че те вече не бяха там. Обърна се тъкмо навреме, за да види как излизат през изхода.

— За забавление ли го правиш — чу се глас зад гърба му, — или просто не можеш да се спреш?

Ейнджъл хвърли още един презрителен поглед към мъжа на пода и се обърна.

— Какво искаш, Кирби?

Финъс се засмя.

— Предполагам, че не можеш да се спреш. Но ще трябва да скриеш револвера си. Хората в този град започват да нервничат, когато видят друг, освен представител на закона, да носи оръжие.

— Свикнал съм да изнервям хората — равнодушно отвърна Ейнджъл. — Ако това е всичко, което имаш да ми кажеш...

— Бих добавил, че изглеждаш ужасно.

— Можеш да запазиш мнението си за себе си.

Ейнджъл се обърна, за да си тръгне, но Финъс го настигна.

— Май си в много лошо настроение, така ли е?

Ейнджъл не му обърна внимание.

— Може би това ще те развесели.

Размаха лист хартия пред лицето на Ейнджъл. Той спря, но не се протегна да го вземе. Финъс отдръпна листа, когато внезапно му хрумна, че Ейнджъл може би не знаеше да чете, което не би било невъзможно, имайки предвид кой го бе отгледал. Детективът реши да не любопитства.

— Открил си някой стар вестник? — предположи Ейнджъл.
Финъс кимна.

— Един, в който навремето е работил много съвестен репортер.
Историята е публикувана на цялата първа страница.

— Имената?

— Колин и Ана О'Рурк.

— О'Рурк?

— Такава бе и моята реакция. Никога не бих предположил, че си ирландец. Всеки ирландец, който съм срещал, дори и второ, и трето поколение американци, има келтски акцент, но твоят е напълно изчезнал.

— О'Рурк — повтори Ейнджъл още веднъж, този път по-бавно.

Много бързо би могъл да свикне с подобно име. А това бе всичко, което искаше, напомни си той, да има фамилно име, защото му бе писнало да казва „само Ейнджъл“. Детективът започна да му преразказва статията от вестника.

— Ана О'Рурк е пристигнала тук със сина си на гости на приятелка от детинството. Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но е била вдовица. Баща ти, Колин О'Рурк, е бил второ поколение американец и е бил инспектор в железниците и затова вероятно не си го спомняш. Работата му е налагала често да пътува. Майка ти е пристигнала от Ирландия и наскоро след това се е омъжила за баща ти. Явно е изпитвала тъга по родината си, защото след като баща ти починал тя решила да те заведе в Ирландия. Но преди това искала да се сбогува с приятелката си. Според репортера Ана е била в града около седмица, когато четиригодишният ѝ син Ейнджъл изчезнал от ливадата пред къщата на Дора Кърмайн. В един момент си бил там, а в следващия — вече те е нямало.

— Искаш да кажеш, че тя наистина ме е нарекла Ейнджъл?

— Така изглежда.

— И след като по онова време съм бил на четири години, това означава, че сега съм на двадесет и четири вместо на двадесет и шест, както мислех досега.

Финъс се ухили.

— За пръв път чувам някой да става по-млад вместо по-възрастен. Както и да е, били са организирани групи, които да те търсят и е била обещана награда. Отначало всички предположили, че

си се отдалечил от къщата и след това си се изгубил, и затова на никого не му е хрумвало да те търси извън града. Открих да се споменава за теб в друг вестник, датиран няколко седмици по-късно, където отново се съобщаваше, че още не си намерен и се потвърждаваше наградата, която е била доста голяма. Изглежда половината от този град те е търсил.

— Как каза, че е името на приятелката на майка ми?

— Дора Кърмайн.

— Тя все още ли живее тук?

Финъс кимна.

— Тъкмо се връщам от посещение при нея. Искях да проверя дали историята от вестника отговаря на истината.

— Не си й казал за мен, нали?

— Не. Казах й, че съм от кметството и изготвям доклад за увеличаването на престъпността през последните двадесет години.

Ейнджъл заби поглед в пода.

— Тя каза ли, дали майка ми е още жива?

— Да, жива е.

— Предполагам, че се е върнала в Ирландия, както е възнамерявала?

— Според госпожа Кърмайн, Ана О'Рурк никога не е напускала Сейнт Луис. Не е искала да се откаже от надеждата, че един ден ще се върнеш при нея. Живее на девет пресечки отгук в едно от старите градски имения. Преди осемнадесет години се е омъжила за богат banker. Той е бил вдовец с две деца. Тя му родила още няколко, така че ти имаш двама природени братя и една сестра.

Ейнджъл го изгледа спокойно.

— Не замисляш да ни събереш, нали?

— И без това вече пристъпих някои от принципите си в този случай. Не възнамерявам да продължавам да го правя.

— Добре.

Финъс се намръщи.

— Струва ми се, че не мислиш да я посетиш.

— Не мисля. Тя си има ново семейство и не виждам защо трябва да смуцавам и обърквам живота й.

Финъс го изгледа продължително и сетне сви рамене.

— Може би си прав. Все пак в крайна сметка тя е само твоята майка. Какво значение има дали някога ще разбере, че първородният ѝ син е жив?

— Това, което се е случило с него, не е никак приятно.

— Истината рядко е толкова лоша, колкото си въобразяваме. Тя вероятно си мисли най-лошото.

Ейнджъл свъси вежди.

— По-лошо от това, което съм? Съмнявам се.

— Не си ли прекалено жесток към себе си? В сравнение с някои от престъпниците, които съм проследявал, ти си истински светец. Бил си отвлечен и отведен на запад, но това не е било по твоя вина. Налагало се е да се приспособиш към живота там и ако ме питаш, смея да кажа, че си се справил доста добре.

— Някой да те е питал?

Финъс се отказа и му подаде лист хартия.

— Адресът е тук, ако промениш решението си. Ще оставя сметката на рецепцията в хотела ти. Беше интересно да се запознаем, Ейнджъл О'Рурк.

ГЛАВА 34

— Можем ли да поговорим?

Щом влакът потегли от гарата, Каси се отпусна на плюшената седалка. Вероятно трябваше да и бъде мъчно макар, че частният пътнически вагон на майка ѝ пристигна на гарата тази сутрин, иначе Катрин щеше постоянно да намира за какво да мърмори ѝ да се оплаква през следващите няколко дни. Предполагаше, че трябва да бъде добрата дъщеря и щом майка ѝ толкова дълго запази мълчание, след като тя сутринта дойде в стаята ѝ и откри, че дъщеря ѝ е твърде уморена за да стане, Нощницата ѝ лежеше върху пода, а наоколо бяха посипани копчета, някои от които не си подхождаха с нощницата.

— Искам да си тръгнем днес, мамо, но първо искам да поспя още малко — бе всичко, което Каси каза.

— Ще ми кажеш ли защо?

Тонът на Катрин бе изпълнен със сарказъм и тя явно чакаше обяснение, но не очакваше отговора на дъщеря си:

— Не искам да говоря за това.

Изненадващо тя остави Каси да се наспи. Когато по-късно тя се събуди, единствените думи на майка ѝ бяха:

— Уредих да изпратят новите ни дрехи, когато привършат с поправките.

Каси знаеше, че няма да ѝ се размине и в крайна сметка ще трябва да удовлетвори любопитството на майка си, Обаче мислеше да избегне истината, поне доколкото е възможно.

— За какво искаш да говорим, мамо?

— Можем да започнем с това, защо сега се намираме в този влак, вместо след една седмица, както планирахме.

— Избрахме и поръчахме всички дрехи. Нима наистина искаш да останеш в Сейнт Луис само и само да можем да ги вземем с нас? Времето е толкова студено, така че едва ли бихме могли да се наслаждаваме на пребиваването си в града. Сигурна съм, че още утре ще се отегчиш и сама ще настояваш да си тръгнем.

— Ти не би се отегчавала в града, независимо дали е топло или студено. Стига заобикалки. Не е ли по-добре да избегнем излишните обяснения и, веднага да пристъпим направо към истината?

— Какво те кара да мислиш...

— Аз имам очи, бибчо. Видях твоя стрелец във фоайето на хотела.

Каси също го бе видяла, но откакто срещна Ейнджъл, ярко жълтото винаги привличаше вниманието ѝ, където и да се намираше. Така че нямаше начин днес да не забележи неговата жълта мушама. Но се направи, че не го вижда и дори не погледна в неговата посока. Знаеше, че е дошъл, за да се увери, че тя ще напусне града и това я вбеси.

— Защо те е последвал чак в Сейнт Луис? — настоя Катрин.

— Не ме е последвал. Дошъл е поради причини, които нямат нищо общо с мен.

— Знаеш ли защо е дошъл?

— Не.

— Мразя подобни съвпадения — въздъхна майка ѝ. — Те не са естествени.

— Например като съдбата?

Катрин ѝ хвърли остър поглед, отказвайки да приеме, че съдбата има нещо общо в случая.

— Той е бил в стаята ти миналата нощ, нали?

— Да.

— И?

Дотук с намерението ѝ да избегне истината.

— Ейнджъл не може да се сдържи да не се възползва от съпружеските си права, когато съм наблизо.

— Значи този развратен...

— А на мен ми е трудно да му откажа тези права.

— Каси!

— Така че той предложи да се прибера у дома.

Думите ѝ смаяха Катрин.

— Той го е направил? Искаш да кажеш, че този мъж наистина притежава здрав разум?

— Не е смешно, мамо.

— Не съм и предполагала, че е, бибчо.

— Както и да е, той се държа твърде властно, въобразявайки си, че има право да ми заповядва.

— Всички мъже си мислят така. Никога не съм могла да разбера защо. Жените в Уайоминг вече получиха правото да гласуват, могат да бъдат съдебни заседатели, можем също да се похвалим, че жените в нашия щат първи извоюваха правото да се зачита тяхното мнение, но съпрузите все още си мислят, че тяхната дума е закон.

— Татко никога не е бил такъв.

— Твоят баща е изключение. — Катрин млъкна и след миг се засмя. — Другото изключение са семейство Съмърс. Много добре знаем кой носи панталоните в тяхната къща и те много добре му прилягат.

— Това, което казваш, не е много любезно, мамо. И не е истина. Двамата са равностойни партньори. Ако възникват разногласия, ги обсъждат. Нито един от тях не заявява просто „направи го“, смятайки че с това слага край на спора.

— Чейс Съмърс не е толкова глупав — усмихна се Катрин. — Признавам, че понякога Джеси стъпва покрай него на пръсти, но в повечето случаи се разхожда отгоре му.

— Само защото той ѝ го позволява — настоя Каси. — Има разлика.

Катрин внезапно се намръщи.

— Как така се отклонихме от темата?

На Каси ѝ се искаше майка ѝ да не го бе забелязала толкова скоро.

— Обсъждайки деспотизма на мъжете. Преди да притесниш и двете ни с въпроса си, да, ще трябва да почакам още един месец, преди да подам документите за развод.

* * *

Ейнджъл почука на входната врата на масивната каменна къща. Знаеше, че не трябва да е тук. Беше се изкъпал и преоблякъл. Изглеждаше спретнат и чист, само косата му бе по-дълга, но не възнамеряваше да се подстригва до пролетта. Въпреки това не би трябвало да е тук. Нямахе друг избор — или трябваше да се напие до

безсъзнание, за да забрави за малката си съпруга, или да дойде тук. Не му се искаше да се напива.

Вратата се отвори. На прага застана мъж с къдрава бяла коса, бакенбарди и строг костюм. Кожата му бе тъмна, почти черна.

— С какво мога да ви услужа, сър?

— Бих искал да разговарям с господарката на този дом — отвърна Ейнджъл.

— Кой е, Джеферсън? — обади се друг глас, последван от появата на висок мъж на средна възраст с руса коса и зелени очи.

— Не знам, господин Уинстън. Този джентълмен желае да разговаря с госпожа Ана.

Зелените очи се присвиха и внимателно огледаха Ейнджъл.

— Мога ли да попитам каква работа ви води при съпругата ми?

— Вие ли сте bankerът?

Очите се присвиха още повече.

— Да.

— Тази сутрин узнах, че вашата съпруга е моята майка. Казвам се Ейнджъл... О'Рурк.

За пръв път произнасяше това име. Испита удоволствие да го каже, но името предизвика въздишка от страна на съпруга на Ана.

— Разбирам — примирено рече той. — Вие сте петнадесетият Ейнджъл, който чука на вратата ми, опитвайки се да получи наградата. — В гласа му имаше презрение, когато добави: — Останалите поне бяха ирландци или се бяха постарали да приличат на такива. Можете ли да докажете, че сте изчезналият син на съпругата ми?

Съмнението бе последното нещо, което Ейнджъл очакваше. Прииска му се да се разсмее.

— Не се нуждая от доказателства, мистър.

— В такъв случай няма да получите нито цент...

— Не искам парите ви — прекъсна го Ейнджъл. — Дойдох, за да се видя с нея, преди да замина на запад.

— Е, това е нов подход — скептично призна bankerът. — От любопитство бих искал да знам каква история сте приготвили, за да обясните изчезването си?

— Ако тя пожелае да узнае, ще й кажа — бе всичко, което Ейнджъл намери за необходимо да отговори, като се имаше предвид, че мъжът започваше да го нервира.

Банкерът се поколеба за миг, преди отново да въздъхне примирено.

— Заради съпругата си, съм принуден да ви позволя да се срещнете с нея. Но ви предупреждавам, че само като ви види, тя ще знае дали казвате истината. И ако не ви познае, ще ви бъда благодарен веднага да напуснете къщата ми. Моята съпруга изстрада достатъчно и не искам спомените напразно да я измъчват.

Ейнджъл кимна, напълно съгласен с мъжа. Не бе необходимо да разговаря с нея. Не искаше нищо от нея. Искаше само да я зърне, за да съживи бледия спомен, който пазеше в сърцето си за своята майка. И навярно това щеше да бъде единственият резултат от тази среща, тъй като не можеше да си представи, че една жена ще познае четиригодишния си син в мъжа, в който той се бе превърнал.

Прислужникът отвори по-широко вратата.

— Мога ли да взема палтото ви, сър?

В къщата бе твърде топло, за да остане с него. Ейнджъл не искаше да се изпоти и да ги накара да си мислят, че е нервен. Ала веднага щом свали мушамата си, погледът на банкера бе привлечен от револвера му. Можеше и да се бе изкъпал и преоблякъл, но нямаше никакво намерение да крие какъв е и откъде идва. Беше облечен в черно от главата до петите, а черната триъгълна кърпа бе вързана хлабаво около врата му.

— Да не би да служите на закона? — попита го мистър Уинстън.

— Не.

Домакинът му отново се намръщи.

— Бих предпочел да не носите оръжие в дома ми.

Ейнджъл не понечи да свали револвера си.

— Няма защо да се страхувате, ако сте бил добър с майка ми.

Страните на банкера почервеняха и той се извърна сковано към прислужника:

— Предай на жена ми, че имаме гост. Може да се присъедини към нас в източната гостна.

Слугата се оттегли. Ейнджъл последва домакиня си по широкия коридор и до вратата вдясно. Стаята зад нея бе просторна, а мебелировката бе толкова изискана, че той не смееше да седне. Наистина беше нервен, не... по-скоро уплашен. Никога досега не се бе чувствал така. Нямаше работа в тази къща. По-добре да се беше напил.

— Не мога да направя това — внезапно рече той. — Мислех си, че ще мога, но... кажете й... не, не й казвайте нищо. По-добре да не знае нищо за мен.

— Така си и помислих — отбеляза по-възрастният мъж с подчертано презрение в гласа. — Повечето мъже като вас си тръгваха в този момент.

— Няма да ви се обидя, мистър, тъй като вие се грижите за интересите й. Радвам се, че тя има някой, който да го прави.

Ейнджъл действително мислеше, че проявява огромно великодушие, тъй като това, което всъщност му се искаше да каже, бе, че е убивал мъже за много по-незначителни обиди — което не бе истина, — но с думите си искаше да сложи край на предизвикателството. Мъжът обаче кимна и не каза нищо повече.

Ейнджъл се запъти към вратата и напрежението започна да го напуска, когато внезапно едно младо момиче се изпречи на пътя му. То бе красиво, черната й лъскава коса се спускаше на вълни до кръста, а огромните му зелени очи, досущ като на баща му, искряха като изумрудни. Вероятно беше на не повече от тринадесет години. Сестра, бе казал Кирби, и дълбоко в сърцето си Ейнджъл знаеше, че сега я гледаше право в лицето.

На гърлото му заседна огромна буца. Не можеше да откъсне поглед от момичето.

То също го гледаше със светнали от любопитство очи и когато заговори на баща си, не отклони погледа си.

— Мама каза, че идва веднага. Кой сте вие?

Изговори всичко на един дъх.

— Ейнджъл — отвърна той, без да се замисли.

— Не се шегувате, нали? Аз имам брат, който също се казва Ейнджъл, въпреки че никога не съм го виждала. Имам и други братя, но мама винаги им казва, че едно момиче трябва да има много братя, за да се грижат за него и да го закрилят.

Ейнджъл не можеше да се види в ролята на закрилник на сестра си. Щеше да застреля всеки, който би се осмелил да я погледне непочтително, а не мислеше, че гражданите на Сейнт Луис ще бъдат във възторг от това.

— Името ми е Кейти — продължи момичето. — Ти моят брат ли си?

Въпросът го прониза като нажежено желязо и сърцето му болезнено се сви. Не знаеше как да ѝ отговори. Истината щеше да му попречи да се махне час по-скоро от тази къща. Банкерът вероятно щеше да го обвини в лъжа. А него щеше да обвърже завинаги. Само една малка думичка и една празна част от живота му щеше да се запълни.

Но съпругът на Ана не му даде възможност да я каже.

— Предаде съобщението си, Кейти. Можеш да си вървиш в стаята.

— Но...

— Предполагам, че не би желала да се държиш невъзпитано, когато имаме гости.

Гласът му бе строг и непреклонен, но въпреки това в него се долавяше нежност и Ейнджъл разбра, че момичето му бе любимка. То излезе, без задължителното „да, сър“, а устните му бяха леко нацупени.

— Благодаря ви, че не отговорихте на дъщеря ми — чу Ейнджъл зад гърба си. — Тя е много впечатлително дете и сигурно щеше да ви повярва.

Да повярва на истината? Колко необикновено! Но Ейнджъл не го произнесе на глас, не отвърна нищо и отново се запъти към вратата. Ако проклетата стая не бе толкова голяма, сигурно вече щеше да е излязъл.

Но не успя. Двамата се срещнаха на прага и едва не се блъснаха един в друг. Той я хвана за ръката, за да я задържи. Чу я как ахна, а след това се засмя, но все още не го бе погледнала. Беше дребна жена. Върхът на главата ѝ едва достигаше до брадичката му. Нямаше нужда да вижда лицето ѝ. Смехът му каза всичко, един звук, който му бе толкова познат, сякаш го бе чувал до вчера.

Това бе тя и спомените се отприщиха като буйна река — за нежните мъмрения, за прегръдките и целувките, за приказките, които му разказваше преди лягане. Припомни си сълзите ѝ, когато му събщи, че неговият татко е починал, но че мама го обича и винаги ще го обича. Не можеше да си поеме дъх, толкова огромен бе възелът, стегнал гърлото му. Ръката му стисна по-силно нейната. Това я накара да вдигне глава и да го погледне. Добре, че я държеше, защото тя пребледня и изглеждаше така, сякаш всеки миг ще припадне.

— Колин? — едва доловимо прошепна жената и Ейнджъл разбра, че тя мислеше, че вижда призрак.

Не каза нищо. Устните му бяха сковани. Тя все още не бе осъзнала, че гледаше сина си, а не баща му. Трябваше веднага да се махне, но не можеше да се помръдне. Не можеше да я пусне. Искаше да я привлече към гърдите си, да я задуши в прегръдките си, но се страхуваше, страхуваше се, че ще я изплаши, че няма да поиска никога да я пусне.

Чувствата го задушаваша. Внезапно изпита желание Каси да е с него и по нейния упорит начин да оправи всичко, защото никога досега в живота си не се бе чувствал толкова безпомощен и уязвим. Вместо това банкерът приближи, раздели ги и поведе Ана към един стол. Ейнджъл не помръдна от мястото си. Искаше да се махне отгук, но краката му отказваха да му се подчиняват, а очите му не можеха да се откъснат от майка му.

Образът ѝ бе избледнял с годините, но сега се завърна с пълна сила, защото тя не се бе променила много. Припомни си дребни, незначителни неща, които бе забравил. Тя не го бе изгубила поради небрежност. Тъкмо обратното — тя винаги бе проявявала прекалена загриженост към него, защото преди двадесет години той бе единственото, което притежаваше. Но сега вече имаше друго семейство, към което той не принадлежеше и никога нямаше да принадлежи.

Страхът най-после раздвижи краката му, страхът да бъде отхвърлен и наранен. Това бе единственото нещо, с което никога не бе могъл да се справи и не възнамеряваше сега да опитва.

Извървя половината път по коридора, когато видя, че малката му сестра е препречила входната врата. Кейти се бе облегнала на масивното дърво със скръстени пред гърдите ръце и твърдо клатеше глава. Не си бе отишла в стаята, а го причакваше в засада.

Момичето му се усмихна.

— Ти не ми отговори.

— Да ти отговоря на какво?

— Дали си моят брат.

— И какво, ако съм?

— Аз знам, че си.

— Откъде знаеш?

— Защото искам да е така — простичко отвърна девойчето. — Не мога да те оставя да си тръгнеш. Мама ще се разстрои, ако го направя.

— Тя вече е разстроена.

— Това е нищо. Тя ще крещи и ще вдигне цялата къща на крак, ако сега излезеш през тази врата.

— Тя не крещи.

Кейти отново се усмихна.

— Според Шон и Патрик го прави. Те са мои братя... и твои. Те също никога няма да ми простят, ако те оставя да си тръгнеш.

— Наистина ли си мислиш, че можеш да ме спреш, миличка?

— Може би не, но тя може.

Момичето кимна зад него. Ейнджъл се обърна и видя майка си на вратата на гостната. С едната ръка се подпираше на рамката, а другата ѝ бе притисната към сърцето. Все още бе бяла като платно. Съпругът ѝ стоеше зад нея, готов да я подхване, ако припадне.

Изглеждаше толкова крехка, сякаш всеки миг щеше да се счупи, но когато заговори, гласът ѝ бе силен и в него прозвучаха обвиняващи нотки.

— Аз вярвам в съществуването на елфите и духовете, но ти не си духът на Колин, нали?

— Не.

От очите ѝ покапаха едри сълзи.

— О, Господи, Ейнджъл!

Ейнджъл успя само да поеме дъх, докато тя бавно приближаваше към него. Очите ѝ, замъглени от сълзите, сякаш искаха да изпият всеки сантиметър от него. После ръцете ѝ се намериха върху лицето му, раменете, треперещите ѝ пръсти го опипваха, за да се уверят, че е истински. Накрая майка му склони глава на гърдите му и заплака с глас.

Ейнджъл се почувства толкова объркан, както когато Каси се заплака, заровила глава на гърдите му, само че този път трябваше да се пребори със собствените си напирани сълзи. Той се поколеба за миг, а сетне ръцете му я прегърнаха, може би малко грубо, но тя не се възпротиви.

Ейнджъл погледна над главата ѝ към съпруга ѝ. Мъжът очевидно се чувстваше искрено засрамен, но не от откритите чувства на жена си.

— Съжалявам — започна Уинстън.

— Не се извинявайте — прекъсна го Ейнджъл. — Никак нямаше да ми хареса, ако някой от онези Ейнджълъвци я бе убедил, че е нейният син.

— Ана ми е казвала, че вие сте приличали толкова много на баща си, когато сте били малък, че би трябвало, когато пораснете да сте негово копие.

— Не си го спомням — призна Ейнджъл.

Когато го чу, Ана се разплака още по-силно. Уинстън се усмихна, приближи, сложи ръце на раменете ѝ и тихо рече:

— Ана, пусни го.

— Никога! — буйно извика тя и се вкопчи в сина си. — Освен това искам да знам защо толкова време те нямаше, момчето ми.

— Това е доста дълга история.

Тя вдигна поглед към него и каза:

— Е, ти няма да ходиш никъде, така че разполагаме с много време. Искам да ми разкажеш всичко.

Предполагаше, че трябва да го направи, въпреки че никога досега не бе разказвал цялата история на живота си. Испита желание да се засмее, защото напрежението изведнъж го бе напуснало. Дом. Той най-после имаше дом. И семейство. Не издържа и високо и радостно се засмя.

ГЛАВА 35

Катрин и Каси се върнаха навреме у дома, за да бъдат поканени на сватбата на Колт Тъндър в края на месеца. Неговата сестра Джеси от няколко седмици се занимаваше с организирането на тържеството. Според слуховете, които научиха от икономката си Лоуела, Колт се притеснявал от излишното суетене. Той просто искал да се ожени час по-скоро, докато невестата не е променила намерението си. Но сестра му не искала и да чуе. Тя била решила да вдигне най-пищната сватба в цял Уайоминг. В крайна сметка брат ѝ се женел за истинска херцогиня и всичко трябвало да бъде безупречно.

Катрин беше много впечатлена. Каси не ѝ спомена, че тя вече бе чула за херцогинята на Колт от Ейнджъл. Очакваше с нетърпение да се запознае с личността, която бе променила мнението на Колт за жените. Ейнджъл сигурно щеше да бъде страшно изненадан, тъй като според него приятелят му не бил във възторг от компанията на знатната англичанка.

Каси научи повече, когато на втория ден след завръщането си двете с Марабел налетяха случайно на Джеси. Тя търсеше едно заблудило се теле, а Каси се наслаждаваше на ездата из ранчото, следвана от Марабел. Двете с Джеси се разговориха, докато яздеха една до друга.

— Миналия месец имаше много голяма нужда от твоите способности да оправяш заплетени истории — каза Джеси. Тя беше единствената, която се отнасяше благосклонно към навика на Каси да се бърка в живота на другите. — Едва ли си виждала двама по-нещастни хора от Колт и Джослин, когато се прибраха. Бяха влюбени един в друг. Веднага го разбрах. Но не смееха да си признаят и ми се струваше, че никога нямаше да го направят.

— Защо не?

— Той не вярваше, че тя ще се омъжи за мелез, а Джослин не вярваше, че той я обича. Двамата се държаха като глупаци, скривайки чувствата си един от друг.

Каси нервно се размърда на седлото. Нима и тя не постъпваше по същия начин? Разбира се, нейният случай бе по-различен. Тя не мислеше, а знаеше, че Ейнджъл не отвърща на чувствата ѝ. Тогава защо не бе проявил особена настойчивост за развода, обади се един тъничък глас в нея. Отново се размърда. Трябваше добре да помисли за това. Ако имаше и най-малкият шанс...

— Никога няма да отгатнеш къде е отседнал — продължи Джеси.
— В ранчото на стария Калан.

Каси бе смаяна.

— Не вярвах, че кракът му отново ще стъпи на това място след всичко, което му се е случило.

— Знам. Но херцогинята го купи, за да живее там, докато завърши строежът на къщата ѝ в подножието на хълмовете. А след като Колт се пристраши да я помоли да се омъжи за него, тя за нищо на света не желае да го изпускат от погледа си.

— Аз пък чух обратното — че той се страхувал тя да не промени решението да се омъжи за него.

— Всъщност и двамата ще се съмняват в чувствата си докато са живи. Не ме питай какво ми костваше да ги убедя да се въздържат поне месец, докато не видя брат си женен както се полага. Никак не ми беше лесно.

Двете спряха за малко, за да наблюдават как Марабел се търкаля в една преспа сняг, останала от бурята, разразила се преди няколко седмици. Сутринта бе доста мразовита, но и двете жени бяха свикнали със суровия климат. Уайоминг.

Каси реши да помоли за съвет по-възрастната си приятелка, докато все още имаше възможност.

— Някога налагало ли ти се е да вземеш решение, а да не знаеш какво точно искаш, Джеси?

— Разбира се, много пъти. Тъкмо в такива случаи Чейс ми е страшно полезен. Ако аз не мога да открия отговора, той го намира.

— Сигурно ти е полезен и за други неща — пошегува се Каси.

— Едно или две усмихна се Джеси. — И така, какво е това трудно решение, пред което си изправена?

Джеси винаги пристъпваше право в целта. Каси реши да последва, примера ѝ.

— Докато бях в Тексас, се омъжих.

Приятелката ѝ гръмко се засмя.

— Дяволите да ме вземат, това сигурно е сезонът на сватбите. Как е възможно да криеш такава новина? Кога ще се запознаем с него?

— Ти вече го познаваш. Омъжих се за Ейнджъл.

— Ейнджъл? Не, не, разбира се, не...

— Всъщност, да, приятелят на Колт.

Джеси смаяно се втренчи в нея.

— Ти и Ейнджъл?

Недоверието във въпроса на приятелката ѝ накара Каси да потрепери.

— Предполагам, че звучи доста невероятно, но в действителност това не беше наша идея. Спомняш ли си как двамата с Чейс се оженихте?

— Как мога да забравя дулото на револвера му, забито в гърба ми? — Изведнъж тюркоазените ѝ очи се разшириха. — Да не искаш да кажеш, че Ейнджъл те е принудил да се омъжиш за него?

— Не той. Един от съседите на баща ми, който не понасяше навика ми да се бъркам в хорските работи.

— И Ейнджъл им позволи да го направят? Учудването на Джеси бе напълно разбираемо. Всеки, който познаваше Ейнджъл, знаеше, че той никога не би допуснал да го заставят да направи подобно нещо и щеше да го предотврати, дори и ако се наложеше да пролее кръв.

— Те го обезоръжиха, преди още той да разбере какво предстои.

— Сигурно е бил бесен и готов да убива.

— И аз така си мислех, затова се опитах да направя всичко, за да ги накарам да се откажат от намерението си, представяйки си, че след това той ще ги избие до крак. Но всъщност той беше ядосан само на мен. За всичко бях виновна аз и навикът ми да си пъхам носа там, където не ми е работа.

— И ти все още си жива?

Каси се усмихна.

— Мисля, че Ейнджъл не стреля по жени.

— Затова ли майка ти замина толкова ненадейно за Тексас?

— Не, тя е смятала, че може би ще ми е необходимо помощта ѝ, за да се справя със съседите на татко — обясни Каси, — но Ейнджъл вече бе уредил всичко.

— А какво изобщо е търсел той в Тексас?

— Аз се оказах услугата, която той дължал на стар приятел.

— Типично за Ейнджъл. Той приема много сериозно дълговете си. Няколко години се опитваше да се отплати на брат ми затова, че му спаси живота. Колт ми спомена, че Ейнджъл му помогнал да се измъкне с херцогинята от Ню Мексико, така че дългът му най-после е изцяло платен.

— Да, Ейнджъл ми разказа.

Джеси я изгледа загрижено.

— Навярно майка ти никак не е била доволна от сватбата ти с Ейнджъл, макар че не е станала по твое желание.

— Това е меко казано. Тя го възненавидя от пръв поглед.

— Е, не се тревожи. Ще ѝ мине веднага, щом анулираш брака. Изненадана съм, че Катрин още не се погрижила за това.

Лицето на Каси се обля в гъста червенина.

— Не може да го направи. Бракът не може да бъде анулиран, тъй като вече е консумиран.

Очите на Джеси гневно блеснаха.

— По дяволите, откога ли е станал такъв простак?

— Сигурно откакто се срещнахме. Ние двамата не се разбирахме много добре... искам да каже не през цялото време.

— Че кой ли го прави? Но нима той не знаеше, че по този начин ще се наложи да поискаш развод?

— Знаеше го.

— В такъв случай нищо не разбирам. Къде му е умът?

Каси смутено сведе глава. Джеси разбра.

— О — рече тя и на свой ред се изчерви. — Ти беше ли против... не, не ми отговаряй. Това е твърде лично.

— Всичко е наред, Джеси — прекъсна я Каси. — Това е част от проблема. Всъщност аз нямах нищо против.

— Да не би да искаш да кажеш, че имаш специални чувства към Ейнджъл? — предпазливо попита по-възрастната ѝ приятелка.

— Предполагам, че е така.

— Тогава няма да се разведеш?

— Това е другата част от проблема. Той се надява да го направи. Майка ми също.

— А кой, по дяволите, е казал, че трябва да направиш това, което те очакват? — възмути се Джеси.

— Но Ейнджъл не иска да е женен.

Приятелката ѝ изсумтя недоволно.

— Трябвало е да помисли преди първата си брачна нощ.

Каси бе поразена. Защо самата тя не се бе сетила затова? Но знаеше защо. Джеси не бе от този тип жени, които ще се оставят да ги смачкат, без да отвърнат както подобава. Но Каси трябваше да бъде страшно ядосана, за да си позволи да се нахвърли срещу някого.

В интерес на истината тя се опита да се разгневи на Ейнджъл, като си припомни всички неща у него, които я вбесяваха, спомни си и последната им среща... а после и как бе свършила тя. Да, можеше да го накара да почака малко, докато получи развод. Не ѝ бе хрумвала мисълта, че можеше изобщо да откаже да се разведе с него.

Погледна безпомощно към Джеси.

— Не мисля, че мога да му причиня подобно нещо.

Джеси поклати глава.

— Той не се е поколебал да направи брака ви действителен. Ако бях на твое място, аз също не бих се поколебала да го оставя такъв. Ако това е, което наистина желаете? Ако не е така, тогава не се бави, Каси, и се разведи.

Но Каси искаше точно това. Повече не се съмняваше. Съмняваше се единствено в мъдростта на решението си да получи насила нещо от мъж като Ейнджъл.

ГЛАВА 36

Джослин Флеминг, вдовстващата херцогиня на Итън, не обръщаше никакво внимание на огненочервената коса, която в този момент разресваше. Наблюдаваше любимия си в огледалото на тоалетната си масичка. Той се бе излегал на леглото, където двамата току-що прекараха изключително приятен час, и въртеше в ръка някакъв лист хартия. Беше напълно облечен в обичайните си черни впити панталони, синя риза, червена триъгълна кърпа около врата и високи до коляното мокасина. Сакото му от еленова кожа с дълги ресни по ръкавите бе закачено на една от колоните на леглото. Тази вечер нямаше да му трябва, тъй като сестра му и съпругът ѝ щяха да дойдат за вечеря.

Херцогинята се питаше, и то не за първи път, дали ще успее да го накара да си облече костюм за сватбата им. Сериозно се съмняваше в това. Чудеше се също дали годеникът ѝ възнамеряваше да си подстриже стигащата до раменете му черна лъскава коса. Последният път, когато я бе подстригал, го бяха бичували до смърт и то на входа на същото това ранчо.

Сърцето ѝ се свиваше от мъка всеки път, когато видеше дълбоките белези, но той вече не ги криеше от нея. Джослин бе решила, че никога няма да го моли да си отреже косата, след като той нарочно я носеше дълга до раменете, за да знаят всички, че е мелез. Решението да отреже косата си трябваше да бъде негово — когато успееше на превъзмогне горчивината и обидата, ако изобщо някога това станеше.

Джослин мислеше, че му помага да забрави болката и унижението. Поне сега много повече приличаше на щастливия и доволен мъж, когото сестра му описваше. Навъсенният и вечно кисел мъж, приличащ повече на дивак, когото тя бе убедила да я придружи до Уайоминг, бе напълно изчезнал. До деня на смъртта си никога нямаше да забрави изражението на лицето му, когато се престори, че вярва на неговия блъф и се съгласи да му плати петдесет хиляди

долара, за да ѝ бъде водач. Никога досега парите на скъпия Едуард не ѝ бяха доставяли по-голямо удоволствие.

— Добре, отказвам се, Колт — заяви Джослин и видя в огледалото как сините му очи се обърнаха към нея. — Любопитството ми повече не може да издържи. Каж ми какъв е този лист, над който се мръщиш толкова дълго време?

— Това дяволско писмо е от Ейнджъл.

— Кога пристигна?

— Чакаше ме в града, когато отидох тази сутрин. Освен това не бих го нарекъл писмо. Две дяволски изречения, макар че не се оплаквам от това, тъй като навярно е трябвало да накара някой друг да ги напише вместо него, а той никога не е бил от многословните.

Тя леко повдигна вежди.

— Да не би да се опитваш да ме накараш да изпитам съжаление към този твой жалък приятел, съобщавайки ми, че той не умее да пише?

— Никога не съм го питал дали може, но сериозно се съмнявам, като се има предвид как е бил отгледан. Освен това не би могла да му се сърдиш заради действията му в Ню Мексико.

— Не мога ли? Наистина мислех, че ще умра през онзи ден. Можеше да ми каже, че е на моя страна, вместо да ме остави да повярвам в най-лошото.

— Ако ти беше казал, Лонгноуз можеше да за подозре нещо и само един Бог знае дали двамата с Ейнджъл щяхте да се измъкнете живи. Не извинявам това, което е направил, но той е действал с най-добри намерения. От три години бягаше от този мъж, без дори да знаеш как изглежда. Беше време да разбереш.

— За последното съм съгласна — призна Джослин.

— Не е само това. Ако си бе губила времето, за да се чудиш кой е Лонгноуз, когато през онзи ден се появил в спалнята ти, нямаше да действаш толкова бързо и може би щеше да си мъртва, докато успея да дойда и да убия копелето.

Херцогинята не бе помислила затова, но все още не можеше да приеме идеята, че трябва да бъде благодарна на Ейнджъл.

— Ти ми говореше за писмото му — смени темата тя. — Какво те разстрои толкова?

— Не съм разстроен — изръмжа Колт, — а съм объркан.

— Личи ти.

Той я изгледа остро.

— Ейнджъл пише, че ще пристигне след седмица.

— Великолепно — въздъхна Джослин. — Точно навреме за сватбата. Тъкмо това исках да чуя. Поне има ли костюм?

— Ще се наложи да му купиш, херцогиньо.

— Нима? — сладко му се усмихна тя.

Той стана от леглото и застана зад гърба ѝ.

— Моят зет е много прав. Според него една жена се нуждае от време на време малко да ѝ се извива врата.

— Само ако ме докоснеш, Колт Тъндър, не мога да обещаая, че когато сестра ти пристигне, двамата ще бъдем в състояние да ги приемем.

Той се наведе и плъзна език по голата ѝ кожа.

— Джеси ще разбере.

— Но Филип няма.

— Много добре — увери я той. — Поне веднъж на ден изпитвам желание да застрелям този твой капризен готвач. Така че днес ще му се подчиня...

— Престани! — засмя се Джослин. — Какво друго пише твоят отвратителен Ейнджъл?

Колт отново се намръщи и погледна към листа в ръката си.

— Той ме моли, докато пристигне, да държа под око съпругата му, която обичала да се меси в живота на другите.

— Не знаех, че е женен. Аз познавам ли я?

— Откъде, по дяволите, да знам? — избухна Колт. — Аз още не съм се срещал с нея.

Херцогинята също се намръщи.

— Тогава как ще можеш да я държиш под око?

— Проклет да съм, ако знам — раздражено отвърна любимият ѝ. — Не е типично за Ейнджъл да е толкова загадъчен. Всъщност може би не е. Той навярно си мисли, че аз знам за кого се отнася, но проклет да съм, ако знам!

— Описал ли я е?

— Скъпа, аз ти казах дума по дума всичко, което ми е написал. Две проклети изречения.

— Е, струва ми се, че все пак има едно съществено описание — тя обича да се меси в живота на другите. Познаваш ли такава жена?

— В тази част на страната има само една жена, която подхожда на това описание, но не е възможно да е тя. Тя е на гости на баща си в Тексас.

— Ейнджъл не тръгна ли точно за там, след като ни остави в Ню Мексико?

Той поклати глава, но не като отрицание, а по-скоро като израз на пълното му объркване.

— Отказвам да повярвам, че Ейнджъл се е оженил за Каси Стюарт.

— Значи все пак знаеш за кого говори той.

— Джослин, Каси Стюарт е много благовъзпитана и почтена млада дама. Дватама с Ейнджъл изобщо не си подхождат. Подобни жени го карат да бяга като дявол от тамян.

— Това със сигурност обещава да бъде много интересно — усмихна му се в огледалото херцогинята. — Надявам се да се окаже наистина тя, въпреки че вече изпитвам искрено състрадание към бедното момиче.

Той бавно обхвана врата ѝ с ръце.

* * *

— Какво искаш да кажеш с това, че вече знаеш? — намръщи се Джеси. — Мразеше, когато ѝ разваляха изненадите. — Каси ми съобщи едва днес. Кога е казала на теб?

— Не ми е казвала — смутено отвърна Колт. — Получих писмо от Ейнджъл. Но все пак отказвам да го повярвам. Ейнджъл и Каси?

— Точно това ти казах — настоя сестра му. — Истина е, въпреки че едва ли някой знае колко дълго ще продължи този брак. Не са се оженили, защото са го искали. Помогнали са им някакви разгневени тексасци.

— Добре, сега вече звучи малко по-правдоподобно — съгласи се Колт. — Въпреки че не мога да си представя защо Ейнджъл е позволил да се случи.

— Може би защото тайно го е искал.

Колт, Джеси и Чейс погледнаха изненадано към Джослин.

— Откъде ти хрумна тази налудничава идея? — попита я Колт.

Херцогинята сви рамене.

— Ако не е искал да се ожени, щеше ли да я нарича в писмото си своя съпруга, вместо да я назовава по име? Защо един мъж, който мрази да е задължен някому, както ти ме увери, ще те моли да държиш въпросната дама под око, когато ще пристигне съвсем скоро? Между другото, защо той е толкова загрижен за нея? Да не би тя да има някакви неприятности?

Чейс бе този, който отговори на въпроса, тъй като Джеси и Колт все още не можеха да смелят смайващото предположение на Джослин.

— Ако я познаваше, нямаше да питаш. Каси Стюарт постоянно има някакви неприятности, защото много обича да се меси в работите на другите.

— Не ми харесва как се изразяваш, Чейс. Каси просто има голямо и състрадателно сърце, и обича да помага на хората...

— Независимо от това дали те го искат, или не.

Джеси изгледа сърдито съпруга си. Както обикновено, той ѝ се усмихна в отговор.

— Майката на Каси е напълно способна да я предпази от неприятности — обади се замислено Колт. — Тя го прави от години.

— Може би сега Ейнджъл смята, че това е негова отговорност — заяви херцогинята и отново ги порази с предположението си.

— Може би е права, Колт — призна Джеси. — В крайна сметка Ейнджъл е настоял да имат първа брачна нощ. Ако си бе държал ръцете по-далеч от момичето, този брак щеше отдавна да е анулиран.

— Е, струва ми се, че тази сутрин двете с нея сте имали доста интересен разговор — подметна развеселено Чейс.

— Каси ли ти го каза? — смутено попита Колт сестра си.

Като видя изчервяването му, Джослин се засмя.

— Изглежда мъжете понякога имат един и същ проблем — да си държат ръцете по-далеч от жените.

— Струва ми се, че и аз ще го имам тази вечер — обади се Чейс.

Седналата срещу него Джеси захвърли салфетката в лицето му, но не отблъсна крака му. Той се бе пхнал под полата ѝ и лекичко се търкаше по вътрешната страна на прасеца ѝ. Джеси бързо прикри тайната си усмивка, която само той разбираше.

— Е, не ме интересува какво приказвате — заключи Колт. — Аз познавам Ейнджъл по-добре от вас и отказвам да приема всичко това, докато не го чуя лично от него. Но междувременно утре ще трябва да прескоча до „Лейзи С“ и да се уверя, че така наречената му съпруга се държи както трябва.

— Ще дойда с теб — предложи Джослин. — Искане ми се да се запозная с това бедно и нещастно момиче.

— Херцогиньо — започна Колт, но го прекъснаха.

— Няма значение какво ще кажеш, Колт Тъндър. Никога няма да харесам този твой приятел.

— Нямах намерение да го заявиш на жена му, нали? — заинтересува се Колт.

— Разбира се, че не. Надявам се, че притежавам достатъчно добри обноски, за да я... Въпреки че някой трябва все пак да я окуражи да подаде молба за развод, докато все още има възможност.

— Но няма да го направиш, херцогиньо — спокойно рече Колт. — В нашия щат позволяваме да има само по един човек, който да се меси в чуждите работи. Останалите ги застрелваме.

— Още един от обичаите в Тексас, така ли? — с високомерен тон, на който би завидяла и приятелката ѝ Ванеса, попита Джослин. — Колко старомодно.

ГЛАВА 37

Ейнджъл не очакваше да се върне в Шайен преди края на месеца. Но истината бе, че не можеше да остане надалеч. Краткото време, което прекара със семейството си, му даде ново самочувствие. Те го възприеха такъв, какъвто бе и не го гледаха отвисоко заради професията, която си бе избрал. Това го накара да преосмисли положението с Каси и след като го направи, реши да действа незабавно.

Когато напусна Сейнт Луис, той бе изпълнен с решителност, но след като наближи на няколко километра от ранчото ѝ, съмненията започнаха отново да се надигат — не бяха достатъчно силни, за да го накарат да промени решението си, но достатъчни, за да забавят изпълнението му.

Мислеше да каже на Каси, че няма да ѝ даде развод. Не, може би първо трябваше да я попита дали има нещо против да остане негова съпруга. Ако кажеше, че има, щеше да ѝ отвърне: „Много лошо“. И щеше да я държи в леглото, дотогава докато не променеше решението си. В леглото си подхождаха напълно. Единствено извън него тя можеше да намери стотици причини поради, които двамата не бяха един за друг. Беше решил да я убеди в противното.

Сега просто трябваше да събере всичките си сили и да се справи. Ала срещата с Катрин Стюарт, веднага след като пристигна, не му помогна в това отношение. Тя бе на път за банката и също го видя, но се направи, че не го познава. Само ръката ѝ погали револвера на кръста ѝ.

Тази дама определено щеше да бъде проблем. Нямаше смисъл да се опитва да търси добрата ѝ страна. Тя не притежаваше такава. По-добре изобщо да нямаше взимане даване с нея. Не се нуждаеше от одобрението ѝ, за да спечели Каси, а единствено от това на Каси.

Това решение успокои тревогите му, но не за дълго. На вратата му се почука още преди да разопакова багажа си. Помисли си, че е Агнес, собственичката на пансиона, където Ейнджъл отсядаше при

посещенията си, но когато отвори вратата, на прага бе застанала майката на Каси. Изглеждаше доста застрашително.

Катрин не си губи времето в размяна на любезности и направо пристъпи към същината на въпроса:

— В тази торба има двадесет и пет хиляди долара. Намери си друг град за живеене.

Той погледна към торбата в ръката ѝ, високомерно изпънатата стойка и решителното изражение на лицето ѝ. Не затвори вратата пред физиономията ѝ, макар че много му се искаше. Но не я и покани в стаята.

— Този град ми харесва — възрази ѝ младият мъж.

— Харесай си някой друг.

Заради Каси Ейнджъл запази любезния си тон.

— Задръжете парите си, мисис Стюарт. Не ми трябва.

— Не са ли достатъчно? Повече ли искаш?

— Госпожо, аз печеля по пет хиляди долара за един ангажимент, а понякога и по десет, само за няколко дни работа. Не са ми необходими вашите пари.

Катрин не очакваше да чуе точно това. Изражението ѝ стана още по-сърдито.

— След като си толкова дяволски богат, защо не се от теглиш от работа?

— Мисля за това.

Катрин презрително изсумтя.

— Няма да го направиш, защото не те бива за нищо друго.

— И аз така мислех, но открих, че има нещо друго, което мога да върша — провлачено отвърна той. — Мога да бъда съпруг на дъщеря ви. Работата, която ще заема цялото ми време, ще бъде да я предпазвам от неприятности.

Каза го, за да я ядоса. Тя го бе вбесила, мислейки си, че може да го купи. И успя. Тя пронизително завика:

— Стой по-далеч от моята дъщеря или ще...

Не довърши предупреждението си.

— Не мога да се сетя за друг, който да е по-бърз стрелец от мен, а вие? — усмихна ѝ се Ейнджъл.

Тя се обърна на пети и си тръгна без да го удостоява с отговор.

— Мисис Стюарт? — извика след нея Ейнджъл.

Тя не спря.

— Кажете на Каси, че скоро ще дойда да я видя.

— Само да стъпиш върху моята...

— Да, знам, лично ще ме застреляте. Хората често ми го казват.

— Последното измърмори на себе си, тъй като тя вече си бе отишла.

* * *

Майка ѝ закъсняваше. Докато Катрин беше в банката, Каси направи няколко покупки и отиде до гарата, за да провери дали са пристигнали роклите от мадам Сесилия. Двете обядваха в един от реномираните ресторанти в Шайен, а след това се разделиха, за да довършат задачите си.

Каси нямаше нищо против да я чака в двуколката, но днешният следобед бе мрачен, а надвисналото сиво небе я потискаше. Надяваше се снегът да се забави с още ден или два, поне докато мине сватбата на Колт.

Остана страшно изненадана, когато онзи ден той пристигна в ранчото, за да им представи своята херцогиня. Не очакваше подобно посещение, но бе доволна, тъй като имаше възможност да спомене на Колт, че Ейнджъл е в Сейнт Луис. Надяваше се, че той може би знае адреса му, за да го покани за сватбата, но Колт изглежда не отгатна тайното ѝ желание, а и тя не събра достатъчно смелост да му го каже направо.

Опита се да поговори с него за Ейнджъл, докато майка ѝ не бе в стаята, но той постоянно сменяше темата. Всъщност, като се замислеше за това, Колт най-вече се интересуваше дали е намерила някой, който да се нуждае от специалните ѝ умения да „оправя“ нещата.

* * *

— Смятам, че трябва веднага да отидем в кантората на мистър Торили, а ако не е там, да го потърсим — заяви Катрин, докато се качваше в двуколката. Появата ѝ бе толкова внезапна, че дъщеря ѝ се

стресна. — Той е мой адвокат от години. Сигурно ще може да направи чудеса и да изпрати на Ейнджъл още днес документите за развода.

— Още не мога да подам документи за развод, мамо — възрази й Каси и допълни: — Ами бебето?

— По дяволите, забравих! Е, веднага щом се уверим...

— Какво искаш да кажеш с това „още днес“. Ейнджъл върнал ли се е? Видя ли го?

Катрин въздъхна, хвана поводите и подкара надолу по улицата.

— Видях го — процеди през зъби. Сърцето на Каси прескочи един удар.

— Говори ли с него?

— Не си заслужава да се споменава — уклончиво отвърна майка й, без да отделя поглед от пътя — ясен знак, че не възнамеряваше да казва нищо повече.

Каси се намръщи замислено. Може би не си заслужаваше да се споменава, но явно нещо бе разстроило майка й, щом като отново започна да настоява за развода. Каси се питаше дали да не й заяви направо, че нямаше да се развежда, независимо дали има бебе, или не. Не, подобни неприятни новини можеха да почакаат.

Първо трябваше да ги съобщи на Ейнджъл, а това също нямаше да бъде приятно изживяване. Разбира се, не мислеше да му го казва, докато не се увереше за бебето. Това щеше дай даде още една седмица, за да измисли как да му съобщи, че нямаше да си получи свободата.

Почти излизаха от града, когато Каси забеляза един мъж, застанал пред най-долнопробните салони в Шайен. С него имаше още двама мъже. Каси се втренчи, разтри очи и отново впери поглед в мъжа. Не можеше да повярва на очите си.

— Виждам призрак, мамо.

Катрин се обърна, но не видя нищо необичайно.

— Призраци не съществуват — твърдо заяви тя.

— Но онзи мъж там, високият — с треперещ глас промълви дъщеря й — е мъртъв. Ейнджъл го уби в Тексас. Аз също стрелях в него.

— Тогава може би не е умрял.

— Те го погребяха.

— Тогава е някой, който много прилича на него — напълно логично заключи Катрин.

— Толкова много, сякаш е негов двойник?

— Не си го видяла отблизо, мъничката ми — изтъкна Катрин. — Ако го направиш, ще се увериш, че си сбъркала. Мъртвите не се разхождат по улиците.

Сърцето на Каси замря в гърдите ѝ, когато един от мъжете я посочи. Беше го виждала и друг път, но не му знаеше името. След като я посочи той се отдалечи. Другите двама се обърнаха и се втренчиха в нея.

Може би грешеше в това, което виждаше, но не и относно този мъж. Едва успя да изрече:

— Знам, че мъртвите не се разхождат, но... но това е... мамо. Не бих могла да го забравя. Една нощ в Коули той се промъкна в стаята ми и щеше да ме изнасили, ако Марабел не бе повикала Ейнджъл. Заради това Ейнджъл го предизвика и го застреля.

Катрин рязко дръпна поводите.

— Но защо баща ти не ми каза затова?

— Защото аз не съм му го споменала.

— И какво още не си му споменала? — майка ѝ бе истински ядосана.

— Нищо друго, доколкото си спомням — уклончиво отвърна Каси.

Катрин недоволно изсумтя.

— Е, не се тревожи за онзи младеж. Той със сигурност не е мъртъв. Навярно е брат-близък на другия.

— Още един Слейтър? — простена Каси. — И един беше твърде много!

ГЛАВА 38

Когато се прибраха вкъщи, навън вече се бе стъмнило, но това не попречи на Каси да оседлае коня си, Разбира се, направи го без знанието на майка си. Видя я само старият Мак, който се грижеше за конете на семейство Стюарт. Младата жена го помоли да каже на Катрин, че е изпитала желание да пояди преди вечеря, когато майка ѝ попита за нея. Ако побързаше щеше да се върне преди Катрин да е забелязала отсъствието ѝ. Каси препусна към Шайен.

Онзи мъж, който бе същински двойник на Рафърти Слейтър, не само я шокира, но през целия път до ранчото не можеше да спре да мисли за него. Без съмнение майка ѝ бе права. Той навярно бе брат на Слейтър, по-скоро негов брат-близнак, а появата му в Шайен, когато и двамата с Ейнджъл бяха в града, не беше случайност.

Дори и да не бе дошъл, за да отмъсти за смъртта на брат си, тя бе длъжна да предупреди Ейнджъл. Рафърти се бе опитал да застреля съпруга ѝ в гръб, а подобни мръсни номера се предаваха по наследство и сигурно бяха семейна черта. Във всеки случай не желаше да рискува. Нямаше намерение да го изгуби заради някакъв си подъл убиец и то след като бе решила да го задържи.

Пристигна много бързо в Шайен, но надвисналите облаци скриваха луната и на връщане нямаше да може да язди толкова бързо. Може би нямаше да успее да се прибере преди вечеря, но по-късно щеше да се тревожи за обясненията, които трябваше да даде на майка си.

Знаеше къде да намери Ейнджъл. На всички бе известно, че постоянната му резиденция бе пансионът на Агнес. Старата дама бе толкова привързана към него, че не даваше стаята му на никого, дори когато отсъстваше с месеци от града. Но къде бе по това време на вечерта, бе друго нещо. Каси се надяваше, че няма да ѝ се наложи да го чака или да го търси из целия град, но бе готова и на това.

Завърза кобилата си пред пансиона. От гостната проникваше бледа светлина и осветяваше терасата. Поне нямаше да се препъва

докато изкачваше стълбите до входната врата. Но не стигна чак дотам.

— Не мърдай и чуй к'во ще ти кажа, малка лейди. Да не си гъкнала.

Дулото на оръжието му се заби в гърба ѝ, за да подсили заповедта. Каси веднага усети, че е револвер, тъй като не носеше сако — в бързината не го бе облякла.

Тя не бе помислила, че я заплашваше опасност, искаше само да предупреди Ейнджъл. Сега бе твърде късно, за да се упреква, че първо не огледа терасата. Подобна небрежност можеше дай коства живота и нищо чудно да имаше възможност сама да се убеди в последното.

Една ръка се отпусна на рамото ѝ и я завъртя, така че сега дулото бе забито в корема ѝ. Имаше чувството, че лесно щеше да разпознае нападателя и не се излъга.

— Колко мило, че се върна обратно в града и ме улесни още повече.

Каси се досети кой е, но все пак попита:

— Кой си ти?

— Наричат ме Гейлин — отвърна мъжът. — Но ти знаеш фамилното ми име, нали? Обикновено хората не забравят този, за чиято смърт са помогнали.

Каси пребледня, но здравият разум я накара да настоява:

— Ти не си Рафърти.

— То е ясно, че не съм, но никой не можеше да ни различи един от друг, тъй че е все едно, нали? Кат глейш мен, все същото, че глейш мъжа, дето уби.

Нямаше смисъл да изтъква, че Рафърти си го заслужаваше.

— Какво искаш?

— Първо мислех да се погрижа за онзи Ейнджъл, но сега след кат ми падна в ръцете, шъ трябва да реша наново. Ела с мен. Конят ми е завързан отзад.

Каси нямаше голям избор, след като едната му ръка я стискаше за тила, а другата държеше револвера, опрян в корема ѝ. Помисли си дали да не извика, но не се съмняваше, че той щеше да я застреля. Наоколо бе тъмно, луната бе скрита от облаците, а зад пансиона се простираше голо поле. Той щеше да избяга, преди още димът да се разсее, а тя нямаше да е жива, за да каже кой е стрелял.

Мъжът я качи на коня си пред него. Не бе прибрал револвера в кобура си, така че Каси не рискува да скочи. Минаха през полето и заобиколиха града, за да не ги видят, а след това той насочи коня си към планината на изток.

Приблизително пет часа по-късно се озоваха пред малка хижа с една стая. Каси имаше чувството, че през последните два часа той май се бе изгубил. От комина се виеше дим. Още един кон бе привързан до едно дърво пред хижата. Като ги видя младата жена си спомни, че по-рано в града похитителят ѝ бе с някакъв приятел.

Когато Гейлин я бутна в хижата, приятелят му бе заспал, завит с одеялото си пред огнището. Гейлин не го събуди. Единствените мебели в стаята бяха маса и стол. Изглеждаха доста паянтови.

Мъжът ѝ хвърли кос поглед и остави торбите на масата. Развърза едната и започна да тършува в нея.

— Твоите хора имат мангизи, нали? И то доста, така ли е?

— Да, защо?

— Част от тях може да намалят малко загубата ми.

— В такъв случай няма да се опитваш да убиеш Ейнджъл?

— Не съм казал това.

Той свали триъгълната си кърпа и кожения си колан и ѝ кимна да отиде в отдалечения ъгъл. Завърза кърпата около китките ѝ, а колана около глезените, след като свали ботушите ѝ и ги захвърли през стаята.

— Реших да пратя Хари в града с исканията ми — каза ѝ той, след като привърши с връзването. — Туй ще свърши по-добра работа от онова, дето първо го бях намислил.

— Как така?

— Много по-лесно щъ бъде да убия онзи стрелец тук. Няма да се налага да бягам и да се крия от отряда на шерифа. Твоето ранчо не е далеч оттук, нали?

— Откъде бих могла да знам? Не разбрах къде отиваме.

— Смятам, че не е далеч.

Досега нито веднъж не бе повишавал глас, нито пък бе показал някакъв признак на гняв заради смъртта на брат си. Поведението му не бе естествено, но я изпълни със слаба надежда. Може би той не бе чак толкова лош, колкото бе Рафърти. Може би не се чувстваше особено щастлив от факта, че трябваше да убие, за да си отмъсти. Нищо чудно

той въобще да нямаше представа в какъв човек се бе превърнал брат му.

— Знаеш ли, твоят брат не беше добър човек. Той подплаши стадото. Опита се...

— Не говори против брат ми — прекъсна я Гейлин, но отново не повиши глас.

Обърна ѝ гръб и отиде да събуди приятеля си. Двамата зашепнаха нещо, а от време навреме Хари ѝ хвърляше по някой поглед. Той не бе толкова висок като Гейлин. Очите му бяха сиви и безизразни, кафявата му коса бе дълга и сплъстена, а дрехите му бяха широки и доста избелели. Всъщност той бе един грозен и дребен мъж, от тези, които лесно се оставяха да им заповядват.

Каси се напрегна, за да чуе какво си говорят, но не можа да улови повече от една-две думи. След като надраскаха нещо върху някакъв стар вестник, Хари го пъкна в джоба на сакото си и излезе от хижата. Гейлин се настани върху одеялото му край огъня.

Каси изчака няколко минути, но той наистина приличаше на мъж, който се канеше да поспи и явно изобщо не го интересуваше, че тя е гладна и ѝ студено. Не ѝ предложи нито одеяло, нито я повика да се премести по-близо до огъня. Ала топлината бе най-малката ѝ грижа в момента.

— Как точно мислиш да накараш Ейнджъл да дойде тук?

— Ще ми донесе мангизите на майка ти.

— Какво те кара да смяташ, че ще го направи? По-вероятно е майка ми да изпрати...

— Ще изпрати Ейнджъл, иначе няма сделка.

— Тя може и да го помоли, но това не означава, че той ще се съгласи да дойде — изтъкна Каси.

— Той е наемен стрелец, нал'тѝй? Значи майка ти ще го наеме, ако той не ще да го направи без пари. А и той не знае кой те е отвлякъл, нито пък, че съм решил да го убия, тѝй че що да не дойде? Освен туй чух, че двамата сте се оженили, преди да напуснете Тексас. Ще е много лошо, ако един мъж не желае да освободи собствената си съпруга, нали?

Каси не разбра почти нищо от приказките му, освен, че Ейнджъл ще дойде в тази хижа, без да подозира какво го очакваше. Това не ѝ бе хрумвало досега. Предпочиташе да си бе останала в неведение, защото

изведнъж я обзе панически ужас. Дали майка ѝ щеше да си спомни, че бе видяла брата на Рафърти в града? И дали изобщо щеше да спомене този факт пред Ейнджъл?

Трябваше да се измъкне по някакъв начин отгук и да предупреди Ейнджъл. Ако Гейлин не бе завързал ръцете ѝ зад гърба, щеше да се хвърли срещу него и да го цапардоса с една от дебелите цепеници пред огнището. А ако не ѝ бе свалил ботушите, щеше да се опита да го ритне в слабините. В камината горяха само две цепеници и едва ли щеше да успее да измъкне някоя от тях, за да прегори кърпата, с която бяха завързани китките ѝ. Нищо не ѝ гарантираше, че ще успее и ще остане жива, за да предприемеше каквото и да било. Единствената ѝ надежда бе да се опита да убеди Гейлин да промени решението си. Ала когато го погледна — той лежеше край огъня, пъхнал ръце под главата си и изглеждаше толкова спокоен и невъзмутим, сякаш изобщо не замисляше убийство — изпита съмнение, че ще успее.

Все пак реши да опита.

— Би ли убил мъж, който се опитва да те застреля в гърба, Слейтър?

— Сигурно.

— Е, именно заради това Ейнджъл застреля брат ти.

— Лейди, знам к'во е станало в онзи град. Твоят човек е търсил брат ми, за да го убие, а за него се знае, че стреля по-бързо и от светкавица. Рафи е щял да умре, тъй че се е възползвал от единствения шанс, дето е имал, за да оцелее. Да не би да искаш да ми речеш, че твоят Ангел на смъртта не е смятал да убие брат ми?

Не можеше да твърди тъкмо това.

— Твоят брат се опита да ме изнасили. Затова Ейнджъл го търсеше.

Той я погледна и за пръв път в очите му проблесна интерес. Това я изненада.

— По дяволите, не мога да разбера защо е искал да го направи. Ти не си нищо особено.

Каси почувства как страните ѝ пламнаха.

— Това не променя факта...

— Дори и да те е изнасилил — прекъсна я Гейлин, — туй не е причина да умре.

Каси разбра, че той никога нямаше да признае, че брат му е заслужавал смъртта си.

— Няма да успееш да се измъкнеш. Дори и да убиеш Ейнджъл, аз ще те преследвам докрай. Никъде няма да можеш да се...

Той се изсмя презрително и отново я прекъсна.

— Лейди, к'во те кара да си мислиш, че шъ тъ оставя жива? Не си мъртва само щото реших да те оставя жива в случай, че твоят стрелец пожелае да те види отблизо. Тъй шъ мога да го застрелям много лесно. Ти си виновна за смъртта на Рафи и затова също шъ умреш.

Навярно смяташе, че това ще я накара да млъкне, но не успя.

— Ти... ти все пак няма да се измъкнеш безнаказано. Днес те видях в града. Казах на майка си. Тя е достатъчно умна, за да разбере кой си, така че името Слейтър ще заеме челно място в списъците на търсените престъпници. Из целите Западни щати ще бъдат разлепени обяви с името ти. Няма да имаш нито за миг покой, ако ни убиеш.

— Значи ще трябва да напусна страната — сви рамене Гейлин. — Туй не мъ тревожи. Но ти мъ дразниш, тъй че млъквай, момиче, преди да съм ти затворил устата с някой парцал. Те няма да имат мангизите преди банката да отвори утре сутринта, тъй че твоят стрелец няма да дойде тук преди пладне. Искам преди туй да поспя.

Каси се канеше да му заяви, че майка ѝ ще го преследва до края на света, но реши да премълчи. Нищо чудно в отговор да я убие.

Сутринта щеше да има време да поработи над него, както и над приятеля му Хари. Щеше да се опита да го сплаши и може би по-дребният мъж щеше да вразуми Гейлин.

Но не искаше да го остави да има последната дума.

— Гладна съм — оплака се младата жена.

— Не смятам да хабя храна за една мъртва жена.

В крайна сметка го остави да има последната дума.

ГЛАВА 39

В два часа през нощта Катрин заудря силно по вратата на Ейнджъл сякаш искаше да я изкърти. Когато най-после той отвори вратата, останалите наематели вече бяха наизлезли в коридора, за да видят какво става.

Придружаваха я двама яки каубои, а Ейнджъл стоеше на прага само по долни гащи с револвер в ръка. Първата му мисъл бе, че тя е решила да го придружи, докато напуска града, още повече, че отново носеше онази проклета черна торба. Но ако бе така, щеше да действа без много шум. Дулото на револвера му, насочено срещу неканените му посетители, ясно показваше, че той никъде не възнамеряваше да заминава. Освен това госпожа Стюарт го бе събудила по средата на прекрасен сън за нейната дъщеря, така че Ейнджъл никак не бе в настроение да понася нови обиди.

— Само се опитайте да ми дадете отново тези пари и аз ще ги изгоря — каза ѝ той.

— Не са за теб. Дошла съм, за да те наема.

— Да напусна страната? — подигравателно подхвърли Ейнджъл.

— Не, за да си върна Каси. Била ли е тук? Конят ѝ все още е отпред.

— Не съм я виждал... и какво искаш да кажеш с това: да си я върнеш? Къде е тя?

— Държат я в някаква хижа в планината. От грубата карта, която са нарисували, ми се струва, че е една много стара ловна хижа, недалеч от моето ранчо. Не знам колко мъже има там, но те искат двадесет хиляди долара. В противен случай ще... ще я убият.

Ейнджъл бавно отпусна дулото на револвера. Чак сега забеляза колко бледа е Катрин. Вероятно и той не изглеждаше по-добре.

Надяваше се, че тя лъже, че е измислила всичко, за да се отърве от него. Възможно ли бе да е толкова коварна? Може би, но страхът в очите и бе доказателство, че това не е хитро скроен план, за да го премахне от живота на дъщеря си.

— Как е станало?

— Днес тя беше заедно с мен в града. Прибрахме се у дома, но след това тя отново се е върнала в града, без да ми се обади. Оставила съобщение, че отива да пояде, ала след като конят ѝ е тук, предполагам, че е дошла да те посети. Но тъй като ти не си я виждал, значи са я отвлекли веднага след като е пристигнала тук.

— И всичко, което искат, са двадесет хиляди долара? — Изненадата му бе разбираема. Всички, които познаваха семейство Стюарт, знаеха, че това е стара и богата фамилия.

— Очевидно те не знаят колко струвам — отвърна Катрин. Кое то в известен смисъл е истински късмет, За щастие имам тази сума под ръка, така че няма да се налага да чакам до утре сутринта да отворят банката.

Само защото се бе опитала да го подкупи да напусне града. Леката червенина на бузите ѝ я издаде, че много добре си спомняше.

— Останалите пет хиляди също са вътре. Нали каза, че това е цената ти? — добави Катрин.

— Извадете ги.

— Моля?

— Извадете тези пет хиляди. Аз няма да работя за вас, госпожо Стюарт, независимо по каква причина — заяви Ейнджъл и се обърна. Майката на Каси го последва в стаята му.

— Трябва да го направиш — умолително рече тя. — Не знам защо, но те настояват ти да занесеш парите. Ако някой друг се опита да ги занесе...

— Не съм казал, че няма да ги занеса — отвърна Ейнджъл, докато обличаше ризата си.

— Тогава нека ти платя.

— За да освободя съпругата си? — Ейнджъл я изгледа мрачно. — Тя все още е моя съпруга, нали?

Катрин усети как лицето ѝ пламна. Подозираше, че той няма да се помръдне на сантиметър, ако не му отговори.

— Да.

Ейнджъл продължи да се облича.

— Къде се намира тази хижа?

— Джим ще ти покаже мястото, но не може да дойде с теб дотам. Те подчертават, че трябва да отидеш сам.

— Не съм си и помислял друго. Имате ли някаква представа кои са тези мъже? Може би ваши врагове?

— Мои, не... по-скоро са твои.

— Какво ви кара да мислите така?

Тя сви рамене и несигурно го погледна.

— Може да не съм на прав път, но днес в града Каси видя някакъв човек, който много я изплаши. Тя твърдеше, че това бил мъжът, когото ти си убил в Тексас.

— Убил съм повече от един в Тексас.

— А Каси знаеше ли за тях?

— Не. Сигурно се отнася за Рафърти Слейтър. Но мъртвите не се разхождат по улиците.

— Точно това й казах и аз — отвърна Катрин. — Но тя настояваше, че мъжът приличал като две капки вода на този, който си убил. Единственото разумно обяснение е, че са братя, може би дори близнаци.

— И братът навярно търси отмъщение — заключи Ейнджъл, докато нахлузваше мушамата си. — Благодаря за предупреждението.

* * *

Зъбите на Каси тракаха. Хижата не бе построена много добре и студът проникваше вътре. Леденият вятър свистеше през една голяма пукнатина близо до гърба й. Огънят още гореше, но Гейлин я бе вързал в отсрещния край на стаята и топлината почти не стигаше до нея.

Би могла да опита да се претърколи по-близо до огъня, но не искаше да приближава този мъж, който нямаше да се поколебае да я застреля, докато е с вързани ръце и напълно безпомощна да се защити. Предполагаше, че той нямаше да има нищо против, ако измръзнеше до смърт. Това щеше да му спести един куршум.

Хари се върна и доста дълго се взира в нея, преди да се настани близо до огъня. Той сложи още една цепеница, но топлината отново не достигна до Каси. А от начина, по който този дребосък я гледаше, беше ясно, че няма да има нищо против да я стопли с тялото си. Каси за нищо на света не искаше да се приближава до двамата мъже, дори и да замръзнеше до смърт.

Вероятно по някое време бе заспала, въпреки че се стараяше да си държи очите отворени. Не бе сигурна какво я събуди. Навярно тракащите ѝ зъби. Все още бе нощ. Хиждата нямаше нито един прозорец, но пукнатините в стените щяха да пропуснат слънчевите лъчи.

Ръцете ѝ бяха изтръпнали и не ги усещаше. Опита се да измъкне поне едната си ръка, но Гейлин я бе вързал много здраво. Съмняваше се, че ще си направи труда да я развърже, преди да я застреля.

Каси впери продължителен поглед във вратата, чудейки се дали да не се опита да избяга. Само една въжена примка, закачена на желязна кука, забита в стената, заключваше вратата. Може би щеше да успее да я разхлаби със зъби, а с брадичката си да повдигне резето. Но вратата бе по-близо до огъня и двамата мъже, отколкото до нея. Младата жена се страхуваше, че студът, който щеше да нахлуе, ако успееше да отвори вратата, можеше да ги събуди, ако не веднага, то твърде скоро, защото тя се съмняваше, че щеше да се пребори със силния вятър и да я затвори обратно. А и нямаше да стигне кой знае колко далеч, търкаляйки се надолу по планинския склон. Гейлин щеше да я настигне и да я застреля заради създадените главоболия. Това едва ли можеше да помогне особено на Ейнджъл, а още по-малко и на нея.

Опита се да размърда краката си и установи, че цялото ѝ тяло е сковано и я боли от неудобната поза. Главата и падна назад и се удари в стената. От устните ѝ се изтръгна тих стон. Никога досега не се бе чувствала толкова нещастна и толкова изплашена. Не искаше да умира. Чудеше се дали, ако го каже на Гейлин, той ще размисли и ще реши да я пощади. При тази нелепа мисъл едва не се засмя. Този мъж бе лишен от всякаква съвест, а тя някога си мислеше, че Ейнджъл е образец на жестокост и безчовечност. Но Ейнджъл притежаваше дълбоко вкоренено чувство за справедливост. Докато справедливостта на Гейлин се изразяваше само в хладнокръвно убийство.

— Каси?

Навярно вятърът я караше да чува неща, които ѝ се искаше да чуе. Това бе невъзможно...

— Каси, събуди се, дяволите да те вземат!

Тя се наведе напред, за да се обърне и се вторачи в стената.

— Будна съм — развълнувано прошепна тя. — Ейнджъл?

— Можеш ли да отвориш вратата?

— Ще се опитам, но няма да е бързо. Те ме завързаха.

— Няма значение. Ще разбия вратата.

— Не — изсъска тя. — Няма да успееш и само ще ги събудиш.

Нека опитам да я отворя.

— Добре, но побързай.

Да побърза, когато всички кости и мускули я боляха толкова силно, че едва можеше да се движи? Всъщност само при мисълта за предстоящото освобождение болката вече не ѝ се струваше толкова силна.

Добре, че нямаше мебели, които да се изпречват на пътя ѝ, и Каси доста бързо се претърколи до вратата. Да застане на колене не бе толкова лесно, но след няколко неуспешни опита най-после се справи.

Най-голямата трудност беше въжената заключалка. Когато я гледаше отдалеч не ѝ се струваше толкова сигурна, но сега видя, че въжената примка е здраво стегната и е закачена за извит гвоздей, забит в стената. Със зъби успя да захапне единия край на въжето, но колкото и да се опитваше, другият му край не искаше да се изхлузи от куката. Нямахме смисъл да си губи времето в опити да се изправи и да използва ръцете си. Пръстите ѝ бяха вкочанени и неподвижни.

Каси притисна устни до една от цепнатините на вратата.

— Ейнджъл?

Той беше там и чакаше.

— Какво?

— Не мога да се справя с въжената примка, която затваря вратата. Може би, ако я натиснеш силно навътре, въжето ще се разтегне и ще мога да го разхлабя.

Ейнджъл не се забави и започна да бута навътре вратата, докато Каси внимателно наблюдаваше въжето, за да му каже кога да спре. Обаче се оказа, че вместо него е трябвало да гледа другата страна на дървената рамка. Натискът на Ейнджъл очевидно бе твърде силен за ръждясалите панти и вратата внезапно се откачи от тях и се залюля във въздуха.

Каси не можа да сподави изненадания си вик.

„Какво по?...“ — се чу зад нея и „Излез бързо!“ пред нея.

Каси се промъкна под вратата, която сега висеше единствено на проклетата въжена примка. Видя Ейнджъл, който бе насочил револвера си срещу Гейлин и Хари, а пръстът му бе на спусъка.

— Ти сигур си Ейнджъл — каза Гейлин.

— Ангела на смъртта — за пръв път в живота си отвърна Ейнджъл.

— Значи не си донесъл парите? — Дори и в този миг, когато планът му бе пропаднал, лицето на Гейлин бе напълно безразлично. До него Хари изглеждаше, като че ли всеки момент ще припадне. — Не си го представях така.

— Парите са отвън. Майка ѝ ги имаше под ръка. Ако ги искаш, излез да си ги вземеш.

— Туй шъ бъде истинско забавление за теб, щот съм чувал, че никога не губиш.

Ейнджъл само се усмихна. Докато ги слушаше, Каси побесня от гняв. Замръзваше, умираше от глад, цялото тяло я болеше, а и проклетата врата я бе ударила по главата, когато падна встрани.

— Ако нямаш намерение да ги застреляш, ще направиш ли нещо с тях, за да можем да си тръгнем?

Гласът ѝ бе леден като нощта. Ейнджъл не я погледна, само кимна и даде знак на Гейлин да се обърне. Докато мъжът се обръщаше, Ейнджъл го удари силно с дръжката на револвера по слепоочието.

Хари гледаше с разширени от ужас очи как приятелят му се свлича безчувствен на пода, а Ейнджъл се обръща към него.

— Не може ли вместо това да ме вържеш? — с треперещ глас попита дребният мъж.

— Бих могъл и да те застрелям.

Хари бързо се обърна, готов за удара. Каси недоволно изсумтя. Той имаше право.

— Защо просто не ги завържеш? — попита тя. Ейнджъл я погледна за първи път.

— Защото е много по-лесно да ги вържа, когато са в безсъзнание.

— Имаш ли нож, за да срежеш първо моите въжета?

Той измъкна ножа от ботуша си. Майка ѝ щеше да се възмути, че двамата държаха ножа си на едно и също място.

— Добре ли си? — попита Ейнджъл, докато срязваше въжетата.

— Не бих могла да бъда по-добре — сопна му се тя.

Не знаеше защо му бе толкова ядосана. Може би защото бе видяла колко много му се искаше да убие Гейлин... или защото ѝ се искаше една успокоителна прегръдка, която знаеше, че няма да получи.

— В интерес на истината съм много изненадана, че ги оставяш живи — рече Каси. — Вероятно ще му дадат само няколко години затвор заради това, което се опита да направи. Няма ли да те е страх, че ще те преследва след като излезе от затвора?

— Никога не бях чувал за Рафърти, но Гейлин Слейтър е друга работа. Това е той, нали?

— Така поне твърдеше.

— Е, търсят го в Колорадо и Ню Мексико за убийство. Поне единият от съдиите ще го осъди на смърт.

— Аз пък си мислех, че не се притесняваш да убиеш мъж, който си заслужава въжето.

— Когато ти ме гледаш, се притеснявам. Как успяха да те отвлекат?

— Дойдох в града, за да те видя.

— Сама? И без оръжие? — Каза той с изключително обвинителен тон, сякаш не би могла да извърши нещо по-глупаво. — За какво си искала да ме видиш?

— Не мисля, че сега ще ти кажа — хладно заяви Каси.

— Искала си да ме предупредиш за Слейтър?

— И какво, ако е така?

— Не мислех, че те интересувам.

— Интересуваш ме.

— Колко много?

— Дяволски много — остро отвърна Каси за разлика от неговия мек тон. — Но ние не сме врагове, а по-скоро приятели. А аз се интересувам от всичките си приятели — добави и с това развали впечатлението от предишното си признание.

Ейнджъл ѝ хвърли мрачен поглед и не я удостои с отговор. Изведнъж се зае да завързва неподвижните мъже. Каси не помръдна от мястото си, разтривайки краката си, за да възстанови кръвообращението. В този миг зърна ботушите си.

Запъти се сковано към тях. Всички мускули я боляха. Започваше да се ядосва на себе си. Би трябвало да чувства облекчение. Вече беше в безопасност. Ейнджъл също. Трябваше да му благодари, вместо да му се сопва... но все още не бе получила жадуваната прегръдка.

— Цялата работа се оказа доста лесна — каза той и приближи зад гърба ѝ.

Тя се обърна, за да го погледне.

— Те не те очакваха преди обед, така че не си направиха труда да пазят.

Очите му внезапно се присвиха.

— Някой от тях докосна ли те, Каси? Искам да знам истината!

— За да можеш да ги убиеш лично?

— Да.

Честен докрай, такъв си беше нейният Ейнджъл!

— Не, те не ме харесаха.

— Сигурно са били слепи.

Бузите ѝ пламнаха.

— Ти харесваш ли ме, Ейнджъл?

— А ти какво, по дяволите, мислиш? — възкликна той, преди да я сграбчи в прегръдките си.

ГЛАВА 40

По обратния път до вкъщи Каси дремна няколко часа, седнала на седлото пред Ейнджъл и използвайки гърдите му за възглавница. Той яздеше бавно, за да можеше тя да поспи, но преди това ѝ каза с нисък и дрезгав глас:

— Проклет да съм, но не искам да те отвеждам у вас. — И двамата си спомниха страстната целувка и дивата му прегръдка в хижата. — Ако майката ти не ни чакаше...

Той не довърши, а Каси не му отговори. Но докато се унасяше в сън, устните ѝ бяха извити в доволна усмивка. Сега повече от всеки друг път бе решена да не се разделя с Ейнджъл.

Слънцето тъкмо изгряваше, когато двамата влязоха в двора на „Лейзи С“. Катрин ги чакаше на терасата, без да мигне цяла нощ. Тя се спусна към Каси и едва не я задуши в прегръдките си. Дъщеря ѝ предотврати всякакви въпроси с думите:

— Ще поговорим по-късно, мамо. Първо трябва да уредя нещо с Ейнджъл. — Извърна се към него и добави: — Веднага ще се върна, така че не си тръгвай.

Катрин и Ейнджъл останаха загледани в нея, докато Каси се втурна към къщата. Най-после Катрин погледна към Ейнджъл, който бе изкачил половината от стъпалата и стоеше на почтено разстояние от нея.

— Уби ли ги? — попита тя.

— Не и след като тя бе там.

— Аз бих.

Той не се съмняваше.

— Каси се разстройва много от убийството на себеподобни. Способна е да извърши и най-налудничави неща, за да го предотврати. Дори искаше да предизвика Рафърти Слейтър, за да не го направя аз.

Катрин внимателно обмисли думите му и въпреки, че сърцето ѝ се сви от страх, изражението на лицето ѝ не се промени. Нямаше

намерение да му споменава, че, според нея, дъщеря ѝ не е искала той да бъде наранен.

— И как реагира тя? — попита Катрин.

— Започна да ме ругае, вместо да ми благодари, че съм я измъкнал оттам.

— Тогава позволи ми аз да ти благодаря...

— Няма нужда.

Катрин не бе съгласна, но не настоя.

— Знаеш ли какво искаше да каже с това, че трябвало да уреди някои неща с теб?

— Не.

Майката на Каси се страхуваше, че се досеща, но нямаше намерение да го предупреждава. В крайна сметка имаше и по-лоши неща от това да има за зет професионален стрелец.

— Ще изпратя някого да каже на шерифа да се погрижи за онези двамата — примирено въздъхна тя. — Кажете на Каси, че ти си ми обяснил всичко вместо нея. Отивам да си легна.

Вратата се затвори зад нея и Ейнджъл се намръщи. Нима тя го оставяше сам с дъщеря ѝ? Същата жена, която искаше да се махне колкото се може по-далеч от Каси?

Когато Каси излезе на терасата завари Ейнджъл прегърнал с едната си ръка Марабел, а с другата да я чеше зад ушите.

— Какво е станало? — изуми се тя.

— Какво да е станало?

— Изглежда, че вие двамата с Марабел се разбирате.

— А защо да не се разбираме? — невинно я погледна той. — Тя е само една голяма писана.

Каси изпуктя презрително, а той ѝ се усмихна в отговор. В този миг забеляза, че Каси носеше револвера си.

— И къде си мислиш, че отиваш с това? — ядосано я попита той.

— Никъде.

— Тогава защо си го сложила?

— Защото те предизвиквам да си премерим силите кой от двама ни ще извади по-бързо револвера си.

— Какво означава това?

— Нали искаш развод?

Той се намръщи.

— И какво общо има, по дяволите, едното с другото?

— Ако ти спечелиш, ще отида право при адвоката и ще му кажа да започне делото за развод.

— А ако загубя?

— Няма да има никакъв развод.

Ейнджъл притихна, приковал поглед в лицето ѝ.

— И защо поемаш този риск?

— Защото изглежда, че това е единственият шанс, който имам, за да те задържа.

— Искаш да останеш омъжена за мен?

Смайването му я накара да преглътне истинския отговор.

— Свикнах да бъда омъжена.

— Добре, ще си премерим силите — рече той и пристъпи бавно нагоре по стълбите, — но те предупреждавам, скъпа, че няма начин да спечелиш.

— Може би ще те изненадам, Ейнджъл — усмихна му се Каси.

И пет секунди по-късно той наистина бе изненадан. Тя беше дяволски бърза, почти колкото него. Но Каси бе по-изненадана, тъй като за първи път Ейнджъл беше бавен, толкова бавен, че и едно дете щеше да извади оръжието си по-бързо от него. Той я остави да победи. Когато я осени защо, тя се спусна към него и обви ръце около врата му.

— Ти загуби! — щастливо извика младата жена.

— Ти така си мислиш — промълви Ейнджъл, преди устните му да завладеят нейните и да я оставят без дъх.

Измина доста време, преди тя да проговори:

— Не разбирам. Не искаше ли развод?

— Скъпа, защо според теб, не попречих на Маккъли да ни оженят?

— Но ти не можеше да ги спреш, дори и да искаш.

— Не можех ли?

Очите ѝ се разшириха. Тя го бе виждала как се обръща и вади револвера си за частица от секундата. През онзи ден можеше да спре Ричард и да не му позволи да му отнеме револвера. Освен това когато се връщаха към къщата, се намираше твърде близо до Фрейзър и спокойно можеше да го обезоръжи и да сложи край на цялата работа.

— Тогава защо ми беше толкова ядосан? — поиска да разбере Каси.

— Защото ти толкова настойчиво ги молеше да се откажат от намеренията си.

— Но това беше, защото бях уплашена до смърт, че ще ги избиеш всичките, ако те заставят да се ожениш за мен.

— И това ли беше единствената причина?

— Ами... да — отвърна тя и страните ѝ порозовяха. — Аз нямах нищо против да се омъжа за теб. Разбира се, тревожех се какво ще каже майка ми затова.

— И все още ли се тревожиш?

— В действителност не. Няма да повярваш, но тя е станала много по-добра откакто баща ми започна да разговаря с нея.

— Не, не, няма да повярвам.

Каси се засмя.

— Казах ли ти, че татко ще ни дойде на гости? Изобщо няма да се изненадам, ако в най-скоро време не решат да живеят заедно.

— А ние заедно ли сме, Каси?

— Очаквам да си събереш багажа и да се преместиш тук още днес.

— Не съм сигурен дали е добра идеята.

— Защо? Ти вече познаваш къщата. Тя е точно копие на тази в Тексас.

Съзнателно не спомена най-голямото препятствие — несъгласието на майка ѝ. Той също реши да го премълчи.

— Знаеш ли защо го е направил?

— Не съвсем. Предполагам, че е искал да запази живи спомените си.

— И затова, но и защото той все още ме обича — прозвуча гласът на Катрин от другата страна на прозореца, до който бяха застанали Каси и Ейнджъл.

Двамата се извърнаха към нея, за да видят как тя напуска подслушвателния си пост и се отдалечава. Ейнджъл и Каси се спогледаха и избухнаха в смях.

— Тя ми каза, че отива да си легне — каза ѝ Ейнджъл.

— Преди да разбере какво става? Не и моята майка.

— В такъв случай сигурно е отишла да си вземе револвера?

— Повече няма защо да се тревожиш затова — усмихна му се Каси. — Ако не си забелязал, тя току-що ни даде благословията си

като не каза нищо.

— Не забелязах.

— Най-накрая ще започнеш да я разбираш. Просто ти трябва известно време.

Той я притегли по-близо до себе си.

— Не можеш да си представиш колко хубаво ми звучи това.

— Каж ми.

Сега го бе хванала натясно. Думите, които искаше да чуе, не можеха да излязат лесно от устата му.

— Не знам как се случи, но ти започна да означаваш много за мен, Каси. По дяволите, и ден не може да мине, без да си мисля за теб и да копнея да бъдеш изцяло и завинаги моя.

— Ейнджъл, да не би да ми казваш, че ме обичаш?

— Предполагам, че да. Но те предупреждавам, че няма да успееш да ме превърнеш в говедар.

Тя се засмя и го целуна.

— Не бих се и опитвала. — Но навикът ѝ да подрежда живота на другите я накара да добави: — Нищо чудно да станеш следващият шериф на Шайен...

ГЛАВА 41

— Струва ми се, че това е първият път, когато виждам Колт Тъндър в костюм — сподели Каси на Ейнджъл, докато двамата наблюдаваха как младоженците обикалят сред гостите си. — А знаеш ли колко време мина, откакто не си е подстригвал косата?

— Знам — кимна съпругът ѝ. — Едва го познах в църквата. Лично аз бих почакал до пролетта, но се съмнявам, че предпазването на ушите му от студа има нещо общо с решението да си отреже косата. Бих казал, че той най-после е оставил миналото зад гърба си, благодарение на херцогинята.

— Винаги е необходима жена...

— Не винаги.

— В повечето случаи — да оправи нещата.

Той презрително изсумтя.

— С подобно мнение никак не е странно, че се месиш в живота на другите. — Черните му очи блеснаха предупредително. — Но ние вече скъсахме с този навик, нали?

— Ние смятаме да се опитаме — уклончиво отвърна Каси като избегна погледа му.

— Каси...

— Веднага се връщам.

Той се намръщи на отдалечаващия ѝ се гръб, както и на внезапното прекратяване на разговора. Но само след секунда се усмихна доволно. Вече бе решил да не я притиска. Каси нямаше да бъде Каси, ако не се бъркаше в нечии работи. Засега не мислеше да ѝ казва. Искеше да има поне няколко спокойни седмици, преди да се наложи да застреля някого заради жена си.

Каси се запъти право към майка си, сигурна, че Ейнджъл няма да я последва, за да довършат разговора си. Тази сутрин Ейнджъл се бе почувствал изключително неловко, когато Катрин влезе в трапезарията си и го завари там. Присъствието му бе недвусмислен знак, че се е преместил в къщата. Но всичко, което тъщата му каза бе:

— Останаха ли яйца?

Думите ѝ не го накараха да се отпусне, но може би след време щеше да свикне да не се притеснява в присъствието на Катрин.

— Знаеш ли, струва ми се, че и аз трябва да организирам подобно нещо — каза Катрин, когато дъщеря ѝ приближи.

— Какво да организираш?

— Сватба. Пропуснах своята, а след като очевидно ти възнамеряваш да останеш омъжена за твоя стрелец, предполагам, че ще трябва да се погрижа да те видя омъжена, както подобава.

Лицето на Каси засия.

— Наистина ли го мислиш, мамо?

— За нещастие, да — въздъхна Катрин, но все пак бе длъжна да попита: — Сигурна ли си, бебчо?

Каси нямаше нужда да обмисля отговора си.

— Обичам го, мамо. Никога не съм била по-сигурна.

— Добре — примирено сви рамене майка ѝ, но побърза да добави: — Трябва да знаеш, че няма да можеш да го направиш скотовъд.

— Не смятам и да се опитвам.

— Защо не?

— Това ще бъде истинска загуба на неговите миротворчески способности.

— Ейнджъл? Миротворец? Да не би да си прекалила с пунша на Чейс?

Каси се засмя.

— Аз също никога не бих си помислила подобно нещо, мамо, но Ейнджъл наистина притежава миротворческа способност. Погледни само как уреди нещата в Тексас. Аз сложих началото, но именно той сложи край на враждата между двете семейства. Ами ти и татко? Двамата отново си говорите, а може би има и нещо повече. И всичко е негова заслуга.

Катрин не възрази срещу „нещо повече“, но въпреки това настоя:

— Не можеш да казваш, че един мъж е миротворец след като животът му е изпълнен с насилие.

Каси сви рамене.

— Е, неговите начини са малко по-различни от тези на Левис Пикънс.

— Малко?

— Е, добре — много. Например мистър Пикънс трябва да поработи доста, за да успее в работата си, а Ейнджъл не — поне не съзнателно. И въпреки това и двамата в основата си вършат едно и също нещо. Само се замисли за професията на Ейнджъл. Той разрешава проблемите на хората, мамо. Остава зад себе си мир, там където преди е имало само раздори. Той е миротворец, но просто не го осъзнава.

— Съветвам те да не разпространяваш мнението си наоколо. Може да не му хареса как изопачаваш репутацията му.

Дъщеря ѝ се усмихна.

— Ще почакам няколко години преди да му го кажа.

— Умно момиче.

* * *

— Хубав костюм.

Колт едва се сдържа да не избухне, само изгледа намръщено Ейнджъл. Днес вече му го казаха поне стотина пъти. Но това не му попречи да задоволи любопитството си.

— Видях, че днес се появи с Каси Стюарт под ръка, но наистина ли възнамерявате да останете женени, или ти просто я закриляш поради някаква причина?

— Вече не съм толкова сигурен, че тя не може сама да се защитава — отвърна Ейнджъл. — Знаеш ли, тя вади револвера си почти толкова бързо, колкото и аз?

— А кой мислиш, че я е научил? — изпъчи се Колт.

— Ти? — изненада се приятелят му.

— Показах ѝ основните неща. Тогава беше още дете. Предполагам, че се е упражнявала.

— Очевидно.

— Но майка ѝ никога не ѝ е позволявала да върши нещо повече, освен да се грижи за сметките в ранчото. След като има толкова свободно време, никак не е чудно, че обича да се меси в живота на хората.

— Вече няма да има толкова свободно време — обеща Ейнджъл.

— Значи двамата ще останете женени?

— Бих искал да видя този, който би се опитал да ни раздели.
Каза го толкова разпалено, че Колт се засмя.

— Е, не ме поглеждай толкова свирепо. Аз нямам подобно намерение.

Приятелят му смутено се усмихна.

— Това, което тя ме кара да чувствам... е още не съм свикнал.

— Виждам, че си се променил.

— Как така?

— Никога не съм вярвал, че ще доживея този ден, в който ти да ми поискаш услуга — отвърна Колт.

— Нито пък аз, но не се тревожи затова. Ти не направи нищо, така че все още сме квит.

— За какво говориш? — възмутено го изгледа приятелят му. — Та аз я наглеждах.

— Но не достатъчно, тъй като вчера едва не я убиха.

— Затова, че се е набъркала в нечии работи?

— Непряко. Това бе краят на една история, която тя започна още в Тексас.

Колт поклати глава.

— По дяволите, струва ми се, че ще трябва да зарежеш работата си, щом мислиш да останеш женен за тази жена.

— Знам — ухили се Ейнджъл. — Но какво стана с теб? Струваше ми се, че двамата с херцогинята не се спогаждахте особено.

Колт потърси с поглед жена си, която беше в другия край на стаята.

— Тя постепенно започна да ме харесва.

— Сигурно е заразително — отвърна Ейнджъл и също се огледа за Каси. — И при мен беше така.

* * *

— Значи все пак мистър Кирби се оказа полезен? — подхвърли Каси.

Най-последно й се отдаде възможност да попита Ейнджъл дали е открил родителите си. Ала не очакваше положителния му отговор,

поне не толкова скоро.

— Предполагам, че ще си припишеш заслугата затова? — погледна я изпитателно съпругът ѝ.

— Разбира се. — Тя изчака, но след като той не каза нищо повече, го мушна с пръст в гърдите. — Е? Как се казваш?

— Ейнджъл.

— Значи не е било само галовно име? — засмя се Каси. Той поклати глава.

— А фамилията ми е О'Рурк.

— Ирландец? Е, не съм го очаквала. Но ми харесва как звучи. Касандра О'Рурк. Много по-хубаво е от Касандра Ейнджъл. А разбра ли къде са те сега?

— Баща ми е починал преди майка ми да пристигне в Сейнт Луис. Тя все още живее там.

— Съжалявам за баща ти, но предполагам не се съмняваш, че ще те оставя на мира, докато не се съгласиш да се видиш с нея.

Ръката му се обви около кръста ѝ и той я притисна до себе си.

— Този път няма да можеш да си напъхаш малкото носле в моите работи, скъпа. Вече се видяхме.

— Знаех, че ще го направиш — самодоволно рече Каси.

— И как изглежда тя?

— Прекрасна е. Цялото семейство е чудесно — само с едно изключение, но дори и той не ме дразни чак толкова.

— Какво искаш да кажеш с това „семейство“?

— Тя се е омъжила втори път. Имам двама природени братя и една сестра, както и двама доведени братя. Сестра ми Кейти е истинска радост за окото. Ще я обикнеш, Каси. Няма да можеш да устоиш на чара ѝ. През цялото време, докато бях при тях, тя постоянно ме преследваше, за да я науча как да стреля с револвера ми.

— И научи ли я?

— Не. Там няма да има нужда от това.

— Но ще има, когато я доведеш тук да ни погостува.

— Е, ти ще я научиш — усмихна се Ейнджъл.

— Не си мисли, че няма да го направя — увери го тя. — И кой от братята ти е изключението, за което спомена?

— Най-големият ми доведен брат, Бартоломю.

Каси се намръщи и се замисли.

— Не знам защо, но това име ми звучи някак си познато.

— Вероятно защото си го срещнала в Сейнт Луис.

Очите ѝ се разшириха.

— Бартоломю Лоурънс! Той е твой доведен брат?

— И двамата бяхме еднакво изненадани, когато той най-после се появи. Вече си бях разменил няколко думи с него в твоя хотел, когато случайно го чух да говори за теб. Трябва да ти кажа, че той едва не припадна — за втори път.

— И какво точно му каза, че е припаднал при първата ви среща?

— Не много — невинно отвърна съпругът ѝ.

— Обзалагам се — изсумтя Каси. — Е, каквото и да си направил, не го споменавай пред мама. Тя имаше случай да се сблъска с грубостта му и почти бе решила да го застреля.

— Майка ти започва да ми харесва все повече. — Това му спечели един сърдит поглед и Ейнджъл побърза да добави: — Всъщност аз съм благодарен на стария Барт.

— Защо?

— Дяволски хубаво е да знаеш, че не си единствената гнила ябълка в семейството.

— Ти не си гнила ябълка — възрази Каси. — Имах удоволствието да се уверя колко сладък можеш да бъдеш.

— Не го разгласявай — ухили се той. — Това ще съсипе репутацията ми.

— Аз говорех за това какъв си на вкус, любими.

Очите му моментално пламнаха.

— Защо да не отидем да разгледаме хамбара на Чейс и Джеси? Доколкото си спомням имат страхотна плевня.

— Там е студено.

— Ще видиш, че няма да ти е студено — обещавай Ейнджъл.

Чейс и Джеси наистина имаха дяволски чудесна плевня. Каси не си спомняше някога да е предпочитала мекото легло пред сеното, но в случая бе точно така. Тя лежеше в прегръдките на съпруга си и двамата не бързаха да се върнат на сватбеното тържество.

— Знаеш ли, ако не се бе съгласила да останеш омъжена за мен, Каси, аз щях да идвам при теб всеки месец, докато не забременееш.

Тя се надигна и го погледна.

— Дори и след като ми каза, че не си възнамерявал да ме дариш с дете?

— Тогава не възнамерявах. Но сега не искам нищо по-силно от това да имаме дете. Готов съм на всичко, само и само да те задържа при себе си.

Тя обхвана лицето му с длани и го приближи към своето. Устните им се докоснаха.

— Всичко, което трябва да направиш е да ме помолиш, Ейнджъл — промълви тя. — Това е всичко, което някога трябва да направиш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.